

gł

POLSKA GOSPODARCZA TYGODNIK

1 9 3 4

POLSKIE
KOPALNIE SKARBOWE

NA GÓRNYM ŚLĄSKU

SPÓŁKA DZIERŻAWNA
SOCIÉTÉ FERMIERE DES MINES
FISCALES DE L'ÉTAT POLONAIS
EN HAUTE-SILESIE.

KRÓLEWSKA HUTA G. ŚL.
RYNEK, L. 915.

TELEFONY: KRÓLHUTA 409-01 I KATOWICE 972

SPRZEDAŻ

WĘGLA, KOKSU, BRYKIETÓW I SIARCZ. AMONU
Z KOPALNÍ „KRÓL” BIELSZOWICE, „KNURÓW”

ADR. TELEGR. SKARBOFERME KRÓL. HUTA.

POLSKA GOSPODARCZA

TYGODNIK, WYDAWANY PRZY POPARCIU MINISTERSTWA PRZEMYSŁU I HANDLU
ORAZ MINISTERSTW: SKARBU, ROLNICTWA I REF. ROLN., KOMUNIKACJI, POCZT I TELEGRAFÓW

WYCHODZI W SOBOTY

TREŚĆ ZESZYTU

	STR.		STR.
REJESTR HANDLOWY — <i>S. BAUDOIN DE COURTENAY</i>	911	KOMUNIKACJA I TRANSPORT	933
PAŃSTWOWY ZAKŁAD EMERYTALNY — <i>W. KOŚCIŃSKI</i>	918	Rozbudowa sieci P. K. P. — <i>J. G.</i>	
ŻYCIE GOSPODARCZE		ŻEGLUGA I SPRAWY MORSKIE	935
Akcja pomocy ofiarom powodzi i likwidacja skutków powodzi		Ruch w porcie gdańskim w czerwcu 1934 r. — <i>A. R.</i>	
GÓRNICZTWO I PRZEMYSŁ:		POCZTA I TELEGRAF	936
PRZEMYSŁ NAFTOWY	923	KRONIKA BIEŻĄCA:	
PRZEMYSŁ WŁÓKIENNICZY	926	PRZEGLĄD USTAW I ROZPORZĄDZEŃ	936
PRZEMYSŁ KONFEKCYJNY	927	TERMINY OGÓLNYCH ZEBRAŃ W SPÓLKACH AKCYJNYCH	936
ROLNICTWO	927	SKARBOWOŚĆ I FINANSE:	
Zagadnienie światowego obrotu pszenicą — <i>K.</i>		SPRAWY BUDŻETOWE	936
Znaczenie rozwoju produkcji roślin przemysłowych w Polsce — <i>A. Iwański</i>		KREDYT	939
HANDEL		Rozporządzenia w sprawie obrotu obligacjami Pożyczki Naro- dowej — <i>m.</i>	
TRAKTATY I KONWENCJE	930	RYNEK DEWIZ I PAPIERÓW PROCENTOWYCH	940
Zagadnienie turystyki w układach gospodarczych międzynaro- dowych — <i>r.</i>		Z BANKU POLSKIEGO	941
HANDEL WEWNĘTRZNY	931	PRZEGLĄD ZAGRANICZNY:	
Premjowanie odbiorców — <i>M. Szyszkowski</i>		TRAKTATY HANDLOWE ANGLJI — <i>x.</i>	942
KRAJOWE RYNKI TOWAROWE	932	KRONIKA ZAGRANICZNA:	
RYNEK AKCYJNY	933	Z RYNKÓW ZAGRANICZNYCH	943

REJESTR HANDLOWY

W ZWIĄZKU z ogłoszeniem nowego tekstu zuni-
fikowanego Kodeksu Handlowego ogłoszono
również dwa najważniejsze dla świata handlo-
wego rozporządzenia wykonawcze doń. Mamy mianowicie na myśli rozporządzenie o rejestrze handlowym i rozporządzenie o przedsiębiorstwach, prowadzonych w większym rozmiarze. Można przeto powiedzieć, że nastąpiła już kompletna unifikacja całości kształtu tych postanowień o rejestrze handlowym, które mają obowiązkowy charakter dla świata kupieckiego w zakresie norm, dotyczących rejestru handlowego, jakoteż stanowiących w konsekwencji przesłankę do podziału klasyfikacyjnego podmiotów prawa handlowego na kategorie: obowiązanych do prowadzenia ksiąg handlowych (rachunkowości kupieckiej) i nieobowiązanych do wykonywania takich czynności.

Przedewszystkiem omówimy te postanowienia, które zawiera nowy Kodeks Handlowy („Dz. Ust. R. P.” Nr. 57/1934, poz. 502) w zakresie norm, regulujących już to materialno-prawne, już to formalne zagadnienia, związane z rejestrzem handlowym.

Pierwsze normy z zakresu omawianego zawiera dział I księgi I, poświęcony pojęciu kupca, mianowicie w art. 4÷10. Artykuły te zawierają wyraźny przepis, dotyczący rejestru handlowego; rzecz prosta jednak, że i pozostałe artykuły tegoż działu (2, 11 i 12) łączą się ściśle z tamtymi. Dział ten jest najistotniejszy ze stanowiska materialno-prawnych skutków postanowień nowego Kodeksu Handlowego o rejestrze handlowym.

Ponieważ powyżej cytowane artykuły są systematycznym i konsekwentnym rozwinięciem pewnych przesłanek, przeto zacytujemy je in extenso i do-

piero następnie omówimy je w krótkości, jako pewien całokształt polityki prawa.

Artykuły te mianowicie głoszą:

„Art. 2 § 1. — Kupcem jest, kto we własnym imieniu prowadzi przedsiębiorstwo zarobkowe. § 2. — Gospodarstwa rolne nie uważa się za przedsiębiorstwo zarobkowe. § 3. — Gospodarstwem rolnem w rozumieniu Kodeksu niniejszego jest również gospodarstwo leśne, ogrodowe, hodowlane, rybne, łowieckie lub pszczelarskie”.

„Art. 3. — Wykonywanie zawodu wolnego samo przez się nie jest przedsiębiorstwem zarobkowym”.

„Art. 4. § 1. — Kupiec, który prowadzi przedsiębiorstwo zarobkowe w większym rozmiarze, jest kupcem rejestrowym. § 2. — Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrami Skarbu, Sprawiedliwości oraz Rolnictwa i Reform Rolnych określa w drodze rozporządzenia, jakie przedsiębiorstwa uważa się za prowadzone w większym rozmiarze”.

„Art. 5. § 1. — Spółka handlowa jest kupcem rejestrowym. § 2. — Spółkami handlowymi są spółki jawne, spółki komandytowe, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością i spółki akcyjne”.

„Art. 6. Kupiec rejestrowy obowiązany jest wpisać się do rejestru handlowego”.

„Art. 7. § 1. — Kto prowadzi gospodarstwo rolne w większym rozmiarze, może być na swe żądanie wpisany do rejestru handlowego i przez wpis staje się kupcem rejestrowym. Może on w każdym czasie żądać wykreślenia wpisu i przez wykreślenie przestaje być kupcem. § 2. — Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrami Skarbu, Sprawiedliwości oraz Przemysłu i Handlu określa w drodze rozporządzenia, jakie gospodarstwa rolne uważa się za prowadzone w większym rozmiarze”.

„Art. 8. — Jeżeli z gospodarstwem rolnem związane jest przedsiębiorstwo uboczne, prowadzone w większym rozmiarze, prowadzący je jest kupcem rejestrowym”.

„Art. 9. — Kupiec, którego przedsiębiorstwo lub gospodarstwo rolne utraciło większy rozmiar, przestaje być kupcem rejestrowym przez wykreślenie z rejestru handlowego. Wykreślenie może nastąpić tylko na jego żądanie”.

„Art. 10. § 1. — W stosunku do działającej w dobrej wierze osoby trzeciej, która powołuje się na wpis pewnej osoby jako kupca do rejestru handlowego, niedopuszczalny jest zarzut, że nie było lub niema podstawy do wpisu. § 2. — Wobec tego, kto został wpisany do rejestru handlowego, osoby trzecie nie mogą zasłaniać się zarzutem, że nie było podstawy do wpisu, chyba że wpisany świadomie uzyskał wpis bezpodstawny”.

„Art. 11. — Przepisy Kodeksu niniejszego, dotyczące kupców, stosuje się do prowadzących przedsiębiorstwa zarobkowe nawet wówczas, gdy prawo publiczne zakazuje im prowadzenia takich przedsiębiorstw lub zezwolenie na prowadzenie uzależnia od dopełnienia pewnych warunków”.

„Art. 12. — Mężatka, prowadząca przedsiębiorstwo zarobkowe, jest kupcem, chociażby je prowadziła bez zgody męża”.

Z zestawienia powyższych przepisów wynikają następujące wnioski prawne w zakresie związku danej działalności z rejestrem handlowym:

1) kupcem rejestrowym jest, kto we własnym imieniu prowadzi przedsiębiorstwo zarobkowe w większym rozmiarze;

2) spółka handlowa jest zawsze kupcem rejestrowym;

3) rolnicy, prowadzący przedsiębiorstwo uboczne w większym rozmiarze, są kupcami rejestrowymi; rolnicy zaś, nieprowadzący takiego przedsiębiorstwa, lecz prowadzący gospodarstwo rolne, mogą się wpisać do rejestru i dopiero z chwilą wpisu ponoszą wszelkie obowiązki, jakie prawo wkłada na kupców rejestrowych;

4) z wyjątkiem przeto rolnika, nieprowadzącego przedsiębiorstwa ubocznego, i spółki handlowej, która nie istnieje prawnie przed wpisem do rejestru handlowego — pojęcie prawne „kupiec rejestrowy” nie jest skutkiem wpisu do rejestru handlowego, lecz przeciwnie warunkuje ten wpis; bowiem dane pojęcie jest przesłanką do tego, by kupiec był obowiązany wpisać się do rejestru handlowego, a nie naodwrot; inaczej mówiąc, kto jest kupcem rejestrowym, musi się wpisać do rejestru handlowego, a nie taki kupiec, który już się wpisał do rejestru handlowego;

5) polskie prawo obecne w przeciwstawieniu do niemieckiego Kodeksu Handlowego nie zna 2 kategorii: 1) kupców, obowiązanych do wpisu do rejestru handlowego, i 2) kupców, którzy mogą się doń wpisać; przeciwnie, są kupcy, według naszego prawa, którzy muszą się wpisać do rejestru, i są tacy, którzy nie mają prawa doń wpisać się; jedyny wyjątek, jakieśmy już zaznaczyli, stanowi rolnik, prowadzący gospodarstwo rolne w większym rozmiarze, który sam rozstrzyga o tem, czy ma być kupcem rejestrowym, czy też wogóle kupcem nie być;

6) mając na względzie, że zachodnie państwa zaborcze i prawo b. zaboru rosyjskiego niezbyt realnie (względnie najlepiej załatwiło to zresztą Państwo Austriackie) potraktowały cechy, zmuszające kupców jednoosobowych do wpisu do rejestru handlowego, autorzy Kodeksu Handlowego przekazali (art. 4 § 2) czynnikowi odpowiedzialnemu za politykę gospodarczą Państwa rozstrzygnięcie o tych (podlegających ewolucjom gospodarczym częstszym niż zasadnicze tezy prawa handlowego) kryterjach ekonomicznych, które mają stanowić o tem, czy kupiec prowadzi przedsiębiorstwo w większym rozmiarze;

7) pozostałe artykuły działu, celowo przez nas zacytowane, tak oczywiście mówią za siebie, że nie wymagają szczegółowszego omówienia.

Dział II księgi I jest specyficznym poświęcony omawianej kwestji i nosi nawet tytuł „Rejestr handlowy”. Zawiera on szczegóły z zakresu techniki postępowania rejestrowego. Odnosne normy nie zawierają specyficznych nowości, a więc:

1) rejestr handlowy wraz z dokumentami, złożonymi doń, jest jawny (art. 13 § 2);

2) sąd rejestrowy obowiązany jest do badania, czy zgłoszenie i dokumenty (art. 16 § 1) są zgodne z bezwzględnie obowiązującymi przepisami prawa;

3) sąd obowiązany jest zbadać, czy zgłoszone dane są zgodne z prawdziwym stanem (art. 16 § 2);

4) od daty „*Monitora Polskiego*” z ogłoszeniem wpisu nie można w stosunku do kupca zasłaniać się nieświadomością zarejestrowanych danych bez udowodnienia, iż zainteresowany nie mógł o nich wiedzieć (art. 23 § 1);

5) wobec osób trzecich, działających w dobrej wierze, nie przysługuje kupcowi prawo zaślania się zarzutem, iż dane, wpisane zgodnie z jego zgłoszeniem, są nieprawdziwe (art. 24 § 1);

6) każdy oddział powinien być zarejestrowany w sądzie swej siedziby (art. 25 § 1);

7) poza przypadkami, przewidzianymi przez prawo, wszystkie wpisy muszą być uskuteczniane zarówno w rejestrze handlowym zakładu głównego, jak i w rejestrze handlowym oddziału (art. 25 § 2).

W dziale III („Firma”) znajdują się bardzo istotne postanowienia, związane z zadaniami rejestru handlowego. Mamy na myśli przede wszystkim postanowienie art. 26 § 1, które stwierdza, że: „firma jest nazwą, pod którą kupiec rejestrowy prowadzi przedsiębiorstwo”. Poczem następuje szereg bardzo istotnych dla obrotu handlowego postanowień o firmie, które w konsekwencji dotyczą wyłącznie kupców rejestrowych—zarówno osób fizycznych, jak i prawnych (art. 27 ÷ 37). Dział ten zamyka następujący artykuł: „Sąd rejestrowy powinien z urzędu czuwać nad należytem przestrzeganiem przepisów o firmie oraz nad tem, aby firmy używano w obrocie w brzmieniu, zgodnym z obowiązującymi przepisami. W tym celu ma prawo nakładać grzywny według zasad, wskazanych w art. 17. Pokrzywdzeni przez bezprawne używanie firmy mają prawo zgłaszać wnioski w sądzie rejestrowym i odwoływać się od jego postanowień” (art. 38).

W stanowiącym specyficzną nowość prawa pisanego dziale IV („Zbycie przedsiębiorstwa”) Kodeksu (judykatura odnośną instytucję prawną uznawała) znajdują się bardzo istotne postanowienia, związane z kupcem rejestrowym, a to w art.: 39 § 2, 43 § 1, 45 § 1, 46 § 2, 48, 49 i 50.

Dział V („Rachunkowość kupiecka”) jest tym działem Kodeksu, który wyłącznie dotyczy kupców rejestrowych. Znajduje tu zasada swój wyraz chociażby w art. 54 Kodeksu, który stwierdza, iż kupiec rejestrowy jest obowiązany do prowadzenia, według zasad prawidłowej rachunkowości kupieckiej, takiej księgowości handlowej, jaka ze względu na rodzaj i rozmiar przedsiębiorstwa jest konieczna celem ujawnienia stanu majątku i interesów handlowych.

W dziale VI („Pełnomocnicy handlowi”) znajdujemy przepis (art. 60), iż prokury może udzielić tylko kupiec rejestrowy, i to przez pisemne oświadczenie. Natomiast pełnomocnictwa handlowego, niebędącego prokurą, jak wynika z artykułu danego działu, może, rzecz prosta, udzielić zarówno kupiec rejestrowy, jak i nierejestrowy.

Dział VII („Kupiec jednoosobowy”) zawiera postanowienia, wiążące się bezpośrednio z zadaniami rejestru handlowego, w art.: 70, 72 i 73.

Dział VIII („Osoba prawna”) dotyczy nie osób prawnych prawa handlowego (t. j. spółek akcyjnych i spółek z ogr. odp.), lecz przypadku, gdy kupcem rejestrowym jest odmienna osoba prawna (np. fundacja). Artykuł jedyny tego działu (74) zajmuje się techniczną stroną zgłoszenia takiej osoby prawnej do rejestru handlowego.

Dział IX („Spółka jawna”) jest już z tego powodu interesujący pod kątem celu naszego artykułu, że wprowadza do definicji rzeczony spółki rejestr handlowy, to też cytujemy odnośny artykuł in extenso: „Art. 75, § 1. — Spółka jawna jest spółka, która prowadzi we wspólnym imieniu przedsiębiorstwo

zarobkowe w większym rozmiarze (art. 4), a nie jest inną spółką handlową. § 2. — Spółka, która prowadzi we wspólnym imieniu gospodarstwo rolne w większym rozmiarze (art. 7), a nie jest inną spółką handlową, może być na swe żądanie wpisana do rejestru handlowego i przez wpis staje się spółką jawną”.

Definicja ta nie obejmuje istotnych cech spółki jawnej, nakładając jednocześnie na taką spółkę obowiązki, niewynikające z jej istoty. Artykuł powyższy uzależnia prowadzenie danej spółki od prowadzenia przedsiębiorstwa w większym rozmiarze. W konsekwencji, na obszarze mocy obowiązującej polskiego prawa handlowego (zwłaszcza w b. Kongresówce) cały szereg przedsiębiorstw, czynnych jako spółki jawne, przestanie być wogóle kupcami dzięki temu przepisowi. Bowiem istniały dotychczas liczne spółki jawne, t. j. posiadające wszystkie istotne cechy takich spółek, które nie prowadziły przedsiębiorstwa, odpowiadającego tym kryteriom przedsiębiorstwa w większym rozmiarze, jakie zostały ustalone w odnośnym rozporządzeniu z dn. 2/VII r. b. („Dz. Ust. R. P.” Nr. 60, poz. 515). Obecnie przeto przestaną one być kupcami, jako takie — mimo to, że ich udziałowcy będą kupcami nierejestrowymi, a o ile zechcą nadal prowadzić wspólne przedsiębiorstwo, to nie będzie ono spółką handlową, lecz danych udziałowców będzie łączyć jedynie umowa spółki cywilnej, a więc takiej, która nie jest kupcem.

§ 2 art. 75 jest tylko konsekwencją poprzedniego i nie wymaga szczegółowego omówienia. W każdym razie i rolnicy mogą korzystać z danej formy spółki handlowej dla prowadzenia gospodarstwa rolnego w wyniku tego przepisu i spółka ich będzie handlowa, a tymczasem drobniejsi kupcy nie będą mogli działać w formie spółki handlowej omawianego typu, mimo to, że ten rodzaj spółki pasuje do przedsiębiorstw mniejszych więcej niż inne formy spółek handlowych.

Art. 79 działu szczegółowo normuje wpis takiej spółki do rejestru handlowego.

Art. 80 stwierdza, że żona spółnika jawnego może żądać wpisania do rejestru wzmianki o umowie, dotyczącej stosunków majątkowych małżeńskich.

Z pomiędzy artykułów omawianego działu, poświęconych likwidacji spółki jawnej, rzecz prosta, kilka łączy się z zadaniami sądu rejestrowego, a więc zarówno w związku z ustanowieniem likwidatorów (art. 126 i 128), jak i technicznej strony wpisu do rejestru istotnych momentów, związanych z likwidacją spółki (art. 129 i 139).

Dział X („Spółka komandytowa”) również (art. 143) wiąże istnienie tej formy spółki z wpisem do rejestru handlowego, a wpis uzależnia od prowadzenia przedsiębiorstwa w większym rozmiarze. Jednak pozatem odnośna definicja wymienia i rzeczywiste cechy tej formy spółki prawa handlowego.

Artykuł 146 § 1 stwierdza, że spółka komandytowa powstaje z chwilą wpisu do rejestru handlowego. Zarejestrowaniu zaś według § 2 podlegają oprócz danych wspólnych spółce jawnej i spółce komandytowej (art. 79) ponadto specyficzne momenty istotne spółki komandytowej. Wreszcie według § 3 przepis art. 80 stosuje się również do żony komandytariusza.

Kilka artykułów tego działu łączy istotne dla obrotu handlowego skutki z momentem wpisu do

rejestr handlowego; mamy na myśli następujące postanowienia;

1) obniżenie sumy komandytowej nie ma skutku prawnego wobec tych wierzycieli, których roszczenia powstały przed zarejestrowaniem obniżenia (art. 149);

2) kto w charakterze komandytariusza przystąpił do przedsiębiorstwa kupca jednoosobowego, odpowiada za zobowiązania tego kupca jeszcze niespłacone w momencie wpisu spółki komandytowej do rejestru handlowego (art. 151);

3) sąd rejestrowy na wniosek komandytariusza może zarządzić z ważnych powodów w każdym czasie udzielenie bilansu lub innych wyjaśnień tudzież dopuścić go do przejrzenia ksiąg i dokumentów (art. 154 § 2); umowa nie może wyłączyć ani ograniczyć tych uprawnień komandytariusza (art. 154 § 3).

W dziale XI („Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”), oczywiście, rejestr odgrywa bardzo istotną rolę, gdyż chodzi tu o klasyczną osobę prawną, która wogóle nie może istnieć przed zarejestrowaniem i posiadać podmiotowości prawnej nawet.

A więc znajduje się tu norma, stwierdzająca m. in., iż do powstania spółki z ogr. odp. potrzeba wpisu do rejestru handlowego (art. 160, p. 4). Według art. 165 zarząd zgłasza zawiązanie spółki do rejestru handlowego w celach odnośnego wpisu. Art. 166 wylicza, co taki wpis powinien zawierać. Art. 167 mówi o załącznikach do odnośnego zgłoszenia. Art. 168 stwierdza, że zarząd obowiązany również jest zgłaszać do tego rejestru wszelkie zmiany w danych wpisywanych doń. Według art. 169 do zgłoszenia należy dołączyć uwierzytelnione notarialnie lub skreślone wobec sądu wzory podpisów członków zarządu. W myśl art. 170 po zarejestrowaniu spółki zarząd powinien w ciągu 2 tygodni złożyć Min. Przemysłu i Handlu poświadczony przez siebie odpis umowy spółki jakoteż wskazać sąd, w którym spółka została zarejestrowana, podając datę i liczbę rejestracji. Art. 171 stwierdza, że przed zarejestrowaniem spółka nabywa osobowość prawną (§ 1), oraz że osoby, które działały w imieniu spółki przed jej zarejestrowaniem, odpowiadają osobiście i solidarnie. Jeżeli umowa (art. 172) spółki nie została zgłoszona do rejestru przed upływem 6 miesięcy od daty zawarcia lub gdy uprawomocniło się orzeczenie sądu, odmawiające zarejestrowania, to umowa traci moc obowiązującą.

W przypadku, gdy poza wpisaniem spółki do rejestru będą stwierdzone braki, spowodowane niedopełnieniem przepisów prawa, to wówczas sąd rejestrowy wezwie spółkę do usunięcia braków z jednoczesnym wyznaczeniem odpowiedniego terminu (art. 173 § 1). Jeżeli spółka nie uczyni zadość takiemu wezwaniu, to sąd może nakładać grzywny do wysokości zł 500, które mogą być powtarzane (art. 17 i 173 § 2). Gdy braki mają istotne znaczenie dla dalszego istnienia spółki i nie będą usunięte pomimo upływu terminu, wyznaczonego przez sąd rejestrowy, sąd ten może, po wezwaniu zarządu spółki do złożenia oświadczenia, wydać z urzędu lub na wniosek interesowanych postanowienie o rozwiązaniu spółki (art. 173 § 3). Spowoduje powyższych braków spółka nie może być rozwiązana, jeżeli od jej zarejestrowania upłynęło 5 lat (art. 173 § 4).

Bardzo istotną i celową jest stanowiska zdaną stosunków w takich spółkach normę, związaną po-

średnio z wpisem do rejestru handlowego, zawiera art. 176: „§ 1. — Jeżeli wkłady niepieniężne (aporty) przyjęte były po cenie nadmiernie wygórowanej w stosunku do rzeczywiście ich wartości w chwili zawarcia umowy spółki, w razie niewypłacalności spółki przed upływem trzech lat od zarejestrowania spółnik, który wniósł taki wkład, oraz członkowie zarządu, którzy, znając ten stan rzeczy, zgłosili spółkę do rejestru, obowiązani są solidarnie wyrównać spółce brakującą wartość. § 2. — Od obowiązku tego spółnik ani członkowie zarządu nie mogą być zwolnieni”.

Według art. 171 (§ 2 i 3) w przypadku, gdy zbycie udziału w myśl umowy uzależnione jest od zezwolenia spółki, a nie ma w tej umowie specjalnych postanowień o formie tego zezwolenia, to, gdyby zezwolenia odmówiono, sąd rejestrowy może pozwolić na zbycie, jeżeli zachodzą ważne powody. Jednak spółka może w terminie, wyznaczonym przez sąd rejestrowy, przedstawić innego nabywcę. W braku porozumienia cenę nabycia oznaczy sąd rejestrowy. Jeżeli jednak wskazana przez spółkę osoba nie uiszczy ceny nabycia w wyznaczonym przez sąd terminie, to spółnik może rozporządzać swobodnie swym udziałem, chyba że nie przyjął ofiarowanej zapłaty.

Po każdej zmianie w księdze udziałów zarząd obowiązany jest złożyć sądowi rejestrowemu nową listę spółników.

Pomiędzy artykułami omawianego działu, dotyczącymi nadzoru w spółkach z ogr. odp., znajduje się artykuł (216), zakreślający sądowi rejestrowemu ważne zadania w zakresie obrony kapitałów, zaangażowanych w takich spółkach. Norma tego artykułu postanawia, że sąd rejestrowy na żądanie spółnika lub spółników, przedstawiających przynajmniej $\frac{1}{10}$ część kapitału zakładowego, może po zawiązaniu zarządu spółki do oświadczenia wyznaczyć biegłych rewidentów spośród osób, wskazanych przez właściwe izby przemysłowo-handlowe, a to celem zbadania rachunkowości i działalności spółki. Ten sam sąd wyznacza wynagrodzenie rewidentów, którego koszty ponoszą żądający, z prawem jednak zwrotu od spółki, gdy okaże się, że rewizja wykryje (wymienione w artykule) poważne braki w działalności i rachunkowości spółki (art. 219).

Według art. 254 zmianę umowy spółki (§ 3) zarząd zgłasza do rejestru handlowego. Jednocześnie zgłasza się do rejestru dane, dotyczące zmian danych, zgłoszonych przy zarejestrowaniu zawiązania spółki (§ 4). Przed zarejestrowaniem zmiana umowy nie ma skutków prawnych.

Art. 258, stwierdzając, że podwyższenie kapitału zakładowego zarząd zgłasza celem wpisu do rejestru handlowego, jednocześnie postanawia, co należy dołączyć do zgłoszenia dla zapewnienia, że odnośny kapitał jest objęty. Analogiczne postanowienie (art. 261) stosuje się w związku z obniżeniem kapitału zakładowego.

Art. 267 mówi o zgłoszeniach do rejestru handlowego danych, związanych z likwidacją spółki i dotyczących jej likwidatorów. Art. 277 ustala obowiązki, dotyczące związku rejestru handlowego z ukończeniem likwidacji.

Według art. 284, 285 i 289 ustala się m. in. momenty, związane z wpisem do rejestru handlowego 2 ewentualnych form łączenia się spółek z ogr. odp., t. j. przez przeniesienie całego majątku spółki przejętej

na przejmującą lub też przez zawiązanie nowej spółki z ogr. odp., na którą przechodzi majątek łączących się spółek.

W zakresie postanowień o odpowiedzialności cywilnej i karnej łączy się z wpisem do rejestru handlowego art. 290, głoszący, że członkowie zarządu, którzy przy zgłoszeniu spółki lub też przy podwyższeniu jej kapitału złożyli fałszywe oświadczenie, że cały kapitał zakładowy pierwotny lub podwyższony jest objęty, odpowiadają wobec wierzycieli spółki solidarnie ze spółką przez 3 lata od dnia zarejestrowania spółki lub zarejestrowania podwyższenia kapitału zakładowego.

Wreszcie w myśl art. 306 § 1 p. 1 podlega grzywnie do *Z* 3 000 ten, kto, będąc członkiem zarządu, dopuszcza do tego, że zarząd nie składa sądowi rejestrowemu bilansu, rachunku zysków i strat, sprawozdania lub listy spółników.

Dział XII („Spółka akcyjna”) zawiera, rzecz oczywista, bardzo bliskie do poprzedniego postanowienia, związane z zadaniami sądu rejestrowego w stosunku do tej osoby prawnej prawa handlowego.

Celowo pomijamy art. 310, mówiący o koncesjonowaniu przez Ministra Przemysłu i Handlu z jednej strony zagranicznych spółek akcyjnych, osiadających w Polsce, a z drugiej strony o koncesjonowaniu krajowych spółek znaczenia państwowego i użyteczności publicznej (podobnie jak z tych samych powodów pomijamy art. 161, mówiący o koncesjonowaniu zagranicznych spółek z ogr. odp. i załatwiający szczegółowo odnośną kwestję rozporządzenia Rady Ministrów), gdyż w odnośnych artykułach niema norm, któreby mówiły o rejestrze handlowym; wynika z nich pośrednio jedynie, że wpis takich spółek do rejestru handlowego następuje dopiero po uzyskaniu zezwolenia Ministra Przemysłu i Handlu (a dla spółek bankowych i ubezpieczeniowych—Ministra Skarbu) na zawiązanie i po zatwierdzeniu statutu przez tegoż Ministra. Natomiast szczegółowo omawia się związek postępowania koncesyjnego z postępowaniem rejestrowym zarówno w rozporządzeniu o zagranicznych spółkach z ogr. odp., jakoteż w rozporządzeniach Rady Ministrów o trybie koncesjonowania spółek akcyjnych użyteczności publicznej i znaczenia państwowego, jakoteż zagranicznych. Nie wchodzimy tutaj w ich szczegół, gdyż o najnowszym z nich pisaliśmy już w zesz. 25 tyg. „Polska Gospodarcza”, a 2 inne dostatecznie są znane, jako obowiązujące od 1928 r. Rozporządzenia te pozostały w mocy obowiązującej, mianowicie w wyniku art. LXVI przepisów, wprowadzających Kodeks Handlowy, który to artykuł postanawia, iż dotychczasowe rozporządzenia, wydane na podstawie prawa o spółkach akcyjnych lub prawa o spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością, pozostają w mocy.

Nie będziemy również szczegółowiej omawiać artykułów o spółce akcyjnej, związanych z rejestrem handlowym, gdyż są one nieomal identyczne redakcyjnie, a prawie zgodne w treści z odnośnymi postanowieniami Kodeksu Handlowego o spółce z ograniczoną odpowiedzialnością. Zaznaczymy tylko, że odnośne normy znajdują się w dziale o spółce akcyjnej w art.: 312, 313, 317, 321, 329 ÷ 332, 334 ÷ 337, 395 i 398 (postanowienia o rachunkowości spółki akcyjnej znajdują się w art.: 418 ÷ 430), 431, 443, 447, 448, 460, 464, 465, 469, 470, 488 i 490.

Dział XIII („Przekształcenie spółki akcyjnej i spółki z ograniczoną odpowiedzialnością”) ma bardzo istotny związek z rejestrem handlowym. Przedewszystkiem art. 492 § 3 stwierdza, że uchwała o przekształceniu spółki akcyjnej na spółkę z ogr. odp. zyskuje moc prawną dopiero przez zarejestrowanie. Szczegółowo nie będziemy odnośnych artykułów omawiać; stwierdzamy jednak, iż z artykułów Kodeksu, normujących przekształcenie (491 ÷ 497), tylko pierwszy (491) nie ma związku bezpośredniego z rejestrem handlowym. Zaznaczamy jedynie, że wszystkie wpisywane do rejestru momenty w związku z przekształceniem spółek nie mają charakteru wpisu nowej osoby prawnej, lecz są tylko wpisem przekształcenia już istniejącej osoby prawnej. Z tego względu dla wierzycieli takiej osoby prawnej jej przekształcenie nie ma tak istotnego znaczenia, jak np. wpis do rejestru likwidacji osoby prawnej.

Zrozumiałą jest rzeczą, iż w księdze II Kodeksu Handlowego, poświęconej czynnościom handlowym, mniej jest postanowień, bezpośrednio wiążących się z rejestrem handlowym, niż w księdze I, poświęconej kupcom, a więc i kupcom rejestrowym, oraz osobom prawnym, tak ściśle związanym z rejestrem handlowym. Mimo to i w księdze II odpowiednie normy się znajdują, a to chociażby wówczas, gdy pewne czynności handlowe może przedsięwziąć jedynie kupiec rejestrowy. Przejdziemy przeto do ustalenia tych norm.

W dziale III („Zobowiązania”) znajdujemy dopiero pierwszą taką normę. Art. 565 (w oddziale — sprzedaż na raty) stwierdza, iż przepisów o sprzedaży na raty nie stosuje się, gdy kupujący jest kupcem rejestrowym (oczywiście, mają te przepisy zastosowanie, gdy sprzedawca jest kupcem rejestrowym, gdyż celem ich jest ochrona słabszej strony przy danej transakcji).

Drugą normę, związaną z rejestrem handlowym, znajdujemy dopiero w ostatnim rozdziale księgi II (spółka cicha), mianowicie w art. 687, którego § 2 na następujące brzmienie: „Na wniosek cichego spółnika może sąd grodzki siedziby kupca, a co do kupca rejestrowego sąd rejestrowy, z ważnych powodów zarządzić w każdym czasie udzielenie bilansu lub innych wyjaśnień, tudzież dopuścić go do przejrzania ksiąg i dokumentów”.

Na tem kończą się te normy właściwego Kodeksu Handlowego, które mają prawny związek z rejestrem handlowym. Oczywiście, jednak szereg czynności handlowych będą dokonywać jedynie kupcy rejestrowi, gdyż np. w braku odmiennych postanowień w wykonawczych przepisach trudno byłoby np. wyobrazić możliwość udzielenia koncesji na dom składowy kupcowi nierejestrowemu. Tak samo rzecz się ma z szeregiem innych czynności handlowych, które mogą być dokonywane jedynie przez silniejsze gospodarczo podmioty prawa — mimo to, iż właściwy Kodeks Handlowy szczegółowo o tem nie mówi.

W przepisach, wprowadzających Kodeks Handlowy, znajdujemy normy interesujące ze stanowiska rejestru handlowego, mianowicie:

1. — Art. V stwierdza, że pozostają w mocy przepisy szczególne, które pewnych kupców zwalniają od obowiązku rejestracji lub też co do ich rejestracji zawierają szczególne postanowienia; ten sam artykuł stwierdza, że pozostają w mocy przepisy szczególne, dotyczące rachunkowości kupieckiej, oraz przepisy o przedsiębiorstwach państwowych.

2. — Art. VIII stwierdza, iż pozostaje w mocy dotychczasowe prawo bankowe (z pewnymi zmianami).

3. — Pozostaje w mocy rozporządzenie Prezydenta Rzplitej o uzupełnieniu przepisów, normujących ustroj władz spółek akcyjnych („Dz. Ust. R. P.” Nr. 103/1926, poz. 598) — w myśl art. IX.

4. — W myśl art. XVII uchyla się dekret o rejestrze handlowym, obowiązujący na obszarze całego b. zaboru rosyjskiego („Dz. Ust. R. P.” Nr. 14/1919, poz. 164).

5. — W myśl art. XXVI dla b. zaboru pruskiego obowiązują specjalne przepisy, m. in.: „§ 1. — Do rejestru handlowego mogą być wpisywane wszelkie okoliczności, dotyczące stosunków majątkowych małżeńskich, które według Kodeksu Cywilnego niemieckiego są przedmiotem wpisu do rejestru majątkowego. § 2. — Skutki prawne, związane przez Kodeks Cywilny niemiecki z wpisem do rejestru majątkowego, następują — o ile chodzi o wierzycieli, których roszczenia powstały w związku z prowadzeniem przedsiębiorstwa przez kupca — z chwilą wpisania do rejestru handlowego”.

6. — W myśl art. XXX osoby, będące w chwili wejścia w życie Kodeksu Handlowego kupcami, wpisanymi do rejestru handlowego, są nadal kupcami rejestrowymi, chociażby nie odpowiadały wymaganiom Kodeksu Handlowego. Mogą one jednak zażądać wykreślenia z rejestru i wówczas przestaną być kupcami rejestrowymi. Osoby zaś, które w chwili wejścia w życie Kodeksu Handlowego nie były kupcami rejestrowymi, a stają się nimi na zasadzie wymogów nowego Kodeksu Handlowego, są obowiązane wpisać się do rejestru handlowego w ciągu 6 miesięcy od wejścia w życie Kodeksu.

7. — Na zasadzie art. XXXI firmy, wciągnięte do rejestru handlowego w brzmieniu, nieodpowiadającym normom Kodeksu, mogą być używane w dotychczasowym brzmieniu z tym jednak, że w ciągu 6 miesięcy od wejścia w życie Kodeksu mają być uzupełnione dodatkiem, wskazującym na obecnego właściciela odpowiednio do przepisów o firmie.

8. — Obowiązkowe wpisy, niewymagane przez dotychczasowe przepisy, mają być zgłoszone do rejestru w ciągu 6 miesięcy od daty wejścia w życie Kodeksu (art. XXXII).

9. — Do spółek, istniejących w chwili wejścia w życie Kodeksu, będących w jego rozumieniu spółkami jawnymi, stosuje się naogół przepisy tego Kodeksu z kilku wyjątkami, w tym dotyczącym zarejestrowanego ograniczenia prawa spółnika do reprezentowania spółki, które pozostaje w mocy aż do wykreślenia (art. XXXVI).

10. — Analogiczną normę zawiera art. XXXVII w stosunku do spółek komandytowych.

11. — Cały szereg momentów, związanych z rejestrem handlowym, zawierają, rzecz prosta, w przepisach wprowadzających te artykuły, które mówią o spółkach akcyjnych, a więc:

a) w myśl art. XXXVIII § 1 poza wyjątkami, przewidzianymi w art. 39, do spółek akcyjnych, zarejestrowanych lub też zgłoszonych do zarejestrowania przed wejściem w życie Kodeksu Handlowego, stosują się przepisy tego Kodeksu o spółkach akcyjnych;

b) na zasadzie art. XXXVIII § 2 sprzeczne z przepisami Kodeksu Handlowego postanowienia, zawarte

w statutach rzeczonych spółek, nie mają mocy obowiązującej;

c) w myśl art. XXXVIII § 3 mogą ulec rozwiązaniu i likwidacji na mocy orzeczenia sądu rejestrowego, wydanego na wniosek Ministra Przemysłu i Handlu, te spółki akcyjne, które do dn. 1 lipca r. b. nie uzgodniły w istotnych punktach swych statutow z przepisami prawa o spółkach akcyjnych z 1928 r.; jednak według § 4 tegoż artykułu po upływie lat 5 od wejścia w życie Kodeksu Handlowego (t. j. od dn. 1/VII r. b.) takie rozwiązanie nie może mieć miejsca;

d) według art. XXXIX § 1 do spółek akcyjnych, zarejestrowanych lub zgłoszonych do zarejestrowania przed dn. 1/I 1929 r., nie stosuje się przepisów Kodeksu Handlowego, o ile mogłyby naruszyć prawa nabyte; § 2 tegoż artykułu wylicza ważniejsze przepisy Kodeksu, które w szczególności nie będą miały zastosowania w stosunku do praw nabytych;

e) według art. XL, XLI, XLII spółki akcyjne, mające swą siedzibę na obszarze województwa śląskiego, w analogicznych kwestjach dojętych w paragrafach poprzednich są traktowane odmiennie pod względem terminów, a to w jednych wypadkach ze względu na Konwencję Genewską, a w drugich — na statut organizacyjny województwa śląskiego.

12. — Również szereg artykułów przepisów wprowadzających łączy swe normy z postanowieniami Kodeksu Handlowego o spółkach z ogr. odp. w ich związku z rejestrem handlowym, mianowicie:

a) w myśl art. XLIII: „Do umów spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, zawartych po dniu 1 stycznia 1934 r., jak również do spółek z ograniczoną odpowiedzialnością, wpisanych do rejestru lub zgłoszonych do zarejestrowania po dniu 1 stycznia 1934 r., stosuje się przepisy Kodeksu Handlowego o spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością”;

b) w myśl art. XLIV: „Do spółek z ograniczoną odpowiedzialnością, wpisanych do rejestru lub zgłoszonych do zarejestrowania przed dniem 1 stycznia 1934 r., przepisy Kodeksu Handlowego o spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością stosować się będzie o tyle, o ile artykuły poniższe (art. XLV ÷ LI) nie stanowią inaczej”;

c) w myśl art. XLV: „Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, wpisane do rejestru lub zgłoszone do zarejestrowania przed dniem 1 stycznia 1934 r. na obszarze, na którym obowiązywał dekret o spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością z dn. 8 lutego 1919 r., uważane są za spółki, w których spółnik może mieć większą ilość udziałów”;

d) w myśl art. XLVI § 1: „Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, które zostały wpisane do rejestru lub zgłoszone do zarejestrowania przed dniem 1 stycznia 1934 r. na obszarze, na którym obowiązywała ustawa niemiecka o spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością z dn. 20 kwietnia 1892 r. lub ustawa austriacka o spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością z dn. 6 marca 1906 r., uważane są za spółki, w których spółnik może mieć tylko jeden udział”;

e) w myśl art. XLVI § 2: „W spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością, powstałych pod rządami niemieckiej ustawy z dn. 20 kwietnia 1892 r., spółnik, który nabył dalszy udział w przypadkach, przewidzianych w § 15 ust. 2 oraz § 55 ust. 3 ustawy powyższej, uważany będzie za spółnika, posiadają-

cego jeden tylko udział. Jednakże podział udziału w ten sposób powstałego może być dokonany w myśl zasad, obowiązujących przed dniem 1 stycznia 1934 r., także po wejściu w życie Kodeksu Handlowego";

f) w myśl zaś art. XLVII do spółek z ogr. odp., wpisanych do rejestru lub też zgłoszonych doń przed dn. 1/I 1934 r., stosuje się obowiązujące przed tym dniem przepisy (prawo o spółkach z ogr. odp., będące częścią składową nowego Kodeksu, weszło w życie w dn. 1/I r. b.), dotyczące celu spółki, najmniejszej wysokości kapitału zakładowego i udziału, wpłaty udziałów i odpowiedzialności za wpłatę, dopłat;

g) pozostałe normy, związane z rejestrem handlowym i spółkami z ogr. odp. jednocześnie, znajdują się w art. XLVIII÷LI, dotyczących zagran. sp. z ogr. odp. (nie dotyczy ich obowiązek koncesjonowania, o ile były zgłoszone do zarejestrowania przed dn. 1/I r. b.).

13.—Według art. LII § 1 do spółek komandytowo-akcyjnych, wpisanych do rejestru przed dn. 1/VII r. b., mają zastosowanie dotychczasowe przepisy, według zaś § 2 tegoż artykułu do zagranicznych spółek komandytowo-akcyjnych mają zastosowanie postanowienia Kodeksu o zagranicznych spółkach akcyjnych (art. 310 §§ 3 i 4).

14.—W analogiczny do art. LII § 1 sposób rozstrzygają przepisy wprowadzające w art. LIII kwestję stowarzyszeń i związków, istniejących w chwili wejścia w życie Kodeksu, a uznanych za handlowe.

15.—Według art. LVII rejestr prowadzą sądy okręgowe z możliwością przekazania w drodze wykonawczej w poszczególnych okręgach prowadzenia tegoż rejestru sądom grodzkim lub też sądom grodzkim dla obszaru, stanowiącego okrąg kilku sądów grodzkich.

16.—Art. LVIII mówi o przeglądaniu rejestru, żądaniu odpisów i wyciągów oraz zaświadczeń o braku wpisów.

17.—Art. LIX mówi o postępowaniu w sprawach rejestrowych, o uprawnieniu Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu do wydania odnośnych przepisów szczegółowych, o możliwości wprowadzenia rozporządzeniem obowiązku przedstawiania inwentarzy i bilansów sądowi rejestrowemu z możliwością nakładania przez sąd rejestrowy grzywien za niewykonanie tego obowiązku.

18.—Według art. IX Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Przemysłu i Handlu wyda rozporządzenie o opłatach w postępowaniu przed sądem rejestrowym; do chwili zaś wydania tego rozporządzenia pozostają w mocy dotychczasowe przepisy.

19.—Według art. LXI÷LXIV władze państwowe i komunalne, władze skarbowe, notariusze oraz izby przemysłowo-handlowe są obowiązane w związku ze swym zakresem działania być pomocne tym zadaniom, które ma rejestr handlowy.

Przechodząc do rozporządzeń, opartych o Kodeks Handlowy, względnie o przepisy, wprowadzające doń, przedewszystkiem omówimy rozporządzenie późniejsze, gdyż ono właśnie ustala, jacy kupcy prowadzą przedsiębiorstwa zarobkowe w większym rozmiarze, t. j. są obowiązani do wpisu do rejestru handlowego. Mamy na myśli rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dn. 2/VII 1934 r., wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Sprawiedliwości oraz Rolnictwa i Reform Rolnych, w sprawie określenia przedsię-

biorstw, prowadzonych w większym rozmiarze („Dz. Ust. R. P.” Nr. 60/1934, poz. 515).

Jeżeli odrzucimy te osoby prawne prawa handlowego (spółki akcyjne i spółki z ogr. odp.), które z mocy innych kryteriów prawnych są obowiązane wpisywać się do rejestru handlowego, to okaże się, że wszyscy pozostali kupcy (czy to spółki, czy osoby prawne prawa cywilnego lub publicznego, czy kupcy jednoosobowi) stają się kupcami rejestrowymi, o ile prowadzą przedsiębiorstwo zarobkowe w większym rozmiarze; przyczem ani spółka jawna, ani komandytowa nawet wogóle prawnie nie istnieją jako takie, o ile nie są prowadzone w większym rozmiarze ich przedsiębiorstwa. Wobec powyższego kryterja omawianego rozporządzenia mają charakter rozstrzygający dla ustalenia, kto—poza spółką akcyjną i spółką z ogr. odp. (również spółdzielnie nie są objęte temi postanowieniami, ale te z mocy specjalnych przepisów o spółdzielniach)—jest kupcem rejestrowym, t. j. obowiązany do wpisu do rejestru handlowego.

Rozporządzenie dany problemat rozstrzygnęło w ten sposób, by uniknąć zmuszania do wpisywania się do rejestru handlowego kupców, nienależących do kategorii istotnie większych, pamiętając, że obowiązek, wynikający z postanowień polskich dla b. zaboru rosyjskiego, polegający na zmuszaniu do wpisu kategorii zbyt drobnych, dał ten wynik, że te ostatnie, nie mogąc poddać obowiązkowi prowadzenia ksiąg handlowych (który to obowiązek zarówno przed wejściem w życie nowego Kodeksu Handlowego jak i po nim ciąży wyłącznie na kupcach rejestrowych), uchylały się od wpisywania do rejestru swych przedsiębiorstw. Ze stanowiska ekonomicznego dane rozporządzenie stanęło mniejwięcej na punkcie wyjścia tych norm polskich, które dla b. zaboru austriackiego przewidywały obowiązek wpisu do rejestru handlowego. Jednak nowe rozporządzenie ujmuje dany problemat mniej kazuistycznie niż dotychczasowy prawny stan rzeczy w b. zaborze austriackim, gdyż zamiast kazuistycznych wyłączeń, które tam miały miejsce, wprowadza dla II kategorii przedsiębiorstw handlowych moment gospodarczy pozytywny, t. j. obrót roczny przewyższający 100 tys.

Konkretyzując zaś normy danego rozporządzenia, stwierdzamy, iż:

1) podlegają wpisowi do rejestru handlowego:

a) z przedsiębiorstw handlowych te, które w myśl ustawy z dn. 15/VII 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym („Dz. Ust. R. P.” Nr. 17/1932, poz. 110) zostały zaliczone do przedsiębiorstw handlowych I kategorii, oraz te z przedsiębiorstw zarobkowych, zaliczonych w myśl rzeszkiej ustawy do przedsiębiorstw handlowych II kategorii, których obrót, ustalony ostatniem prawomocnem orzeczeniem władzy skarbowej, przewyższa kwotę 100 tys. w stosunku rocznym (§ 1 p. a);

b) z przedsiębiorstw zarobkowych te, które w myśl ustawy o państwowym podatku przemysłowym zaliczone zostały do przedsiębiorstw przemysłowych I÷V kategorii, a jeżeli chodzi o przedsiębiorstwa uboczne, związane z gospodarstwem rolnem — do przedsiębiorstw przemysłowych I÷V kategorii, jeżeli te przedsiębiorstwa uboczne przerabiają ponad 50% produktów, nie pochodzących z gospodarstw rolnych, należących do właściciela przedsiębiorstwa, co powinno być stwierdzone przez właściwą izbę rolniczą za rok

gospodarczy, poprzedzający zgłoszenie do rejestru handlowego (§ 1 p. b);

2) dla uniemożliwienia usuwania się przedsiębiorstw przemysłowych, prowadzących większe hurtownie, od wpisu do rejestru handlowego, znajduje się również w rozporządzeniu norma, iż przedsiębiorstwa przemysłowe, zaliczone do kategorii przemysłowych (w myśl powyższej ustawy) VI÷VIII, o ile posiadają takie hurtownie, nawet prowadzone tylko na podstawie kart rejestracyjnych, kwalifikują kupców, posiadających je, do wpisu do rejestru handlowego (§ 1 p. c);

3) wreszcie znajduje się w rozporządzeniu przepis, że, mimo zwolnienia od podatku przemysłowego, przedsiębiorstwo zarobkowe jest uważane za należące do kategorii, do której byłoby zaliczone, gdyby podlegało temu podatkowi (§ 2); w ten sposób może wpisywać się do rejestru gmina miejska np., która prowadzi przedsiębiorstwa, niepodlegające podatkowi przemysłowemu.

Rozporządzenie omawiane weszło w życie dn. 10 lipca r. b.

Drugie z rozporządzeń Ministra Sprawiedliwości (wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, a co do niektórych działów z Ministrami Skarbu, Komunikacji oraz Poczty i Telegrafów), mówiące o rejestrze handlowym ze stanowiska szczegółowych zasad postępowania, ukazało się w „*Dzienniku Ustaw R. P.*” Nr. 59/1934, poz. 511.

Dziewięć pierwszych paragrafów tego rozporządzenia zawiera „Przepisy ogólne”, t. j. takie, które mówią o tem, w jaki sposób sąd okręgowy prowadzi rejestr handlowy, rozpoznaje sprawy i prowadzi księgi.

Paragrafy 10÷31 ustalają postępowanie w sprawach rejestrowych, które naogół są analogiczne do przepisów Kodeksu Postępowania Cywilnego i wprowadzających ten Kodeks.

Czynnościami rejestrowym poświęcone są §§ 32÷47. Mówi się tu o sposobie wciągania firmy do rejestru, o ogłoszeniach wpisu i innych momentach, związanych z treścią wpisu i jego ogłaszaniem.

Zgłoszeniom do rejestru handlowego poświęcone są §§ 48÷60, t. j. zawarte są w tych paragrafach wskazówki, co mają robić osoby, zgłaszające różne kategorie podmiotów prawa do rejestru; przyczem, rzecz oczywista, są tu ogromne różnice w zależności od tego, czy chodzi o bardziej, czy o mniej skomplikowane podmioty prawa.

Rubryki rejestru handlowego są poświęcone §§ 61÷64. Do rubryki A są wpisywane przedsiębiorstwa kupców jednoosobowych, spółki jawne i komandytowe oraz osoby prawne prawa cywilnego lub publicznego, prowadzące przedsiębiorstwa w większym rozmiarze. Do działu B wpisuje się spółki akcyjne, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych. Do działu C wpisuje się zagraniczne spółki z ograniczoną odpowiedzialnością i akcyjne. Do działu D wpisuje się przedsiębiorstwa państwowe.

Paragrafy 65÷69 mówią o sposobie i obowiązku przedstawiania inwentarzy i bilansów sądowi rejestrowemu przez kupców rejestrowych.

Paragrafy 70÷79 zawierają przepisy przejściowe i końcowe.

Rozporządzenie powyższe weszło w życie w dn. 7 lipca r. b.

Jak widzimy przeto, ze stanowiska redakcyjno-prawnego obecnie największa różnica w porównaniu do poprzedniego stanu rzeczy będzie zachodzić na obszarze b. zaboru rosyjskiego, który, nie posiadając przedtem instytucji rejestru handlowego w Kodeksie Handlowym rosyjskim i francuskim, miał następnie dzięki polskim przepisom skupione w jednej całości materialno-prawne i formalne normy, wiążące się z rejestrem handlowym. Teraz rzecz się ma inaczej, gdyż materialno-prawne normy, łączące się z rejestrem, rozbite są w Kodeksie według jego działów. Z tego też powodu było konieczne w niniejszym artykule omówić postanowienia Kodeksu o rejestrze, trzymając się kolejno jego działów.

S. Baudouin de Courtenay

PAŃSTWOWY ZAKŁAD EMERYTALNY

OD KILKU LAT przygotowano się do przeprowadzenia reformy systemu finansowego emerytur państwowych. Dotychczas, jak wiadomo, ciężar emerytur państwowych spoczywał wyłącznie na budżecie państwowym. Znaczy to, że coroczne wydatki pokrywane były z ogólnych funduszy państwowych, natomiast żadne rezerwy nie były gromadzone. Był to zatem, z punktu widzenia techniki aktuarjalnej, system czystej repartycji.

Emerytury państwowe są w istocie rzeczy ubezpieczeniem o charakterze długoterminowym, ubezpieczeniem, pokrywającym ryzyko inwalidztwa, starości i śmierci. Praktyka wykazała, iż w tego rodzaju ubezpieczeniach system repartycji jest niewłaściwy. Zastosowanie tego systemu finansowego prowadzi do nieuchronnego wzrostu wydatków na świadczenia w miarę przybywania coraz to nowych emerytów, wdów i sierot. Wzrost ten teoretycznie trwać musiałby aż do momentu nastąpienia t. zw. „stanu nasycenia”, t. j. do momentu, kiedy coroczne

przybywanie nowych emerytów, wdów i sierot byłoby równoważne z corocznym naturalnym ich ubytkiem. Założenie to sprawdziłoby się przy niezmienniej dla kilku pokoleń liczbie funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych. Ponieważ jednak zarówno ze względu na stałe rozszerzanie agend państwowych, jak i spowodu stałego wzrostu ludności liczba osób, podlegających zabezpieczeniu emerytalnemu, wzrasta z pokolenia na pokolenie, przeto o nastąpieniu w praktyce „stanu nasycenia” trudno jest mówić. Zapobiec wzrostowi corocznych obciążeń budżetu państwowego wypłatami emerytalnymi można tylko przez przejście od systemu repartycji do systemu kapitalizacji, który, zgrubsza biorąc, polega na stałym gromadzeniu rezerw, powstających ze składek emerytalnych, w tym celu, aby dochód z oprocentowania tych rezerw łącznie z corocznymi wpływami ze składek bieżących pokrywał wydatki na świadczenia emerytalne. Rezerwy te powstają w pierwszych latach działania systemu kapitalizacyj-

nego, kiedy liczba uprawnionych do pobierania świadczeń jest jeszcze nieznaczna w stosunku do ogółu ubezpieczonych, i umożliwiają równoważenie wydatków w latach następnych, kiedy wzrost liczby uprawnionych pociąga za sobą wzrost wydatków.

Różne są systemy kapitalizacji, lecz brak miejsca nie pozwala każdego z nich oddzielnie analizować. Najpewniejszy system polega na gromadzeniu pokrycia kapitałowego nie tylko dla uprawnień już płynnych (wymierzonych emerytur) oraz ekspektatyw pochodnych (ewent. pensyj wdów lub sierot po emerytach), lecz i dla wszystkich ekspektatyw czynnych ubezpieczonych, na gromadzeniu indywidualnej rezerwy technicznej dla każdego czynnego jeszcze uczestnika ubezpieczenia, poczynając od chwili rozpoczęcia przez niego tego ubezpieczenia.

W r. ub. przekonanie co do konieczności przejścia emerytur państwowych od systemu repartycyjnego do systemu kapitalizacyjnego spowodowało Ministerstwo Skarbu do wniesienia projektu nowelizacji ustawy emerytalnej, która też została dokonana w drodze rozporządzenia Prezydenta Rzplitej z dn. 28 X 1933 r. Rozporządzeniem tem ustanowiony został Państwowy Zakład Emerytalny, jako oddzielna osoba prawna, podlegająca nadzorowi Ministra Skarbu. Zadaniem tego Zakładu będzie gromadzenie rezerw na pokrycie świadczeń funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych. Ustawa zawiera upoważnienie do rozszerzenia zakresu działania Państwowego Zakładu Emerytalnego również i na inne kategorie funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych, aniżeli wyżej wymienione, oraz na pracowników instytucji, przedsiębiorstw i monopolów państwowych. Z upoważnienia tego skorzystano, rozszerzając zakres działania Państwowego Zakładu Emerytalnego na państwowych funkcjonariuszów prowizorycznych, a to na mocy § 13 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 20 I 1934 r. o zaopatrzeniu emerytalnym prowizorycznych funkcjonariuszów państwowych.

Jak z powyższego wynika, przejście od systemu finansowego repartycji do systemu kapitalizacji w zakresie emerytur państwowych jest zaledwie częściowe, bowiem nie dotyczy wszystkich tych stałych funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych, którzy zostali mianowani przed dn. 1/II 1934 r. Przejście do uczestnictwa w Państwowym Zakładzie Emerytalnym wszystkich tych osób jest w obecnej chwili niemożliwe, bowiem jako równowartość przejętych uprawnień interesowanych osób, a więc przyszłych obciążeń, Zakład musiałby otrzymać od Skarbu Państwa odpowiednie rezerwy techniczne, które oszacować można w przybliżeniu w chwili obecnej na ogromną sumę kilku miliardów złotych. Rzecz prosta, iż nawet w okresie dobrej konjunktury Skarb Państwa nie mógłby ponosić tak wielkich wydatków, przekraczających wielokrotnie budżet państwa. To też przyjmowanie do uczestnictwa w Zakładzie będzie musiało następować stopniowo, poczynając przedewszystkiem od młodszych roczników w/g dat nominacyjnych, a więc obejmujących osoby, które posiadają stosunkowo niewielką usługę emerytalną. Wszystko to są jednak zamiary na przyszłość. Narazie Państwowy Zakład Emerytalny wykonywać będzie swe zadania w stosunku do wszystkich funkcjonariuszów prowizorycznych, oraz w stosunku do nowomianowanych po dniu 31/I

1934 r. stałych funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych. Oznacza to, iż w pewnych momentach Państwo odcięło się od systemu repartycyjnego i pozostawiło naturalnej ewolucji przejście do systemu kapitalizacyjnego, w miarę, jak będą się zmieniały pokolenia w administracji państwowej.

Państwowy Zakład Emerytalny, powołany do spełnienia wyżej wymienionych zadań, zorganizowany jest na wzór instytucji, podlegających nadzorowi państwowemu. Posiada jako organ uchwałodawczy Radę, składającą się najwyżej z 8 osób, oraz Prezesa, który czuwa nad całokształtem działalności Zakładu, w szczególności nad wykonywaniem uchwał Rady Zakładu i zarządzeń władzy nadzorczej. Organem wykonawczym Zakładu jest Dyrekcja, mianowana przez Ministra Skarbu, a organem kontrolującym — Komisja Rewizyjna. Członkowie Rady mianowani są przez Ministra Skarbu za zgodą Prezesa Rady Ministrów, członkowie Dyrekcji, na czele której stoi Dyrektor Naczelny, są powoływani i odwoływani przez Ministra Skarbu na wniosek Rady, członkowie zaś Komisji Rewizyjnej są mianowani przez Ministra Skarbu według jego uznania.

Nadzór państwowy nad działalnością Zakładu sprawuje Minister Skarbu. Uprawnienia Ministra Skarbu w tym zakresie polegają na zatwierdzaniu regulaminów organów Zakładu oraz uchwał tych organów, oraz na prawie do unieważniania lub zawieszania z własnej inicjatywy uchwał organów Zakładu, sprzecznych z przepisami prawnymi, statutami, regulaminami, lub sprzecznych z celami Zakładu, albo szkodliwymi dla Zakładu.

Obowiązkom zatwierdzenia przez Ministra Skarbu podlega preliminarz budżetowy Zakładu oraz uchwały i decyzje Zakładu w sprawach majątkowych, lokaty kapitałów etc.

Państwowy Zakład Emerytalny uprawniony jest żądać od wszelkich władz, urzędów i instytucji państwowych i samorządowych oraz ubezpieczeń społecznych wszelkich wyjaśnień co do okoliczności, mających znaczenie dla wykonywania przez Zakład jego normalnych czynności. Zakład ma prawo bezpośrednio porozumiewać się ze wszystkimi wyżej wymienionymi władzami, urzędami i instytucjami.

Powyższe zasady organizacji i funkcjonowania Zakładu zawarte są w statucie Państwowego Zakładu Emerytalnego, ogłoszonym w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 6/III 1934 r. o statucie Państwowego Zakładu Emerytalnego. Rozporządzenie to wydane zostało na podstawie ustawy emerytalnej (art. 7) w brzmieniu znowelizowanym wspomnianem na wstępie rozporządzeniem Prezydenta Rzplitej z dn. 28 X 1933 r. Na tej samej zasadzie wydane zostało rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 6/III 1934 r. o przepisach finansowych dla Państwowego Zakładu Emerytalnego. Rozporządzenie to ustala działalność Zakładu w zakresie finansowym, a przede wszystkim zajmuje się różnego rodzaju wpływami Zakładu.

Wpływy Zakładu składają się:

- 1) ze składek emerytalnych,
- 2) z dochodu z majątków i urządzeń Zakładu oraz z odsetek od ulokowanych kapitałów,
- 3) z wpłat i subwencji Skarbu Państwa,
- 4) ze składek, przekazywanych przez instytucje ubezpieczające,

5) z darowizn, zapisów i subsydjów.

Należy kolejno rozpatrzyć wszystkie te źródła dochodów.

Składki emerytalne opłaca za uczestników Zakładu w całości Skarb Państwa, co zostało uwzględnione przy kalkulacji uposażeń urzędniczych w związku z ostatnią ich reformą. Składki oblicza się procentowo od uposażeń służbowych, które stanowiąc będą podstawę wymiaru emerytury. Wysokość składki ulegać będzie co najmniej co 5 lat sprawdzeniu ubezpieczeniowo-technicznemu i na podstawie wyników tego sprawdzenia Rada Ministrów ustalać będzie wysokość składki emerytalnej na najbliższe 5 lat. Składki emerytalne należą się Zakładowi za każdy miesiąc kalendarzowy, za który uczestnik otrzymał uposażenie służbowe. Za miesiąc korzystniej policzalny składki te są proporcjonalnie wyższe. Składki emerytalne, należne Zakładowi od Skarbu Państwa, nie podlegają przedawnieniu.

Majątek i urządzenia Zakładu oraz ulokowane kapitały muszą dawać dochód, który nie może być niższy aniżeli stopa techniczna, t. j. stopa procentowa, przyjęta przy obliczaniu wysokości składki emerytalnej.

Wpłaty Skarbu Państwa są dwojakiego rodzaju. Przedewszystkiem w przypadku, kiedy uczestnik Zakładu posiada lata służby, zaliczalne do emerytury, a nieopłacone składkami ubezpieczeniowymi w instytucjach ubezpieczeń społecznych lub składkami emerytalnymi w samym Zakładzie, Skarb Państwa będzie wpłacał Zakładowi za te lata rezerwę techniczną na pokrycie jego uprawnień, nabytych przez zaliczenie mu do wysługi emerytalnej tych lat służby. Przepisy finansowe przewidują szczegółowe sposoby rozrachunku między Skarbem Państwa i Zakładem z tytułu tych należności.

Drugim rodzajem wpłat Skarbu Państwa są wpłaty wartości kapitałowej emerytury, które zostały wprowadzone z następujących względów. Składki emerytalne mogą pokrywać tylko ryzyko, dające się ująć w jakąś formę prawdopodobieństwa. Może zatem być mowa o ryzyku inwalidztwa, starości i śmierci, natomiast ryzyka zwalniania administracyjnego pracowników, którzy nabyli uprawnienie emerytalne z tytułu wysługi lat, nie da się ująć w żadne formuły prawdopodobieństwa. To też z przepisów wynika, iż w przypadku zwolnienia ze służby państwowej uczestnika Zakładu, który nie utracił więcej niż 50% zdolności zarobkowej, a posiada nabyte prawa emerytalne z tytułu wysługi lat, Skarb Państwa obowiązany będzie wpłacić Zakładowi kwotę, odpowiadającą wartości kapitałowej emerytury oraz związanych z nią ekspektatyw. Odpowiada to sumie, która byłaby potrzebna, aby łącznie z przypadającymi od niej procentami, wystarczyła na wypłatę do końca życia uprawnionego oraz jego żony i dzieci emerytury oraz pensyj wdowich i sierocych. Suma ta byłaby każdorazowo zmniejszana o wysokość rezerwy technicznej, utworzonej dla danego uczestnika z tytułu wpłaconych za niego składek emerytalnych.

Celem uniknięcia pomieszczenia obydwu ryzyk stworzono w Zakładzie 2 fundusze A i B, z których pierwszy służy wyłącznie na pokrycie świadczeń emerytalnych, wynikających z przyczyn biologicznych (inwalidztwo, starość i śmierć), drugi zaś — fundusz B — wyłącznie na pokrycie ryzyka emery-

tur administracyjnych. O ile zatem fundusz A tworzony będzie ze składek emerytalnych i z przelewów składek ubezpieczeniowych z instytucji ubezpieczeń społecznych, tudzież z wpłat rezerw technicznych, o tyle fundusz B tworzony będzie z wpłat wartości kapitałowych oraz z przelewów rezerw technicznych z funduszu A.

Tego rodzaju konstrukcja systemu finansowego P. Z. E. przyczyni się w praktyce do przyjmowania do administracji państwowej młodych sił, które mają bardzo mało lub nie mają wcale okresów, zaliczalnych do emerytury, a niepokrytych składkami ubezpieczeniowymi, a równocześnie spowoduje możliwie najdłuższe wykorzystywanie pracownika państwowego, posiadającego wysługę lat, uprawniającą do administracyjnej emerytury, w służbie państwowej w ten sposób, aby zwolnienie następowało dopiero w momencie osiągnięcia wieku starczego, lub w razie utraty zdolności do pracy, co pozwoli na uniknięcie wpłat wartości kapitałowej.

Zarazem wprowadzona została wzajemność pomiędzy uczestnictwem w Państwowym Zakładzie Emerytalnym a ubezpieczeniem pracowników umysłowych i systemem emerytalnym pewnych instytucji publiczno-prawnych, wyłączonych z Z. U. P. U. (B. G. K., Bank Polski, P. K. O., Państwowy Bank Rolny, monopole państwowe, samorzady etc.).

Równouprawnienie to polega na wzajemnym przekazywaniu składek ubezpieczeniowych i emerytalnych i pełnym wzajemnym zaliczaniu lat uczestnictwa lub ubezpieczenia.

Na okres przejściowy, t. j. do czasu przeprowadzenia pierwszego sprawdzenia ubezpieczeniowo-technicznego, ustalono wysokość składki emerytalnej na 8% uposażenia, zaliczalnego do podstawy wymiaru emerytury, a stopę techniczną na 4,5% w stosunku rocznym.

Przepisy, dotyczące Państwowego Zakładu Emerytalnego, weszły w życie z dn. 1/II r. b., obecnie zaś Zakład znajduje się w końcowym stadium organizacji. W każdym razie trzeba będzie wykonać jeszcze szereg zasadniczych prac, zanim Zakład będzie mógł rozpocząć całkowicie normalną działalność.

Ważniejsze z tych prac — to określenie uprawnień emerytalnych wszystkich funkcjonariuszów prowizorycznych i stałych, którzy się stali uczestnikami Zakładu, oraz ustalenie i przejęcie sum, należnych Zakładowi za te osoby tytułem składek ubezpieczeniowych lub rezerwy technicznej. Równocześnie Zakład będzie musiał ustalić własne tablice wartości kapitałowych emerytur, pensyj wdowich i sierocych oraz wysokość rezerwy technicznej dla uczestników w zależności od wieku i wysokości uposażenia.

Z chwilą uruchomienia Zakładu dokonana została w zasadzie podstawowa reforma systemu emerytur państwowych. Skuteczność tej reformy usprawiedliwić może Zakład swą przysłą działalnością, a przede wszystkim polityką lokacyjną i właściwym opracowaniem założeń matematyczno-ubezpieczeniowych.

Jednym z najważniejszych zagadnień, warunkujących normalną działalność, a nawet samo istnienie Zakładu, będzie punktualność dokonywania wpłat z tytułu należnych Zakładowi składek, rezerw technicznych i wartości kapitałowych.

W. Kościński

ŻYCIE GOSPODARCZE

AKCJA POMOCY OFIAROM POWODZI I LIKWIDACJA SKUTKÓW POWODZI

Katastrofa powodzi nawiedziła nasze ziemie południowe, ludne i najpiękniejsze powiaty Rzeczypospolitej, przenosząc się później—choć już w mniejszych rozmiarach — na ziemie województw centralnych, położone przy Wiśle.

„Setki kilometrów ziemi — pisze Ogólnopolski Komitet Pomocy Ofiarom Powodzi w swej odezwie — położonej wzdłuż rzek i potoków górskich, zalane zostało przez szalejący żywioł powodzi. Zniszczył on plony i domostwa, porwał ciężko zapracowany dobytek mieszkańców wsi i miast, pozrywał mosty, uszkodził drogi i tory kolejowe, pochłaniając ponad setki istnień ludzkich”.

Kłęska powodzi przybrała rozmiary nienotowane. Np. w Nowym Sączu w roku 1887 najwyższy poziom był notowany 411, a obecnie doszedł do 480. Na Rabie w roku 1931 było 815, a obecnie 952. Pod Nowym Sączem u ujścia Dunajca woda podniosła się ponad wodowskazy. Rozmiary wylewu były wogóle tak wielkie, że nie byłyby jemu zapobiegły nawet dalekoidące regulacje i zabezpieczenia. Na lewym brzegu Wisły, na przykład, niedaleko ujścia Dunajca wznoszony był wał ochronny wysokości 4½ m; otóż, woda w tem miejscu podniosła się do takiego stanu, że ponad wałem zupełnie swobodnie kursowały duże statki pasażerskie żeglugi rzecznej.

Jak wielkie są rozmiary powodzi — tak wielkie są i rozmiary strat, które ona spowodowała.

Akcja ratunkowa poszła w pierwszej chwili w kierunku możliwego ograniczenia rozmiarów rozlewu przez zabezpieczenie odcinków zagrożonych, a przede wszystkim w kierunku ratowania ludzi i ich dobytku z miejsc, objętych katastrofą.

Na teren powodzi zjechał osobiście Pan Prezes Rady Ministrów z Panami Ministrami: Spraw Wewnętrznych i Komunikacji, w towarzystwie PP. Podsekretarzy Stanu i wyższych urzędników resortowych. Stąd poszły decyzje ogólne, kierownictwo akcji ratunkowej i inspekcja.

A jednocześnie do natychmiastowej, energicznej i niezwykle ciężkiej akcji stanęła natychmiast cała administracja z policją, służba drogowa i wodna,

przybyły drużyny ratunkowe kolejowe, a niezwykle ofiarną i skuteczną pomoc niosło wojsko, lotnicy, drużyny ochotnicze. Rząd słać zaraz zaczął transporty z żywnością i asygnował w pierwszej chwili 100 tys. tytułem doraźnej pomocy, przystępując następnie do planowej akcji pomocy i odbudowy na wszystkich odcinkach i we wszystkich kierunkach.

Jednocześnie odezwał się ogół społeczeństwa. Z inicjatywy Rządu zorganizował się Ogólnopolski Komitet Pomocy Ofiarom Powodzi, powstawać zaczęły masowo komitety lokalne. Część społeczeństwa niosła pomoc bezpośrednią, reszta zaczęła zbierać ofiary dla uratowania od śmierci i nędzy poszkodowanych przez powódź i dopomożenia im do odbudowy.

Do apelu stanęły instytucje państwowe i publiczne. Świat pracy opodatkował się na rzecz pomocy ofiarom powodzi. Z pomocą ofiarną pośpieszyło całe życie gospodarcze oraz organizacje społeczne.

Wielkie ofiary banków państwowych (sama P. K. O. 1 500 000 zł na odbudowę) i instytucji publicznych (Powszechny Zakład Ubezpieczeń) zapoczątkowały dopływ tych ogromnych sum, które na ratunek dla dotkniętych powodzią i odbudowę ich warsztatów pracy są potrzebne dziś już i będą potrzebne jeszcze przez długi szereg miesięcy.

Jak widać z gorącej reakcji, jaką cały kraj, od Głowy Państwa poczynając, i na „szarym” obywatelu kończąc, okazał wobec tej klęski, która nawiedziła część Rzeczypospolitej — pomoc będzie szybka i skuteczna. I skutki klęski będą możliwie szybko zlikwidowane.

I właśnie ta siła i rodzaj reakcji ogólnej na doznaną klęskę, ta szybka, energiczna, niezwykle owocna i nie tylko doraźna, ale od razu na dalszą metę planowana akcja ratunkowo-zapobiegawcza aparatu państwowego, oraz szybki ofiarny odruch ogółu społeczeństwa stanowią momenty pocieszające i krzepiące ducha w tej smutnej chwili. Dzięki solidarnej z Rządem postawie obywateli stosunkowo łatwiej dokonać będzie można niezwykle trudnego dzieła odbudowy i zlikwidowania skutków katastrofy powodzi.

OSWIADCZENIE PANA PREZESA RADY MINISTRÓW PROF. LEONA KOZŁOWSKIEGO O RZĄDOWYM PLANIE LIKWIDACJI SKUTKÓW POWODZI¹⁾

Nasz plan działania to odbudowa zniszczeń. Planu tego jednak nie będzie można realizować od razu według maksymalnego programu. Pomijając już stronę finansową zażądania, że względów technicznych prościej realizować go musimy fazami. Pierwszą

fazą likwidacji zniszczeń musi być jaknajszybsza odbudowa tych urządzeń, które są niezbędne dla normalnego rozwoju życia gospodarczego, a więc odbudowa dróg, mostów, torów kolejowych.

Mosty odbudowywać będziemy w obliczeniu ich wytrzymałości i oporu na średnią powódź, nie taką, jak obecna. Katastrofa powodzi w takim nasileniu, co tegoroczna, zdarza się raz na stulecie, a mosty

¹⁾ Wywiad, udzielony przedstawicielowi „Kurjera Porannego” w dn. 21 lipca r. b.

przez nas wznoszone nie będą, oczywiście, zamierzone na przetrwanie tak długiego okresu czasu.

— Poza zniszczeniem mostów, dróg i torów kolejowych, zasadnicze i ogromne szkody poczyniła powódź w płonach. Żyto żęte, a stojące jeszcze na polach, woda zniosła. Pszenica i jęczmień, które katastrofa zastała na pniu, zostały poprostu zmiażdżone przez olbrzymie masy wód. Ocalały, zdaje się, jedynie kartofle, o ile nie zostały całkowicie zamulone. Zniszczenie płonów — to dla nieszczęśliwych powodzian początek nowej klęski, której na imię głód.

Wielkie szkody poczyniła również powódź w inwentarzu żywym i martwym. Są to szkody dla rolnika bardzo dotkliwe.

Jeśli chodzi o budynki — to zniszczeniu uległy na terenach zalanych chałupy wiejskie i domy drewniane. Domy murowane, jako tako budowane, nie uległy kompletnej ruinie. Zalane, po ustąpieniu wody, będą mogły być dość łatwo odremontowane, zwłaszcza, że mamy przed sobą jeszcze dwa miesiące słońca, które wilgoć wysuszy i umożliwi domy uszkodzone doprowadzić do stanu zupełnej używalności jeszcze przed nadejściem zimy.

— Sposób ratunku jest właściwie jeden: ludności zrujnowanej przez powódź trzeba dać chleb. Trzeba ją poprostu wziąć na utrzymanie aż do przyszłych zbiorów, przekarmić przez resztę lata, jesień, zimę, przednówek. Już w tej chwili, zaraz, trzeba jej dostarczyć mąki na chleb, soli, cukru. Trzeba również, i to jest zadanie jedno z najpilniejszych, dać jej możność uzupełnienia niedoborów w zniszczonym przez powódź inwentarzu żywym i martwym oraz pomoc siewną. Trzeba dać tym ludziom, zrujnowanym przez klęskę, która zabrała im dorobek całorocznej pracy, tani kredyt, aby mogli zaopatrzyć się w sprzęt gospodarski, niezbędny do uprawiania ziemi na rok przyszły, oraz w inwentarz żywy.

Dostarczenie powodzianom ziarna do siewu i drzewa budulcowego na odbudowę sadyb i gospodarstw — to dla tych ludzi kwestja powrotu do normalnych warunków życia i pracy.

Dając pomoc i opiekę, musimy ludności, która ucierpiała w czasie powodzi ulżyć wydatnie i w ciężarach podatkowych, stosując specjalne ulgi podatkowe dla terenów klęski.

— Dając tym ludziom możność przeżycia do przyszłych zbiorów, chcemy jednocześnie tę wielką armję ludzi do pracy przywykłych wykorzystać do przeprowadzenia robót, które zapobiegłyby na przyszłość tak katastrofalnym skutkom powodzi.

Zapewniając jej żywność i pomoc pieniężną, chcemy dać zatrudnienie. Rękami tej ludności chcemy przeprowadzić odbudowę zniszczonych i budowę nowych wałów przeciwpowodziowych. Chłop, który teraz doznał na sobie strasznych skutków powodzi, celowość tej pracy zrozumie: zrozumie własny interes przedewszystkiem.

Plan Rządu przewiduje wprężenie tej całej masy ludności do wielkich prac zabezpieczających. Po Austriakach odziedziczyliśmy w Małopolsce szereg rozpoczętych robót tego rodzaju. Za czasów Polski niepodległej posunęliśmy te roboty znakomicie naprzód. Obecna jednak powódź wykazała braki i niedostatki tych zabezpieczeń. Trzeba je umocnić i rozbudować.

W planie naszym leży przedewszystkiem budowa wałów przed powodzią. Usypanie tych zapor stanowi pracę ogromną. Wały, zabezpieczające Wisłę,

trzeba naprawić i umocnić, a wały wsteczne dopływów rozbudować. Mówiąc technicznie, jest to regulacja rzek na wypadek powodzi; pozostanie jeszcze do wykonania regulacja rzek dla celów żeglugi. Tę pracę tylko w drobnej części podjąć obecnie możemy.

Takie są mniej więcej zamiary Rządu — nasz aktualny plan likwidacji skutków katastrofalnej powodzi tegorocznej.

Ale plan zatrudnienia powodzian ma jeszcze i inne cele. Wyrwie on ludność dotkniętą klęską z apatii, z rozpacz i da jej możność uczciwego zapracowania na tę pomoc, której udzieli rząd i społeczeństwo.

DZIAŁALNOŚĆ B. KAS CHORYCH W 1933 R.¹⁾. —

Dla kas chorych, przekształconych od początku r. b. na ubezpieczalnie społeczne, rok 1933 był jeszcze rokiem kryzysowym, przyniósł jeszcze dalsze pogorszenie sytuacji finansowej, co wysoce utrudniało utrzymanie przez kasy ich zasadniczej linii organizacyjnej i działalności, wytyczonej w latach dobrej konjunktury.

Przedewszystkiem malały w dalszym ciągu, choć już w znacznie słabszym stopniu, dochody kas chorych. Jeśli weźmiemy pod uwagę przypis składek, będący coprawda teoretyczną tylko formą dochodów, ale — jak się okazuje — wymierzoną bardzo ściśle, ponieważ wpływ ze składek w 1933 r. wyniósł 98,5% przypisu — z jednej strony, oraz liczbę ubezpieczonych w kasach chorych — z drugiej — to ruch dochodów ze składek, będących podstawą ogólnych dochodów kas chorych, przedstawi się nam następująco:

	Liczba ubezpieczonych: osób	wskaźnik	Przypis na 1 ubez.: zł	wskaźnik	Suma przypisu: miljn. zł	wskaźnik
1930	2 308 328	100	118.17	100	272.8	100
1931	2 153 223	93	109.74	93	236.3	87
1932	1 971 344	86	98.14	83	194.1	71
1933	1 896 493	82	90.58	77	171.8	63

Jak widzimy, najslabiej spadała w okresie kryzysu liczba ubezpieczonych, przyczem spadek w 1933 r. był znacznie mniejszy niż w latach poprzednich. Znacznie silniejszy był spadek przypisu przeciętnego, zależnego od zarobków i zamianującego w ten sposób główne źródło spadku dochodów kas chorych, który, oczywiście, wyrażony zniżką ogólnej sumy przypisu, był najsilniejszy — jeśli chodzi o porównanie powyższych 3 szeregów: znajdując bowiem główną przyczynę w spadku przypisu na 1 ubezpieczonego (spadek zarobków), był pogłębiany wyżej wspomnianym spadkiem liczby ubezpieczonych.

Poza dochodami ze składek inne dochody b. kas chorych wyniosły w 1933 r. zł 15.3 miljn., co łącznie z sumą przypisu składek daje sumę ogólnych dochodów, wynoszącą zł 187.1 miljn.

Spadek dochodów b. kas chorych zmuszał do szybkiej i wydatnej zniżki wydatków, tem zresztą niebezpieczniejszej, że daleko mniej elastyczna jest z reguły ta część wydatków, która przedewszystkiem powinna była ulec redukcji, t. j. koszty administracji i koszty ogólne, gdy stosunkowo łatwiej daje się regulować część wydatków, stanowiąca istotną treść działalności kas chorych — t. j. świadczenia.

O 1930 r. do 1933 r. dochody kas chorych, wyrażone przez przypis składek, spadły o 37%, świadczenia aż o 42%, a koszty administracji tylko o 22%. W 1933 r. dochody (przypis), obliczone na 1 ubezpieczonego, były niższe niż w 1932 r. mniej więcej o 7%, wydatki na świadczenia (na 1 ubezpieczonego) jednocześnie spadły o ok. 9%, a koszty administracji (na 1 ubezpieczonego) obniżyły się w 1933 r. tylko o ok. 1%.

Jeżeli chodzi o świadczenia, które w okresie całego kryzysowego 3-letnia, jak i specjalnie w 1933 r. wykazują najsilniejszy spadek, to panowało tu ogromne zróżniczkowanie w zakresie tempa redukcji. Najbardziej oszczędzana była pomoc lecznicza — najpoważniejsza pozycja świadczeń, najsilniejszym zaś ciężciom uległa — trzecia skolei co do wielkości w 1933 r. — pozycja świadczeń, mianowicie zasiłki pieniężne.

Pomoc lecznicza w 1933 r. pociągnęła za sobą wydatki w sumie zł 49.0 miljn., co stanowiło 28.6% przypisu składek i zł 25.85 na 1 ubezpieczonego. Wydatki na pomoc leczniczą stanowiły w 1930 r. 25.5%, a w 1932 r. 27% przypisu składek, a obliczone na 1 ubezpieczonego wynosiły w 1930 r. zł 30.02 i w 1932 r. zł 26.82. Jak widzimy, pomoc lecznicza, która stanowi pierwsze zadanie kas chorych, właściwie nie została ograniczona. W stosunku do przypisu składek wzrosła ona w 1933 r. i w stosunku do roku poprzedniego i do 1930 r.

¹⁾ W/g danych „Przeglądu Ubezpieczeń Społecznych” zes. 6 i 7 z r. b. (artykuły P. L. Wałcisławskiego).

a choć obliczona na 1 ubezpieczonego nieco zmalała, to jednak spadek ten, gdybyśmy go zestawili ze zmianami siły nabywczej pieniądza — okazałby się niewątpliwie spadkiem tylko nominalnym, a realnie — nawet lekkim wzrostem.

Najpoważniejszą pozycją pomocy leczniczej są płace lekarzy. Gdy cała pomoc lecznicza na 1 ubezpieczonego kosztowała w 1932 r. zł 25'86, to z tego zł 13'95 szło na płace lekarskie, dalej zł 5'20 na płace personelu pomocniczego (fclerzów, pomoc akuszeryjną, sanitariuszy) oraz stomatologów, zł 4'32 na pracowników ambulatorjów łącznie ze służbą, wydatki gospodarce ambulatorjów oraz kontrolerów chorych, zł 0'55 na pogotowie lekarskie i in. drobne pozycje.

Z pomocą leczniczą wiąże się z jednej strony pomoc apteczna, z drugiej zaś — leczenie szpitalne i zakładowe. Co do pomocy aptecznej, to koszt jej w 1933 r. wyniósł zł 22'9 miljn., a więc 13'3% przypisu składek i zł 12'05 przeciętnie na 1 ubezpieczonego. W przeciwieństwie do pomocy leczniczej — pomoc apteczna zmalała w swym efekcie finansowym nie tylko nominalnie, przyczem zmniejszył się również i jej stosunek %owy do dochodów (przypisu). Sądzić należy, że redukcja pomocy aptecznej odbyła się głównie dzięki oszczędnościom w prowadzeniu własnych aptek i dzięki bardziej ostrożnemu szafowaniu lekarstwami, bez poważniejszego uszczerbku dla ubezpieczonych. W 1930 r. koszt środków aptecznych i opatrunkowych stanowił 15'7% przypisu składek, a w 1933 r. tylko 13'3%, przyczem w 1932 r. wynosił jeszcze 14'1%. W przeliczeniu na 1 ubezpieczonego wydatki na pomoc apteczną spadły od 1930 r. do 1933 r. o 35%, a w 1933 r. w stosunku do roku poprzedzającego o 14%. Apteki własne kosztowały b. kasy chorych w 1933 r. 70'9% (wydatki osobowe 30'3%, koszty materiałów 40'6%) ogólnej sumy wydatków na pomoc apteczną, apteki obce zaś 26%.

Leczenie szpitalne i zakładowe pociąga za sobą wydatki jeszcze większe niż środki apteczne i opatrunkowe; kosztowało ono, mianowicie, w 1933 r. zł 28'0 miljn., stanowiąc w stosunku do przypisu składek 16'3%, a w przeliczeniu na 1 ubezpieczonego wynosząc zł 14'74. W leczeniu szpitalnym i sanatoryjnym najważniejszą rolę odgrywają zakłady obce, mianowicie szpitale i sanatoria obce pochłaniają 54'6% ogółu wydatków w tym dziale. Z ogólnej kwoty zł 28'0 miljn., wydatkowanej w 1933 r. na leczenie szpitalne i sanatoryjne — zł 18'1 miljn. (64'7%) kosztowały szpitale, zł 3'1 miljn. — sanatoria (11'7%), zł 0'2 miljn. — uzdrowiska (0'62%), zł 4'9 miljn. (17'5%) — zakłady diagnostyczne i fizykalnego leczenia. Redukcja leczenia szpitalnego i zakładowego w 1933 r. była nieznaczna. Stosunek do przypisu, choć nie wykazał zwykły jak w zakresie pomocy leczniczej, ale utrzymał się w 1933 r. na poziomie 1932 r., wynosząc 16'3% (w 1930 r. niewiele więcej, bo 16'6%). W przeliczeniu na 1 ubezpieczonego wydatki na leczenie szpitalne obniżyły się od 1930 r. do 1933 r. o ok. 25%, a w 1933 r. w stosunku do 1932 r. o ok. 8'5%.

Jest to redukcja, która nie dotknęła zapewne realnego zakresu i treści pomocy szpitalno-sanatoryjnej dla ubezpieczonych. Stojąc przed koniecznością redukcji świadczeń, b. kasy chorych już od kilku lat prowadziły politykę niezminiejszenia najważniejszych kategorii świadczeń, t. j. pomocy leczniczej, następnie bardzo ostrożnie — w drodze normalnych oszczędności — redukowały leczenie szpitalne i zakładowe, dalej kurczyły nieco silnie pomoc apteczną, usuwając przedewszystkiem przestarzałe i nieuregulowaną gospodarkę z lat poprzednich, ale czyniły to wszystko kosztem głównie jednej specjalnej grupy świadczeń, mianowicie zasiłków pieniężnych.

Zasiłki pieniężne w 1930 r. wynosiły jeszcze zł 62'9 miljn., w 1932 r. zł 33'7 miljn. i w 1933 r. tylko zł 26'8 miljn. W stosunku do przypisu składek stanowiły one 23% w 1930 r., 17'1% w 1932 r. i zaledwie 15'6% w 1933 r. W przeliczeniu na 1 ubezpieczonego spadły wydatki na zasiłki pieniężne od 1930 r. do

1933 r. aż o 48%, a w 1933 r. w stosunku do roku poprzedniego, t. j. 1932 r., o ok. 17% (a więc np. 2 razy silniej niż wydatki na leczenie szpitalne).

Oczywiście, w spadku zasiłków pewną rolę odgrywał spadek płac i zarobków, będących podstawą wymiaru zasiłków, lecz w znacznie większej mierze oddziaływała tu daleko idąca polityka restrykcyjna przy przyznawaniu zasiłków.

W 1933 r. 74'3% ogółu wypłaconych zasiłków (11'6% przypisu) stanowiły zasiłki chorobowe, wynosząc zł 10'51 na 1 ubezpieczonego, 16'6% (2'6% przypisu) — zasiłki połogowe, które w przeliczeniu na 1 ubezpieczonego wynosiły zł 2'35, wreszcie tylko 9'1% ogółu zasiłków (1'4% przypisu) stanowiły zasiłki pogrzebowe (zł 1'29 na 1 ubezpieczonego).

Dalsze grupy świadczeń stanowią profilaktyka i przewóz chorych i personelu leczniczego. Akcja profilaktyczna, b. ważna w działalności kas chorych, mimo że jeszcze jest znikomą, nawet w ostatnich latach jest rozszerzana. Koszt tej akcji wyniósł w 1933 r. zł 2'0 miljn., a łącznie z propagandą i subwencjami zł 3'2 miljn., t. j. 1'8% przypisu składek i zł 1'67 na 1 ubezpieczonego. W 1930 r. wydatki na ten cel wynosiły tylko zł 2'6 miljn., t. j. 0'9% przypisu i zł 1'12 na 1 ubezpieczonego, w 1932 r. zaś — odpowiednio: zł 2'8 miljn., 1'4% i zł 1'42. W 1933 r. w stosunku do 1932 r. wydatki na profilaktykę i propagandę, przeciętnie na 1 ubezpieczonego, wzrosły o ok. 17'5%.

Jeśli chodzi o przewóz chorych i lekarzy, to kosztował on w 1933 r. zł 4'4 miljn., t. j. 2'55% przypisu, gdy w 1932 r. zł 5'3 miljn., t. j. 2'7% przypisu. W przeliczeniu na 1 ubezpieczonego wynosił w 1930 r. zł 3'52, w 1932 r. zł 2'06 i w 1933 r. zł 2'33.

Koszty administracji b. kas chorych zmniejszyły się w 1933 r. zarówno w stosunku do 1932 r. jak i do 1930 r. znacznie słabiej niż świadczenia. Zmniejszyła się ogólna suma kosztów administracji z zł 27'1 miljn. w 1930 r. do zł 22'4 miljn. w 1932 r. i do zł 21'2 miljn. w 1933 r. Zmniejszyła się również (choć oczywiście w słabszym stopniu) suma kosztów administracji w przeliczeniu na 1 ubezpieczonego: z zł 11'75 w 1930 r. do zł 11'32 w 1932 r. i do zł 11'15 w 1933 r. Natomiast nie uległ obniżce, a przeciwnie dość znacznie wzrósł stosunek procentowy kosztów administracji do przypisu składek, co świadczy, że coraz większą część dochodów b. kas chorych szła na administrację: w 1930 r. koszty administracji wynosiły 9'9% przypisu składek, w 1932 r. 11'4% i w 1933 r. 12'3%.

Koszty administracji stanowią przedewszystkiem koszty osobowe — zł 18'5 miljn., t. j. 87'5% ogólnej sumy kosztów. Na koszty rzeczowe przypada tylko zł 2'6 miljn., t. j. 12'5%, przyczem najważniejszymi pozycjami są tu: poczta, telegraf i telefon, komorne oraz druki i materiały biurowe.

Koszty ogólne b. kas chorych wyniosły w 1933 r. zł 16'9 miljn., t. j. 9'8% przypisu składek. W 1930 r. stanowiły one tylko 3'9% przypisu, a w 1932 r. tylko 5'5%. Wzrost kosztów ogólnych tłumaczy się przedewszystkiem tem, że kasy chorych zmuszone były czynić coraz większe odpisy na nieściągalnych należnościach z tytułu składek. Pozycja ta w 1933 r. osiągnęła zastraszająco wielką sumę zł 10'9 miljn., ale w tem lwią część, bo zł 9'6 miljn., stanowią straty na nieściągalnych składkach Warszawskiej Kasy Chorych (88'1% jej kosztów ogólnych). W innych kasach bardzo poważną rolę w kosztach ogólnych odgrywają koszty odsetków od pożyczek; dla wszystkich kas stanowiły one w 1933 r. zł 1'3 miljn. Poza tem poważną pozycją kosztów ogólnych b. kas chorych w 1933 r. były jeszcze składki na Związek Kas Chorych, koszty bankowe i P. K. O., koszty prawne, sądowe, egzekucyjne i in. w sumie łącznej zł 3'4 miljn.

GÓRNICtwo I PRZEMYSŁ

PRZEMYSŁ NAFTOWY

PRZEMYSŁ NAFTOWY W MAJU 1934 R. — Wydobycie ropy w maju r. b. wynosiło 4356 cyst. brutto — wobec 4320 cyst. w kwietniu. Przepiętna dzienna produkcja wynosiła 140 cyst. brutto, gdy w kwietniu — 144 cyst.

Z nowych dowieńców w rejonie boryslawskim większe — około 7 t dziennie — uzyskano w warstwach polanickich w otw. „Statelands XXIX” na głęb. 869 m. Z dowieńców w rejonach marek specjalnych wyróżnia się pionierskie dowieńczenie w Bystrem, gdzie dość płytko, bo na głębokości 182 m, uzyskano dzienną ½-tonnową produkcję lekkiej bezparafinowej ropy, zawierającej 71% benzyn. Nawiercona nowa dzienna produkcja

ropy w innych otworach wynosiła: ok. 3 t w Brelikowie („Karpaty LXXVIII”, głęb. 445 m), 0'3 t w Ropience („Ropienka C II”, głęb. 350 m), 0'6 t w Mokrem („Stefan XII”, głęb. 134 m), 1'4 t w Lipinkach („Lipa LVIII”, głęb. 238 m), 1 t i 0'5 t w Krygu („Elżbieta VIII”, głęb. 270 m) i „Nagroda IX”, głęb. 197 m) i 1'5 t w Męcinie Wielkiej („Fellnerówka XIV”, głęb. 202 m).

Eksploatacja ropy metodą odbudowy ciśnienia złożyła utrzymywała produkcję ropy w Potoku, Lipinkach, Schodnicy i Uryczu na niezmiennym wysokim poziomie, natomiast w Strzelbicach, gdzie system ten został odniedawna zaprzeczony, reakcji jeszcze nie zauważono.

Ilość wtłoczonego w złoże powietrza wynosiła na kopalni „Lipa” w Lipinkach 159 573 m³, czyli 6 952 737 m³ od pierwszego

dnia stosowania metody, w Schodnicy na kopalni „Gazy ziemne” i „Galicia” 442 797 m³, t. j. od pierwszego dnia 10 556 162 m³, w Uryczu na kop. „Uryckiej Spółki” włożono 100 994 m³, co stanowi od pierwszego dnia stosowania metody 513 389 m³ i w Strzelbicach — 432 627 m³.

Ilość włożonego zamiast powietrza naturalnego gazu ziemnego w Potoku na kopalni „Leon” wynosiła od pierwszego dnia stosowania metody 5 906 122 m³ i 275 187 m³ w miesiącu sprawozdawczym.

Ruch wiertniczy przejawiał się uruchomieniem 14 nowych otworów świdrowych — wobec 19 otworów w kwietniu. Nowe wiercenia podjęto w następujących miejscowościach (gminach): w Harklowej — otwór „Wede CLX”, Jaszczwi — „Maksymilian II”, Biezu — „Stanisław XXXIII”, Krośnie — „Poznań XVII”, Kryżu — „Nagroda IX”, Libuszy — „Adam CLIII”, Lipinkach — „Jutrzenka XXVII” i „Lipa LIX”, w Potoku — „Artur II”, Rypnem — „Dowbór III”, Majdanie — „Amalja II”, Pasiecznej — „Italica LIX” i w Słobodzie Rungurskiej — „Bukowiec CVI”.

Produkcja i obrót ropą — w maju 1934 r. (w cysternach)

MIESIĄC I ROK	JASŁO i KRAKÓW				DROHOBYCZ				STANISŁAWÓW				R A Z E M			
	Produkcja	Opał i manko	Ekspedycja	Zapasy w końcu m-ca	Produkcja	Opał i manko	Ekspedycja	Zapasy w końcu m-ca	Produkcja	Opał i manko	Ekspedycja	Zapasy w końcu m-ca	Produkcja	Opał i manko	Ekspedycja	Zapasy w końcu m-ca
Kwiecień 1934	769	4	767	290	3 267	161	3 186	1 273	284	5	273	180	4 320	170	4 226	1 743
Maj 1934	791	4	731	350	3 273	153	3 214	1 309	292	6	238	227	4 356	163	4 183	1 886
Styczeń ÷ maj 1934	3 942	24	3 967	350	16 313	807	16 782	1 309	1 343	31	1 194	227	21 598	862	21 943	1 886
„ 1933	4 011	25	3 929	369	17 570	898	17 040	2 601	1 462	28	1 424	170	23 044	951	22 393	3 140

Produkcja i zużycie gazów ziemnych — w maju 1934 r. (w tys. m³)

MIESIĄC I ROK	J A S Ł O				DROHOBYCZ				STANISŁAWÓW				R A Z E M			
	Produkcja	Opał (zuż. własne)	Odtłoczono	Manko	Produkcja	Opał (zuż. własne)	Odtłoczono	Manko	Produkcja	Opał (zuż. własne)	Odtłoczono	Manko	Produkcja	Opał (zuż. własne)	Odtłoczono	Manko
Kwiecień 1934	9 652	2 343	7 040	299	24 493	8 999	15 387	107	3 569	2 474	521	574	37 714	13 816	22 948	950
Maj 1934	8 850	1 964	6 522	364	23 252	8 956	14 114	182	3 572	2 657	511	404	35 674	13 577	21 147	950
Styczeń ÷ maj 1934	47 859	10 308	35 688	1 863	132 134	52 881	78 644	609	18 069	13 003	2 725	2 341	198 062	76 192	117 057	4 813
„ 1933	40 126	10 765	27 677	1 684	138 016	51 941	85 372	703	20 045	13 726	4 164	2 155	198 187	76 432	117 213	4 542

Liczba otworów wiertniczych na kopalniach ropy i gazów — w maju 1934 r.

MIESIĄC I ROK	L i c z b a o t w o r ó w														Ilość otworów produkcyjnych	Przeciętna dzienna produkcja otworów — w kg
	Montowane	Zmontowane	Wiercone			Instrument.	Wyłączone gazowe	Samopłynące	Łyżkowane	Pompowane	Tłokowane	Rekonstruk.	Likwidacja	Razem		
			Produkcyjne	Bez produkcji	Razem											
Kwiecień 1934	10	8	35	57	92	29	188	17	320	2 130	358	23	16	3 191	2 860	503
Maj 1934	12	10	47	61	108	32	185	17	323	2 135	351	27	22	3 222	2 873	489

Ruch terenowy był w maju nieco słabszy. Zgłoszono 3 nowe kopalnie w gminach: Daszawa, Oleksice i Jaroszyce.

Dość znaczne ożywienie daje się zauważyć w ruchu poszukiwawczym. W szczególności poszukiwawcze wiercenia prowadzono w gm. Hołubutów pow. stryjskiego i Uście pow. żydaczowskiego. Kontynuowano też poszukiwawcze badania geofizyczne metodą elektryczną Sundberga, wykonywając profil długości ok. 15 km na linii Wownia—Bilcze—Wolica—Rudniki. Z dn. 1 czerwca r. b. zgłoszono ponadto rozpoczęcie robót poszukiwawczych metodą sejsmiczno-reflekcyjną w gminach: Brzezina, Dornów, Kijowiec, Mikołajów, Rozdół w pow. żydaczowskim i w gminach: Grabówka, Niebyłów, Petranka i Słoboda Niebyłowska w pow. kałuskim. Prace te będą polegały na tym, że w otworach wiertniczych o głębokości od kilku do kilkudziesięciu metrów będą oddawane strzały 0,1 ÷ 5 kilogramowymi ładunkami dynamitowymi. Wywołane wstrząsy będą przez odpowiednie przyrządy notowane na taśmie papieru światłoczułego, na podstawie czego będzie można wnioskować co do sposobu zalegania i głębokości poziomów refleksyjnych.

Z wierzeń pionierskich — otwór „Orów” wierceń w warstwach polanickich na głęb. 2 098 m. „Ignacy Boerner” w Truskawcu osiągnął głęb. 839 m., otwór „Wownia” (w Wowni) — 432 m. „Pionier” w Potoku Czarnym bez zmiany posiada głęb. 952 m i zamyka nadal wodę.

Ilość ropy, zużytej na opał i manko, wynosiła 163 cyst. t. j. — jak i w miesiącu poprzednim — niespełna 4% produkcji brutto.

Ekspedycja ropy do rafinerji osiągnęła 4 183 cyst. — wobec 4 226 cyst. w kwietniu.

Zapasy ropy, zamagazynowanej na kopalniach i tłoczniach, obejmowały 1 886 cyst., gdy w kwietniu 1 743 cyst.

Ceny ropy utrzymały się w wysokości niezmięniającej — 1 500 za cysternę 10 tonnową marki borysławskiej loco zbiorniki, zakupywanej przez „Polmin”.

Liczba robotników, zatrudnionych na kopalniach ropy i gazów ziemnych, zwiększyła się do 8 851, t. j. o 182.

Wydobycie gazów ziemnych wynosiło w maju przeciętnie dziennie 1 150 tys. m³ — wobec 1 257 tys. m³ w kwietniu.

Manko gazowe pozostało bez zmiany, stanowiąc około 2% produkcji brutto.

Ceny gazu ziemnego, obliczone przez Izbę Przemysłowo-Handlową we Lwowie w porozumieniu z Kraj. Tow. Naftowem na podstawie skutecznie zakończonych transakcji, wynosiły 4,53 za 1 m³, gdy w kwietniu 4,75.

W maju r. b. było czynnych 35 rafinerji nafty, które zatrudniały ogółem 3 534 robotników i majstrów (w kwietniu 3 497). Z tej liczby 3 495 robotników było zajętych przy pracach, związanych bezpośrednio z ruchem zakładów.

Produkcja i obrót produktami naftowymi — w maju 1934 r. (w tonnach)

P r o d u k t	Wytwór- czość	Wysyłka do spo- życia w kraju	Wysyłka do innej rafin.	Zużycie własne	Eksport	Przychód:		Z a p a s y :	
						z innych rafineryj i gazoli- niarni	import	w dn. 30/IV 1934	w dn. 31/V 1934
Benzyna i gazolina	7 688	6 548	186	174	4 984	3 163	20	23 103	22 082
Nafta	13 131	3 843	69	4	1 738	59	—	31 876	39 412
Olej gazowy	6 359	3 109	30	15	2 292	35	—	15 316	16 264
Oleje lekkie o c. g. do 0-890	622	805	—	1	45	—	—	2 118	1 888
Oleje: napędowy i opałowy	731	253	—	61	124	—	—	2 373	2 666
Oleje smarowe	6 719	1 901	66	12	2 101	119	10	58 906	61 674
Wazelina	14	22	—	—	—	—	—	229	221
Smary stałe	194	193	8	—	14	8	—	396	383
Parafina	2 594	472	—	—	1 194	4	—	4 789	5 721
Świece	10	—	—	—	12	—	—	6	4
Asfalt	2 915	1 458	3	—	893	3	—	11 066	11 630
Koks	392	4	—	135	74	—	—	560	739
Produkty atypowe	19	75	—	5	—	—	—	114	53
" uboczne	213	151	—	100	—	—	—	747	709
Oleje parafinowe	— ¹⁾	—	178	115	—	176	—	28 515	25 573
Gacz i oleje potne	173	—	—	—	—	—	—	3 256	3 429
Slops	181	—	—	293	—	—	—	1 777	1 665
Pozostałości	— ²⁾	169	3	866	—	3	—	16 343	14 828
Ogółem:	38 650	19 003	543	1 781	13 472	3 570	30	201 490	208 941

Eksport do poszczególnych Kraju — w maju 1934 r. (w tonnach)

KRAJ PRZEZNACZENIA	Benzyna	Nafta	Olej gazowy	Oleje lekkie o c. g. do 0-890	Oleje smarowe	Parafina	Świece	Wazelina	Asfalt	Koks	Smary stałe Mycdo naftowe	Pozostałości destylacyjne opałowe ^{b)}	Razem
Austria	12	—	205	—	18	34	—	—	—	44	6	—	319
Belgia	—	—	—	—	—	—	—	—	21	—	—	—	21
Czechosłowacja	3 781	1 434	21	—	62	—	—	—	15	—	1	—	5 314
Dania	220	—	—	15	—	—	—	—	—	—	—	—	235
Francja	64	75	46	—	12	20	—	—	—	—	—	—	217
Jugosławia	—	—	—	—	52	35	—	—	—	—	—	—	87
Łotwa	—	35	—	—	12	—	—	—	—	—	—	33	80
Niemcy	—	—	367	15	46	—	—	—	707	16	—	15	1 166
Norwegia	—	—	—	—	40	—	—	—	—	—	—	—	40
Rumunia	—	—	—	—	25	—	—	—	—	—	6	—	31
Palestyna	—	—	—	—	6	—	—	—	—	—	—	—	6
Portugalia	—	—	—	—	24	—	—	—	—	—	—	—	24
Saara	—	—	15	15	—	—	—	—	—	—	—	—	30
Szwajcaria	49	152	599	—	—	15	—	—	60	14	—	30	919
Szwecja	25	—	—	—	21	—	—	—	15	—	—	—	61
Turcja	—	5	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	5
Węgry	—	—	12	—	—	25	—	—	—	—	—	—	37
Włochy	—	—	—	—	15	—	—	—	—	—	—	—	15
Razem:	4 151	1 701	1 265	45	333	129	—	—	818	74	13	78	8 607
Gdańsk	656	37	997	1	1 764	1 065	12	—	75	—	1	46	4 654
Gdynia	177	—	30	—	4	—	—	—	—	—	—	—	211
Ogółem:	4 984	1 738	2 292	46	2 101	1 194	12	—	893	74	14	124	13 472

Przeróbka ropy w rafineriach wyniosła 42 091 t (w r. ub. przeciętnie mies. 47 280 t). Przerobiono ropy boryslawskiej (standard) 26 195 t, specjalnej małoparafinowej 11 453 t, specjalnej bezparafinowej 4 443 t.

Wytwórczość produktów w naftowych wyniosła 38 650 t, czyli strata przy przeróbce stanowiła 8,0% (przeciętnie w r. ub. 8,2%).

Konsumpcja produktów naftowych w kraju wyniosła 19 546 t (w tem własne spożycie rafinerji 543 t) i przedstawiała się następująco (w tonnach — bez spożycia własnego rafinerji):

	Maj 1934	Maj 1933	Przec. mies. 1933
Benzyna	6 548	5 853	5 525
Nafta	3 843	4 640	9 832
Oleje gazowy i opałowy	3 362	3 687	4 450
Oleje smarowe	2 706	2 315	3 160
Parafina	472	714	702

Eksport produktów naftowych (właściwie wysyłka z rafinerji, przeznaczona na eksport) wyniosł ogółem 13 472 t, czyli

¹⁾ Potrącono 2 825 t, wziętych z zapasów do dalszej przeróbki.

²⁾ " " 480 t, " " " " " " " "

³⁾ Oleje napędowe i opałowe.

był znacznie mniejszy niż przeciętny eksport miesięczny w 1933 r. (18 918 t).

Z poszczególnych produktów wywieziono zagranicę (w tonnach):

	Maj 1934	Przec. mies. 1933
Benzyna	4 984	4 790
Nafta	1 738	4 428
Oleje gazowy i opał.	2 416	3 543
" smarowe	2 147	2 820
Parafina	1 194	1 823

Ruch z a p a s ó w produktów naftowych w rafineriach przedstawiał się następująco (w tonnach):

	1/VI 1934	1/V 1934	1/VI 1933
Benzyna	22 082	23 103	22 807
Nafta	39 412	31 876	15 764
Oleje gazowy i opałowy	18 930	17 689	15 271
" smarowe	63 562	61 024	39 713
Parafina	5 725	4 795	5 009
Inne produkty	59 230	63 003	81 513
Razem:	208 941	201 490	180 077

W przemyśle gazolinowym sytuacja była w dalszym ciągu pomyślna. Produkcja gazoliny wynosiła w maju r. b. 3 285 t (w kwietniu 3 329 t). Z ogólnej ilości 35 798 tys. m³ gazu ziemnego, wyprodukowanego na kopalniach, przerobiono w gazolinarniach 23 155 tys. m³, czyli 64,7%. Ze 100 m³ przerobionego gazu otrzymano przeciętnie 14,2 kg gazoliny (w kwietniu 14,5). Do rafinerii nafty wysłano jako domieszkę do benzyny ciężkich celem otrzymania benzyny motorowej 3 408 t gazoliny.

W ruchu było 26 zakładów gazolinowych, które zatrudniały 324 robotników.

KOPALNICTWO WOSKU ZIEMNEGO W MAJU 1934 R. — W maju r. b. wydobycie wosku ziemnego wynosiło 33 t — wobec 20 t w kwietniu. Wyeksportowano 16 t do Niemiec i 5 t do Austrii, t. j. razem 21 t, gdy w kwietniu 25 t (wyłącznie do Niemiec). Zapasy wosku ziemnego wynosiły 83 t (w kwietniu 71 t). Liczba robotników, zatrudnionych na kopalniach i topiarniach, wynosiła 261 osób (w kwietniu 220). Za 100 kg wosku ziemnego — zależnie od gatunku — płacono $\text{zł} 300 \div 250 \div 125$ loco kopalnia.

PRZEMYSŁ WŁÓKIENNICZY

PRZEMYSŁ WŁÓKIENNICZY W CZERWCU 1934 R. — Rynek włókienniczy Łodzi w okresie czerwca znajdował się całkowicie w międzysezonowym zastoju. Zapasy towarów w stanie wykończonym i surowym są dość pokaźne, tembardziej, że wobec zwiększających się rozmiarów zwrotów w okresie czerwca nastąpił dalszy wzrost zapasów. Uruchomienie przemysłu bawełnianego nie wykazało większych zmian, co pozostaje w związku z przygotowaniem do sezonu jesienno-zimowego. W wielkim przemyśle wełnianym spadek zatrudnienia pozostawał w związku jedynie z urloпами robotniczymi, które przypadły w większości fabryk tego przemysłu na czerwiec. Sytuacja finansowa przemysłu i handlu włókienniczego była w czerwcu w dalszym ciągu dość naprężona. Pogorszenie wypłacalności kupiectwa, którego wyrazem były wypadki zawieszenia wypłat oraz utrzymanie się odsetka zaprotestowanych weksli na dość wysokim poziomie — przyczyniły się do ciężkiego naogół przebiegu ultima czerwcowego. Ciasnota gotówkowa doprowadziła do zwiększenia rozmiaru operacji dyskontowych na prywatnym rynku pieniężnym przy stopie do 1,75% miesięcznie. Z sytuacji tej korzystało częściowo kupiectwo, skupując na dogodnych warunkach weksle, które lokuje jako pokrycie przy transakcjach. W związku z tem pozostają rabaty gotówkowe, które stosuje przemysł i handel hurtowy, aby skłonić odbiorców do pokrywania zobowiązań gotówką, a nie temi wekslami, nabywanymi na rynku „ulicznym”.

Wielki przemysł bawełniany zatrudniał w ostatniej dekadzie czerwca 42 900 robotników, t. j. o 100 osób więcej aniżeli w maju. W porównaniu z czerwcem r. ub. liczba tegoroczna robotników wynosiła o 5 300 więcej. Liczba robotnikodni, na skutek redukcji odsetka fabryk pracujących przez pełne 6 dni w tygodniu, uległa niewielkiemu zmniejszeniu, mianowicie do 793 435, co jednak jest jeszcze więcej aniżeli w r. ub. Nadmienić należy, że przemysł bawełniany przeprowadza urlo-

powanie robotników dopiero od końca czerwca — tak, iż spadek liczby zatrudnionych robotników nastąpi dopiero w lipcu.

Na rynku tkanin bawełnianych wystąpiły w czerwcu próby ze strony przemysłu forsowania zbytu nagromadzonych zapasów tkanin letnich przy pomocy redukcji cen, dochodzących w niektórych wypadkach nawet do 15%. Próby te nie dały jednak pozytywnych wyników. Lepiej kształtowała się sytuacja w dziedzinie zbytu towarów białych i całorocznych przy redukcji cen o ok. 5%. Należy przytem podkreślić, że ceny surowej bawełny kształtują się wyższkwo, utrzymując na dość stałym poziomie ceny przędzy. Wobec niewielkich rozmiarów zapotrzebowania warunki pokrycia uległy pogorszeniu. Terminy pokrycia wekslowego wynosiły do 5 miesięcy, a jednocześnie wzrosła wysokość skonta za gotówkę do 4%. Weksle, dostarczane przemysłowi jako pokrycie, pochodziły w wielu wypadkach z „ulicznego” dyskonta, które, jak już powyżej zaznaczono, doznaje poważnego ożywienia. W kołach hurtowników panował jednak optymizm w odniesieniu do nadchodzącego sezonu jesienno-zimowego. Źródłem tego optymizmu są w pierwszym rzędzie niewielkie rozmiary składów u odbiorców prowincjonalnych. Z drugiej strony ogólna wypłacalność kupiectwa kształtowała się jeszcze ostatnio dość pomyślnie. Również i wyższka cen surowej bawełny wpływa dodatnio na te nastroje.

Na rynku przędzy bawełnianej nastąpił w okresie czerwca dalszy spadek obrotów, które wyniosły w obrocie krajowym 3 663 808 kg. Ceny przędzy pod wpływem zastoju pozostały na poziomie prawie niezmiennym, pomimo zaznaczonej wyższki cen surowej bawełny. Marża cen surowca i przędzy uległa więc w czerwcu zwiększeniu. Pod koniec czerwca nastąpiła wyższka cen przędzy bawełnianej o $\frac{3}{4} \div 1$ centów na 1 kg. Jednocześnie w ostatniej dekadzie czerwca pod wpływem przygotowań produkcyjnych nastąpił spadek zapasów o ok. 125 tys. kg, który spowodował obniżkę zapasów w czerwcu w porównaniu z majem. Ceny przędzy bawełnianej w ostatnim tygodniu czerwca kształtowały się następująco (w centach za 1 kg): Nr. 16/1 — 35⁵/₅, Nr. 20/1 — 36, Nr. 24/1 — 37, Nr. 26/1 — 39, Nr. 32/1 — 44, Nr. 20/2 — 40, Nr. 24/2 — 42, Nr. 32/2 — 52.

W wielkim przemyśle wełnianym w połowie czerwca pracowało 11 300 robotników, a więc o 1 700 mniej aniżeli w maju. Pozostaje to w związku ze skoncentrowaniem na okres I połowy czerwca urlopów robotniczych. Liczba robotnikodni wyniosła w czerwcu 148 384, t. j. o ok. 10% mniej aniżeli w maju.

Na rynku tkanin wełnianych sezon zakończył się całkowicie już w maju. Czerwiec przyniósł wzrost zwrotów, powodując dalsze zwiększenie zapasów w składach fabrycznych i u hurtowników. Towary te zaważyć mogą na sytuacji następnego sezonu letniego, gdy znajdą się na rynku jako ramsze. Wypłacalność odbiorców nie uległa w czerwcu pogorszeniu, natomiast zaobserwować się dały prolongaty weksli. Terminy pokrycia doszły do 6 miesięcy. W przeciwieństwie do branży bawełnianej, przewidywania w wełnie co do przebiegu jesienno-zimowego są mniej optymistyczne.

Na rynku przędzy czesankowej sytuacja w zakresie zbytu uległa poważnej poprawie. Rozmiary obrotów, które zwiększyły się częściowo już w maju, doznały w czerwcu dalszego rozszerzenia — o blisko 25% w porównaniu z majem. Sprzedaż w kraju wyniosła 469 231 kg. Ceny przędzy czesankowej przy wahaniami w górę i w dół wykazały w ostatecznym wyniku niżkę, związaną ze zniżką cen surowej wełny. Ceny te — w zł za 1 kg — kształtowały się następująco: Nr. 40/2 A — 12⁰⁷/₀₇, Nr. 56/2 AJ — 13⁹⁷/₉₇, Nr. 20/1 DE — 5³⁴/₃₄, Nr. 22/2 tryk. CD — 8⁰²/₀₂. Zapasy przędzy czesankowej pod wpływem zwiększonych zakupów po silnym wzroście w kwietniu i maju wykazały w czerwcu spadek i wynosiły 1 895 563 kg. Dodatnim momentem, który wpłynąć może na poprawę sytuacji, jest redukcja zapasów w przemyśle tkackim oraz u hurtowników. Podkreślić przytem należy, że sezon zimowy w przemyśle wełnianym posiada stosunkowo większe znaczenie aniżeli sezon letni. Mocna tendencja cen i niewielkie rozmiary zapasów winny przyczynić się do korzystniejszego ukształtowania się transakcji w sezonie jesienno-zimowym.

W przemyśle dzianym i trykotażowym sytuacja wykazywała znamiona międzysezonowego zastoju. Zapasy w fabrykach są dość duże. Wypłacalność odbiorców pomimo niewielkich obrotów kształtowała się pomyślnie. Ceny przędzy trykotażowej — w centach za 1 kg — kształtowały się następująco: Nr. 20 z baw. am. — 36, — z baw. eg. — 40, Nr. 24 z baw. eg. — 42, Nr. 32 z baw. am. — 45, — z baw. eg. — 50.

Na rynku tkanin jedwabnych sytuacja pozostawała bez większych zmian. Na podkreślenie zasługuje projekt zawarcia konwencji w tym przemyśle, która by uregulowała zwroty towarowe. Konwencja ta przewiduje zbiorowe porozumienie producentów w sprawie zwrotów oraz sankcje w odniesieniu do klienteli,

jak również w stosunku do producentów, przyjmujących zwroty w nadmiernych ilościach. Z innych charakterystycznych zjawisk zasługuje na podkreślenie ostra walka konkurencyjna na rynku jedwabiu pomiędzy głównymi dostawcami surowca jedwabnego, t. j. Włochami, Japonią i Z. S. R. R. Dostawcy japońscy wyeliminowani zostali przez importerów włoskich, którzy wydatnie obniżyli ceny w związku z utworzeniem przez Rząd włoski specjalnego funduszu eksportowego, przewidującego premie w wysokości 15% cen. Obecnie import jedwabiu włoskiego zagrożony został przez konkurencję rosyjską, której sprzyja moda. Z. S. R. R. jest bowiem narazie jedynym producentem białego jedwabiu naturalnego, który znajduje szerokie zastosowanie przy produkcji modnych tkanin matowych. Jednocześnie jedwab rosyjski kalkuluje się bardzo tanio, co zmusiło Włochy do podjęcia prób zastąpienia jedwabiu naturalnego białym jedwabiem sztucznym, t. zw. acęłą, która na rynku łódzkim cieszy się dość znacznym popytem. Wreszcie wspomnieć należy o strajku robotników przemysłu jedwabnego, który spowodowany został wypowiedzeniem umowy zbiorowej.

W przemyśle jutowym napływ zamówień krajowych był w dalszym ciągu stosunkowo niewielki. Tak samo w eksporcie.

W przemyśle lniano-konopnym obroty na rynku krajowym były niewielkie, powodując wzrost zapasów w przemyśle i handlu. Ceny konopi i pakui krajowych utrzymywały się na niezmiennym poziomie.

Średni przemysł łódzki zatrudniał w czerwcu 8162 robotników, pracujących w 87 czynnych fabrykach. W porównaniu z majem oznacza to redukcję stanu zatrudnienia o 686 robotników.

Farbiarnie w ostatnich dniach czerwca przystąpiły do przygotowań produkcyjnych na sezon zimowy. Według przewidywań producentów sezon ten kształtować się będzie pod znakiem niepewności, z uwagi na to, że nie zostały ustalone modne typy artykułów zimowych. Spadek produkcji w tym dziale w stosunku do r. ub. wahał się ok. 30%.

W przemyśle bielskim przygotowania do sezonu zimowego posunęły się już dość daleko, wskutek czego stan zatrudnienia przędzalni był pomyślny. Analogicznie rozwijała się produkcja w przędzalniach zgrzebnych. Ceny przędzy czesankowej nie uległy wydatniejszym zmianom. Transakcje sprzedażne były niewielkie.

W przemyśle białostockim przygotowania produkcyjne były również dość daleko posunięte. Obawy wywołuje sytuacja eksportowa, zwłaszcza wobec szybkiej industrializacji krajów Bliskiego Wschodu, które stanowiły poważny teren zbytu dla przemysłu białostockiego. Dlatego też podjęto wysiłki, zmierzające do zdobycia nowych rynków w krajach zamorskich. Ogólna ocena nadchodzącego sezonu jest narazie optymistyczna.

M. K.

EKSPOKT WŁÓKIENICTWA ŁÓDZKIEGO W CZERWCU 1934. — Na podstawie danych łódzkiej Delegatury Państwowego Instytutu Eksportowego wywóz wyrobów włókienniczych z okręgu łódzkiego w czerwcu przedstawiał się następująco: Wywieziono przędzy wełnianej niebarwionej 39 698 kg za zł 413 578, przędzy wełnianej barwionej 25 439 kg za zł 236 533, przędzy wełnianej z odmieszką przędzy bawełnianej 416 kg za zł 3 758, tkanin wełnianych 12 745 kg za zł 170 502, tkanin półwełnianych 4 340 kg za zł 47 789, przędzy bawełnianej niebarwionej 28 322 kg za zł 99 596, przędzy bawełnianej niebarwionej 990 kg za zł 6 294, tkanin bawełnianych niebarwionych 241 kg za zł 11 542, tkanin bawełnianych barwionych 42 561 kg za zł 141 017, tkanin pluszowych i welwetów 328 kg za zł 4 098, tkanin półjedwabnych 78 kg za zł 1 582, tkanin filcowych 3 706 kg za zł 41 901, rękawiczek z jedwabiu sztucznego 152 kg za zł 10 392, wyrobów dzianych bawełnianych 15 145 kg za zł 103 136, koszul 208 kg za zł 2 276, beretów wełnianych dzianych 2 398 kg za zł 42 890, bielizny 12 822 kg za zł 95 366, płaszczy i palt wełnianych i półwełnianych 1 708 kg za zł 13 274, płaszczy i palt bawełnianych 7 172 kg za zł 43 903, odzieży męskiej i dziecięcej 120 145 kg za zł 770 470, szoszków wełnianych do kapeluszy 18 kg za zł 545. Ugółem eksport włókienniczy z okręgu łódzkiego w czerwcu wyraził się kwotą 320 613 kg łącznej wartości zł 2 260 022. Oznacza to w porównaniu z eksportem majowym wzrost ilościowy przeszło o 17 tys. kg, natomiast spadek wartości wywozu o zł 171 319. Spadek eksportu w porównaniu z majem objął głównie przędzę wełnianą czesankową — zarówno barwioną, jak i niebarwioną. Inne pozycje wykazują wzrost. Na podkreślenie zasługuje stałe zwiększanie się wywozu koszul bawełnianych, których eksport zostaje powoli odbudowywany. Główną pozycję stanowi w dalszym ciągu odzież męska i dziecięca, następnie zaś przędza wełniana.

K.

PRZEMYSŁ KONFEKCYJNY

ŁÓDZKI PRZEMYSŁ KONFEKCYJNY W CZERWCU 1934 R. — Przemysł konfekcyjny w czerwcu notował wyatny spadek produkcji. Transakcje hurtowe artykułów letnich uległy w czerwcu całkowitej likwidacji, co przyczyniło się do ograniczenia wytwórczości. Analogicznie kształtowała się sytuacja w fabrykach bielizny, które w celu uniknięcia redukcji udzielały na czerwiec urlopów robotnikom i pracownikom. W niektórych fabrykach podjęte już zostały przygotowania produkcyjne do sezonu zimowego. Ujemnym czynnikiem były niesprzyjające warunki atmosferyczne, które przyczyniły się do silnej redukcji obrotów sprzedażnych. W związku z tem fabryki posiadały dość duże zapasy towarów.

Produkcja fabryk obuwi gumowego w czerwcu nie uległa już dalszemu zwiększeniu. Eksport w porównaniu z majem nie wykazał większych zmian.

ROLNICTWO

POD REDAKCJĄ MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

ZAGADNIENIE ŚWIATOWEGO OBROTU PSZENICĄ. — Przewodniczący Międzynarodowej Komisji Pszenicznej, Ambasador Stanów Zjedn. w Londynie, P. Birgham, zwołał na dz. 17 sierpnia r. b. konferencję pszeniczną. W związku z tem warto parę uwag poświęcić dotychczasowym międzynarodowym wysiłkom w kierunku uregulowania światowego obrotu pszenicą. Zagadnienie to wypłynęło na porządek obrad międzynarodowych instytucji równocześnie z rozpoczęciem się kryzysu rolnego. W konkluzji obrad, prowadzonych w różnego rodzaju instytucjach międzynarodowych, jak: Międzynarodowy Instytut Rolnictwa w Rzymie, Liga Narodów, Międzynarodowa Komisja Rolnicza w Paryżu i t. d. — doprowadzono do zwołania w 1931 r. przez Międzynarodowy Instytut Rolnictwa w Rzymie konferencji przedstawicieli zainteresowanych państw. Celem konferencji było uregulowanie międzynarodowego obrotu pszenicą oraz doprowadzenie do kształtowania się cen pszenicy na warunkach rentowności dla producenta rolnego. Konferencja nie dała jednak pozytywnego wyniku i skończyła się na powołaniu specjalnej komisji dla rozpracowania omawianego zagadnienia oraz przygotowania materiałów i wniosków.

Na Światowej Konferencji Monetarniej i Ekonomicznej w Londynie w 1933 r. sprawy pszenicy weszły na porządek obrad i uznane zostały za jedne z najważniejszych. Wyłoniono stały komitet, którego zadaniem miało być przygotowanie porozumienia w zakresie międzynarodowego uregulowania obrotu pszenicą. Jesienią 1933 r. doszło do zawarcia umowy międzynarodowej w tym zakresie. Na jej podstawie państwa, będące najpoważniejszymi eksporterami zboża: Stany Zjedn. Am., Kanada, Argentyna, Australia oraz państwa naddunajskie ustaliły globalną sumę kontyngentu eksportowego pszenicy na 560 miljn. buszli co miało rzekomo odpowiadać niedoborom pszenicy w państwach importujących. Wymienione państwa zgodziły się również na obniżenie powierzchni zasiewów pszenicy w następnym roku o 5%. Państwa importujące zobowiązały się natomiast ułatwiać przywóz pszenicy, o ile cena jej osiągnie odpowiednią wysokość, oraz nie powiększać obszaru zasiewu pszenicy. Specjalny komitet miał we właściwym czasie ustalić cenę minimalną, obowiązującą państwa eksportujące, która zapewniłaby rolnikom rentowną produkcję, nieobciążając nadmiernie konsumentów. Cena ta określona została na 12 fr. zł. za 100 kg, co

miało być jednocześnie granicą, przy której państwa importujące zaczęły obniżać cła przywozowe.

Międzynarodowa umowa pszeniczna nie została jednak dotychczas ratyfikowana przez żadne z 21 państw, biorących udział w odnośnym porozumieniu — natomiast zaszły wypadki, zmieniające w sposób istotny ułożony na konferencji stan rzeczy. Mianowicie, Argentyna nie zadowolona się wyznaczoną jej kwotą kontyngentu 110 miljn. buszli, eksportując w 1933/34 r., jak dotychczas, 133 miljn. buszli i wysuwając żądania podwyższenia tej kwoty do 150 miljn. buszli. Kanada również domaga się podwyższenia przyznanych jej kwot eksportowych. Dalszym etapem niepowodzenia umowy było przecenienie zapotrzebowania państw importerskich o zgórą 40 miljn. buszli.

Ponieważ międzynarodowa umowa pszeniczna nie dała, jak widzimy, żadnego pozytywnego rezultatu, zwołana została na dz. 27/VI r. b. konferencja, która miała zastanowić się nad nowym stanem rzeczy. Została ona jednak odłożona, jak wyżej zaznaczyliśmy, na dz. 17/VIII r. b., a to celem uprzedniego zorientowania się w wysokości zbiorów pszenicy i perspektywach kształtowania się sytuacji na rynku zbożowym w 1934/35 r.

Trudno jest w tej chwili oceniać ew. wyniki zapowiadanej konferencji, w każdym jednak razie stwierdzić trzeba, że sytuacja w zakresie produkcji i obrotu pszenicą uległa wielkim zmianom w stosunku do roku ubiegłego, w związku z czem być może nawet bez osiągnięcia porozumienia możemy być świadkami zmiany w kształtowaniu się cen pszenicy w kierunku wyższej ceny. Stwierdzić należy, że bez żadnego międzynarodowego współdziałania cena tego zboża w ostatnich tygodniach wzrosła o ok. 20% w stosunku do cen w 1933/34 r. Stany Zjedn. Am. mają zbiory złe, wystarczające jedynie na pokrycie własnego zapotrzebowania. Nadwyżki australijskie i kanadyjskie będą niższe aniżeli w r. ub. Z.S.R.R., jako eksporter pszenicy, prawdopodobnie nie wyjdzie na rynek zupełnie. Państwa naddunajskie mają znacznie niższe zbiory aniżeli w r. ub. Jedynie w Argentynie zbiory są obfite przy obniżonej nieco powierzchni zasiewu. W związku z tem spośród ośrodków eksportowych, wpływających depresyjnie na cenę pszenicy, pozostałe w roku przyszłym prawdopodobnie tylko Argentyna.

Niema dotychczas dokładnych danych o zbiorach pszenicy w państwach, importujących te zboża, nie ulega jednak wątpliwości, że urodzaj we wszystkich prawie państwach europejskich, będących głównymi importerami pszenicy, jest słabszy niż w r. ub. Wobec notowanego powszechnie pewnego ożywienia w produkcji przemysłowej należy oczekiwać wzmocnienia konsumpcji, a przez to i wzmocnienia importu w stosunku do r. ub. W tych warunkach nadwyżki państw, eksportujących pszenicę, powinny być wchłonięte bez tych wielkich trudności, jakich świadkami byliśmy w r. ub.

Reasumując, stwierdzić trzeba, że osiągnięcie porozumienia pszenicznego mogłoby mieć dodatni wpływ na obrót i kształtowanie się cen pszenicy, że jednak poprawa cen nastąpi prawdopodobnie i przy obecnym nieunormowanym stanie rzeczy.

K.

ZNACZENIE ROZWOJU PRODUKCJI ROŚLIN PRZEMYSŁOWYCH W POLSCE. — Rolnictwo polskie w większości swych gałęzi nastawione jest dziś na produkowanie ponad zapotrzebowanie rynku wewnętrznego. Stwarza to wprawdzie pożądane, z punktu widzenia bilansu handlowego, nadwyżki eksportowe, przysparza jednak trudności w zwalczaniu kryzysu rolniczego. Powstaje bowiem sytuacja, dla której opanowanie nie wystarczająco skuteczne w państwach o niedoborach aprowizacyjnych zarządzenia celne, kontyngentowe bądź reglamentacji wewnętrznej, i zachodzi potrzeba stosowania dodatkowo kosztownego i trudnego w przeprowadzeniu systemu premij i akcji interwencyjnej dla podtrzymywania działów najważniejszych. Po-

zostałe odcinki produkcji pozostawia się z konieczności działaniu czynnika nadmiernej podaży wewnętrznej.

Skutki tego układu stosunków nabierały coraz większej jaskrawości w miarę pogłębiania się kryzysu rolniczego i w miarę piętrzenia się trudności w lokowaniu nadwyżek eksportowych w coraz bardziej odgraniczających się od swobodnego dowozu i coraz bardziej zaklepiających się w skorupie samowystarczalności dawnych krajach importerskich.

W obliczu tych trudności i wobec konieczności niedopuszczenia do spadku naszego obrotu handlowego z zagranicą oraz utrzymania jego salda dodatniego — zachodzi konieczność wyłączenia wszelkich sił w kierunku zarówno utrzymania naszego wywozu, jak i ograniczenia przywozu w działach, w których towar rodzimy może zastąpić zagraniczny, bez szkody dla naszego eksportu. Wobec zaś coraz bardziej rozpowszechniającej się zasady obrotów kontyngentowych i kompensacyjnych należałoby może zmniejszyć do minimum, lub zgóła przeciąć, import z szeregu krajów zamorskich, które wzajemnie nie przedstawiają dla nas możliwości eksportowych.

Rozważając pod tym kątem nasz bilans handlowy w zakresie artykułów rolniczych, musimy zwrócić baczną uwagę na te nieliczne gałęzie produkcji rolniczej, które stanowią wyjątek w sensie częściowego tylko pokrywania zapotrzebowania wewnętrznego kraju, bądź możliwości wypierania z rynku zbędnego importu surowców zagranicznych. Do gałęzi tych, obok produkcji koźuchów i wełny oraz owocarstwa i rybactwa, należy wytwórczość roślin włókienniczych i oleistych.

Analiza naszego bilansu handlowego w zakresie surowców oleistych i włókienniczych wykazuje znaczne pozycje po stronie przywozu:

	Przywóz (przeciętna za lata 1932 i 1933)		Wywóz (1932 i 1933)	
	q	tys. zł	q	tys. zł
Siemię lniane	126 540	3 473	1 150	37
Siemię konopne	822	18	1 057	35
Siemię rzepakowe i rzepakowe	40	4	60 322	2 709
Siemię gorczycy	669	75	19 013	888
Nasiona maku	127	9	39 111	3 164
Nasiona sojowe	9 174	190	3	—
Inne nasiona oleiste	451 562	11 701	940	34
Kopra (jądra kokos.)	119 559	4 717	4	1
Razem nasiona oleiste	708 493	20 187	121 610	6 864
Len	1 448	336	64 911	445
Konopie	6 609	874	8 785	3 784
Wełna	198 230	72 833	12 592	1 527
Inne surowce włókiennicze (juta, manilla, bawełna, jedwab)	679 863	100 001	8 365	995
Razem surowce włókiennicze	886 150	174 074	94 653	6 711

Powyższe zestawienie dowodzi, że saldo ujemne naszego bilansu handlowego w zakresie surowców włókienniczych sięga zł 167 miljn., a w zakresie nasion oleistych — zł 13 miljn. Trzeba ponadto zaznaczyć, że sumy powyższe wydawane są przeważnie na import z tych krajów zamorskich, z którymi nasz bilans handlowy jest wybitnie ujemny. Tak więc włókno i nasienie bawełny sprowadzamy ze Stanów Zjedn., nasienie sezamowe i orzechy ziemne — z Afryki i Indyj Wschodnich, siemię lniane — z Argentyny, jądra i nasiona palmy oleistej — z Afryki Zachodniej, koprę — z Indyj Wschodni h, boby sojowe — z Mandżurji. Wydajemy przeto znaczne sumy bez żadnych wzajemnych korzyści w sensie eksportu naszych produktów rodzimych.

Otóż, rozwój produkcji roślin włókienniczych i oleistych w Polsce daje nam możliwość pewnego złagodzenia tej anomalii. Wprawdzie zarówno włókno lniane, jak i rzepak produkujemy dotychczas w nadmiarze, jednak nadmiar ten przy pewnym

wysiłku organizacyjnym możemy spożytkować w kraju wzamian za przetwarzane dotychczas surowce zagraniczne. Z temi też możliwościami zastępczości wiąże się najważniejsze bodaj znaczenie rozwoju produkcji roślin włókienniczych i oleistych. Zwiększenie bowiem tej produkcji prowadzi zarówno do zmniejszenia importu surowców obcych, jak i do odciążenia wewnętrznego rynku zbożowego i do związanych z tem oszczędności w zakresie premij. Tem łatwiejsze jest to do osiągnięcia, że len w płodzmianie z łtwością zastąpić może żyto, a rzepak, mak, gorczyca i konopie — pszenicę, lub lepiej jeszcze — żyto, uprawiane na ziemi pszennej. Ponieważ zaś na odcinku produkcji niesamowystarczającej stosunkowo nie trudno jest oderwać się w pewnym stopniu od cen światowych, przeto, rozszerzając uprawę roślin włókienniczych i oleistych, możemy — przy rozciągnięciu nad tym działem rolnictwa należytej opieki — osiągnąć jednocześnie 2 cele: częściowe przestawienie produkcji rolnej na odcinek opłacalny i odpowiednio zmniejszenie nadmiernej wytwórczości zbożowej. Prowadzić to mogłoby — przy utrzymaniu tego samego współdziałania finansowego ze strony Państwa — do zwiększenia dochodu rolnictwa.

Podstawowemi dla nas roślinami włókienniczo-oleistymi są: len i konopie i czysto oleistymi: rzepak i rzepik. Pozatem uprawiamy jeszcze w nieznacznych ilościach: mak, słonecznik, gorczycę i soję; rośliny te jednak gają dotąd rolę drugorzędną, są one uprawiane w niewielkich ilościach, nieuwzględnionych w statystyce rolniczej, przyczem pierwsze 3 stawiają rolnikowi duże wymagania pod względem żyzności, czystości i przepuszczalności gleby, a słonecznik potrzebuje ponadto znacznego nasłonecznienia; rośliny te nie mają nadto zbadanych szans rozwoju u nas, i uprawa ich wchodzi dopiero w stadium prób i doświadczeń.

Najważniejszą z roślin włókienniczo-oleistych jest bezwzględnie len. Rzut oka na przytoczone zestawienie wykazuje, że przywozimy bardzo znaczne ilości siemienia lnianego. Rozwój przeto produkcji siemienia rodzimego mógłby przyczynić się do poprawy naszego bilansu handlowego na tym odcinku. Byłoby to do osiągnięcia nietylko bez uszczerbku interesów krajowego przemysłu olejarskiego, ale z korzyścią dla niego. Stwierdzono bowiem, że siemię polskie przewyższa jakościowo importowane siemię z La Platy.

Przeciętna produkcja siemienia lnianego za lata 1931 i 1932 wyniosła 454 924 q z 97 863 ha, zapotrzebowanie zaś wewnętrzne przekroczyło podaż krajową o 28%. Rozszerzenie przeto produkcji lnu, jako rośliny oleistej, o 27 tys. ha mogłoby znaleźć ujście w kraju bez uciekania się do akcji wyprawiania innych surowców zagranicznych poza surowcem z La Platy.

Inaczej przedstawia się sprawa z produkcją włókna lnianego. W dziedzinie tej rozporządzamy wyraźnym nadmiarem. Uprzednio, w czasach dobrej konjunktury, nadmiar ten lokowaliśmy z korzyścią na rynkach zagranicznych. Od paru lat, wskutek piętrzących się trudności eksportowych, wszczęliśmy szeroko zakrojoną akcję planowego zdobywania rynku wewnętrznego dla włókna lnianego. Dzięki inicjatywie i pracy Towarzystwa Lniarskiego rozpoczęliśmy walkę o uprzywilejowanie tego surowca rodzimego w dostawach wojskowych, w zapotrzebowaniach odzieżowych Poczty i Telegrafu, Kolei Państwowych, zakładów wychowawczych, szpitali i więzień, w opakowaniu soli i cukru i t. d. Akcja ta spotkała się z wydatnem poparciem czynników rządowych. Dzięki temu zdołaliśmy już zdobyć na stałe niejedną ważną pozycję i wyprzeć z niej bawełnę, manillę i t. d. Walka ta trwa dalej i zakreśla coraz szersze kręgi. Za przykładem M. S. Wojsk. i monopolów państwowych kroczą powoli sfery przemysłowe, ustępując krok za krokiem z niechętnego naogół początkowo stanowiska. Dzieje się to zarówno w sensie rozszerzenia i użytkowania tkanin lnianych, jako opakowania, jak i zwiększenia przerobów włókna lnianego przez nasz przemysł przędzalniczy i tkacki.

Znaczenie produkcji lniarskiej przekracza jednak o wiele oczywisty pożytek, wypływający z niej w zakresie walki o użytkowanie surowców rodzimych i wypieranie zbędnego przywozu surowców zamorskich. Len bowiem dla naszych ziem północnych jest rośliną wyjątkowo cenną, stanowiącą źródło dobrobytu szerokich warstw ludności. Wiąże się to z rozpowszechnionym w Wileńszczyźnie, Nowogródzczyźnie i na Polesiu chałupniczym przemysłem przędzalniczym i tkackim, opartym o przerób lnu. Słoma lniana poddawana tam jest roseniu, miedleniu i czesaniu, następnie zaś włókno — przedzeniu na kołowrotkach i tkaniu na krosnach. Wszystkie te czynności pochłaniają znaczną ilość pracy, co wobec przeludnienia wsi kresowej ma olbrzymie znaczenie społeczne. Zwiększają też, oczywiście, dobrobyt, gdyż dają możność spieniężenia produktu rolnego w formie przerobionego artykułu gotowego, który nadaje się do bezpośredniego użytku.

Len pozatem jest rośliną, dostosowaną lepiej niż jakakolwiek inna do niekorzystnych warunków glebowych i klimatycznych Wileńszczyzny.

Przytoczone przez Inż. Perepeczko w „Przeglądzie Lniarskim”¹⁾ zestawienie porównawcze plonów za lata 1928 ÷ 1932 dowodzi, że Wileńszczyzna zdolna jest wyprodukować z jednostki powierzchni siemienia lnianego 62% i włókna lnianego 48% plonów holenderskich, podczas gdy plony pszenicy i żyta wynoszą zaledwie 27% i 40% odpowiednich plonów holenderskich.

Konopie uprawiane jest u nas na powierzchni przeszło 30 tys. ha. Produkcja siemienia konopnego za lata 1931 ÷ 32 wyniosła przeciętnie 177 725 q i włókna konopnego 122 575 q. Siemię konopne ma właściwości podobne do siemienia lnianego. Podobnie jak tamto, schnie ono szybko na powietrzu. Może przeto stanowić dobry surowiec dla wyrobu lakierów, pokostów i farb. Włókno konopne nadaje się raczej do wyrobu tkanin grubszych i powrczów i w tej dziedzinie może ono wyprzeć niemal całkowicie obcokrajową jutę i manillę. Znaczenie przeto rośliny tej, z punktu widzenia użytkowania surowców rodzimych, zbliżone jest do lnu. Konopie nie odgrywa jednak zupełnie tej wielkiej roli społecznej, jaką odgrywa len. Jest ono rośliną, wymagającą większego nasłonecznienia i żyzniejszej gleby. Udaje się szczególniej na Wołyniu i w Małopolsce Wschodniej.

Najważniejszą rośliną czysto oleistą jest rzepak. Jest on uprawiany szczególnie na Wołyniu, w Poznańskim oraz w województwach centralnych. Powierzchnia uprawy jego w 1931 r. wyniosła 42 971 ha i w 1932 r. 32 900 ha, zbiór — odpowiednio: 436 844 q i 234 674 q. Nasiona rzepaku są, jak to już widzieliśmy, przedmiotem eksportu.

Udział rzepaku w produkcji i w zużyciu olejów ciekłych jest nikły. Mógłby on być zwiększony kilkakrotnie z korzyścią dla dalszego rozwoju produkcji tej cennej rośliny i płynących z niej dobrodziejstw dla naszego rolnictwa. Chodziłoby tylko o wydatniejsze użytkowanie tego surowca przez przemysł olejarski kosztem importowanych surowców egzotycznych. Przewidywane są również w dalszej perspektywie możliwości zamiany tłuszczów stałych przez zestalone olejki ciekłe, wyprodukowane z surowców krajowych.

Tak więc szanse rozwoju roślin włókienniczych i oleistych są znaczne i korzyści, płynące z tego rozwoju, całkiem realne.

Jest jeszcze jeden wzgląd — wzgląd na obronę Państwa, który też dyktuje nam dążenie do możliwego uniezależnienia się od przerobu surowców obcych.

Wkońcu podkreślić należy, że „urolniczenie” przemysłu włókienniczego i oleistego wyszłoby mu tylko na dobre, gdyż dałoby mu w krajowej produkcji rolnej solidne podstawy rozwojowe, solidniejsze niż dotychczasowe więzy, łączące go sztucznie z rolnictwem zamorskiem.

A. Iwański

¹⁾ Zeszyt z kwietnia-czerwca r. b., str. 37.

H A N D E L

TRAKTATY I KONWENCJE

ZAGADNIENIE TURYSTYKI W UKŁADACH GOSPODARCZYCH MIĘDZYPANSTWOWYCH.

— Zagadnienie turystyki zagranicznej w Polsce posiada zupełnie szczególny wizerunek — niepodobny do spotykanych naogół w innych państwach. Mamy na myśli w tym wypadku kwestję uregulowania turystyki własnej, a więc przyjemnościowych podróży zagranicznych własnych obywateli. Jeśli chodzi o propagandę turystyki w sensie odwrotnym, a mianowicie ściągania obcych turystów na swe terytorjum, to kwestja ta posiada od szeregu lat swoje uzasadnienie gospodarcze, niemające nic wspólnego z przemianami konjunkturalnymi, gdyż we wszelkich postaciach i we wszelkich epokach przyczynia się do zwiększenia dochodu społecznego w kraju, stanowiącym terytorjum turystyczne.

Jeśli chodzi natomiast o uregulowanie turystyki własnej, to zagadnienie to nie istniało nigdy w okresie niekontrolowanych bilansów płatniczych poszczególnych państw. Jeżeli zakładamy bowiem w myśl teorii liberalnej, panującej powszechnie przed kryzysem, iż bilans płatniczy każdego państwa wyrównywa się automatycznie ruchami złota, to niema potrzeby zastanawiania się nad doraźnym kontrolowaniem poszczególnych jego składników, zwłaszcza, jeśli chodzi o składnik stosunkowo tak niewielki, jakim jest pozycja ruchu turystycznego w bilansie płatniczym każdego kraju. Dlatego też zagadnienie kontrolowania tej pozycji bilansu płatniczego pojawia się dopiero wówczas, kiedy powstaje zagadnienie konieczności kontrolowania bilansu płatniczego jako całości, a to z uwagi na sztuczne przeszkody, jakie hamują swobodny obrót w innych tego pozycjach, a mianowicie w obrocie towarów, kapitałów i pozostałych kategorii osób (t. j. emigracji zarobkowej).

Oczywiście, w okresie tego rodzaju nie wszystkie państwa mają potrzebę ściślejszego ograniczania swobody ruchów w tej właśnie pozycji bilansu płatniczego. Zależy to od ogólnego kształtowania się tych bilansów, a przedewszystkiem od tego, czy dany kraj jest krajem wierzycielskim czy dłużniczym, t. j. czy jego bilans obrotów kapitałowych zamyka się naogół saldem dodatnim czy ujemnym. Niemniej jednak warto zwrócić uwagę, iż w okresie szczególnie silnego nacisku na bilans płatniczy nawet kraje zdecydowanie wierzycielskie uciekają się — co prawda w bardzo ograniczonej i krótkotrwałej formie — do hamowania zbyt licznych wyjazdów turystycznych własnych obywateli zagranicę. Przykładem tego może być Anglja, która w końcu 1931 r. bezpośrednio po załamaniu się funta stanęła w obliczu specjalnie ostrych trudności gospodarczych i zareagowała na nie m. in. również i wezwaniem własnych obywateli do zaprzestania na czas pewien przyjemnościowych wyjazdów zagranicznych, co przy znanej solidarności społeczeństwa angielskiego odniosło natychmiastowy skutek bez żadnych ograniczeń natury przymusowej.

Z reguły jednakże w krajach wierzycielskich wyjazdy zagraniczne dla celów przyjemnościowych nawet w okresie kryzysu nie są krępowane. Państwa takie, jak Francja, Szwajcaria i Włochy, posiadają, jak wiadomo, w swych bilansach płatniczych w pozycji turystyki silne nadwyżki dodatnie i już choćby z tego powodu nie potrzebują zwracać specjalnej uwagi na ograniczenie wyjazdów własnych obywateli. Państwa w rodzaju Anglii czy Holandji uważają naogół pozycję turystyki w swych bilansach płatniczych za zbyt niewielką, aby takie czy inne saldo ujemne w pozycji tej mogło zważyć w najmniejszej bodaj mierze na całości bilansu. Toż samo tyczy się Stanów Zjednoczonych, jakkolwiek tam naskutek silnego zmniejszenia się zarobków wyjazdy turystyczne uległy w porównaniu z okresem wysokiej konjunktury bardzo silnemu skurczeniu.

Nie od rzeczy będzie powiedzieć przytem, że już we Włoszech ostatnie ograniczenia dewizowe dotknęły nieco wyjazdy zagraniczne, ograniczając w pewnej mierze wysokość wywożonych przez wyjeżdżających kwot pieniężnych.

Główny ciężar dbałości o pozycję turystyczne w bilansach płatniczych spada zatem, rzecz prosta, na państwa dłużnicze. I tu jednak zagadnienie nie zostało rozwiązane jednakowo. W zasadzie bowiem, jeśli chodzi o dłużnicze kraje Europy, to z wyjątkiem Polski i Litwy wszystkie inne posiadają ograniczenia dewizowe, umożliwiające im kontrolowanie i hamowanie odpływu dewiz we wszystkich bez wyjątku pozycjach bilansu płatniczego. Dlatego też zdarza się częstokroć, iż są one bardziej liberalne w pozycji turystycznej tego bilansu, hamując odpływ dewiz w pozycjach ważniejszych, t. j. ograniczając lub nie placąc wcale długów i procentów od długów, krępując ograniczeniami dewizowymi przywóz towarów i t. d. i t. d.

Na tem tle dopiero uwidacznia się z całą wyrazistością specyficzność sytuacji Polski, jako jedyne państwa dłużniczego, niestosującego w swych obrotach z zagranicą żadnych ograniczeń dewizowych. Jak wiadomo, struktura naszego bilansu płatniczego przedstawia się w ten sposób, iż w zakresie bilansu handlowego i bilansu usług mamy nadwyżki dodatnie, w zakresie bilansu obrotu kapitałów i t. zw. korzyści majątkowych (procenty, dywidendy i t. d.) — niedobory. Zagadnienie zrównoważenia naszego bilansu płatniczego polega na zrównoważeniu nadwyżek pierwszych 2 grup z niedoborami 2 ostatnich. Bilans turystyki wchodzi do grupy bilansu usług, który w 1931 r. dał wpływu zł 239 miljon., w 1932 r. zł 204 miljon. Widać z tego, iż wpływy w tej grupie powoli wprawdzie, ale zdecydowanie się zmniejszają. Otóż, bilans turystyki stanowi w tej składnicy dodatniej, jak powiedziano, grupie główną pozycję ujemną. Ujemność tej pozycji zmniejsza się wprawdzie naskutek właśnie ostrych ograniczeń w wyjazdach zagranicznych, ale niemniej jednak pozostaje ona stale dość duża. Gdybyśmy w pozycji tej zaprzestali koniecznej kontroli i ograniczeń, to niedobór musiałby wzrosnąć bardzo znacznie — tak, iż groziłby pokryciem wszelkich wpływów z innych pozycji bilansu usług (tranzyt, emigracja i t. d.) i ewentualnie w całokształcie bilansu płatniczego pozbawiłby nas jednej z 2 grup „dodatnich”, umożliwiających nam zachowanie pełnej wypłacalności w dziedzinie obrotów kapitałowych.

Widzimy zatem, że z punktu widzenia najbardziej istotnych zadań naszej polityki gospodarczej w okresie kryzysu utrzymanie w dotychczasowej formie obecnych ograniczeń w wyjazdach przyjemnościowych zagranicę jest nieodpartą koniecznością. Niemniej jednak istnieją tutaj pewne możliwości zliberalizowania sytuacji na poszczególnych odcinkach, aby pójść możliwie na rękę naturalnemu dążeniu społeczeństwa do wyjazdów zagranicznych.

Wychodząc z założenia równowagi bilansu płatniczego, możemy powiedzieć, mianowicie, iż moglibyśmy się zgodzić na przejściowe powiększenie naszego niedoboru w pozycji turystycznej wzamian za odpowiednie powiększenie nadwyżki w innej dziedzinie bilansu płatniczego. Można ponadto w samej pozycji turystycznej powiększyć stronę rozchodową, powiększając jednocześnie stronę dochodową — tak, aby rezultat ostateczny pozostał ten sam. W pierwszym wypadku wchodziłaby w rachubę umowa, mocą której dopuścilibyśmy do pewnej liczby ściśle określonych wyjazdów turystycznych wzamian za wzajemne korzyści ze strony państwa, do którego turyści nasi się udają, w innych dziedzinach stosunków gospodarczych pomiędzy danym państwem i Polską (np. w dziedzinie obrotu towarowego). W drugim wypadku rekompensata leżałaby u nas w dziedzinie wzrostu przyjazdów turystycznych z zagranicy do

Polski. Jakkolwiek, teoretycznie biorąc, obie te drogi są uzasadnione, to jednak praktycznie tylko pierwsza nadaje się do szerszego realnego zastosowania.

Jeśli bowiem ustalimy jako zasadę, iż każdy nie niezbędny wyjazd obywatela polskiego zagranicę państwa musi być odpowiednio zrekomensowany po stronie dochodowej bilansu płatniczego, to jasnym się stanie, iż gwarancję co do tego zrekomensowania dać nam może wyłącznie tylko umowa międzynarodowa. Umowę tę my wykonać możemy, gdyż posiadamy instrument, hamujący wyjazdy zagraniczne, w postaci wysokich cen paszportów. Z chwilą więc, kiedy zobowiązujemy się w umowie takiej do udzielenia odpowiedniej ilości paszportów turystycznych na wyjazd do danego kraju, dajemy przez to maksimum gwarancji, iż turyści nasi istotnie wyjadą. Dany kraj jednak, który ograniczeń paszportowych nie posiada, nie może udzielić nam takiejże gwarancji wzajemnej. W rezultacie ryzykujemy, iż nasi turyści z kraju wyjadą, zagraniczne wycieczki do nas nie przybędą.

W tem leży właśnie, zdaniem naszym, trudność zrealizowania tego rozwiązania zagadnienia turystyki zagranicznej, któreby chciały zamknąć się wyłącznie tylko w jej ramach. Propaganda turystyki w Polsce i ściąganie zagranicznych wycieczek jest niewątpliwie rzeczą bardzo cenną, jednak — w latach najbliższych przynajmniej — nie może odegrać poważniejszej roli w kształtowaniu się naszego bilansu płatniczego. Nie można zatem wzamian za luźne i niedość realne obietnice przyjazdów zagranicznych płacić wyrzeczeniem się naszej autonomii w ograniczaniu wyjazdów zagranicznych. Rozwiązanie musi leżeć przede wszystkim w innej płaszczyźnie.

Rozwiązanie to mianowicie można sobie wyobrazić w dziedzinie takich wzajemnych ustępstw ze strony państwa, pragnącego ściągnąć do siebie polskich turystów, które mogą być zagwarantowane nam zupełnie ściśle. Leżeć one mogą zatem albo w dziedzinie obrotu kapitałowego, albo — co będzie regułą z uwagi na trudność łączenia wyjazdów turystycznych z jakimiś transakcjami finansowymi, zawieraniem pomiędzy rządami — w dziedzinie obrotu towarowego. Krótko mówiąc, konkretne ustępstwa, uczynione przez Polskę w dziedzinie zniżek na paszporty turystyczne zagranicę, muszą uzyskać od państwa, dokąd turyści mają się udać, odpowiednią rekompensatę w postaci t. zw. dodatkowego wywozu towarowego z Polski do tego kraju.

Przez „wywóz dodatkowy” należy rozumieć tego rodzaju wywóz, któryby w innych warunkach nie został przez Polskę dokonany z przyczyn od nas niezależnych, a zależnych natomiast od polityki handlowej danego kraju turystycznego. Dokonać się więc on może albo przez powiększenie kontyngentu przywozowego na artykuł, przez nas normalnie do tego kraju wywożony, a na który posiadamy kontyngent ograniczony, albo przez dodatkowy przydział dewiz na nasz normalny wywóz do kraju, posiadającego ograniczenia w przydziale dewiz na import, albo w jakiś inny konkretny sposób.

Zachodzi pytanie, czy tego rodzaju układy, o ile nawet dają nam w rezultacie pełne gwarancje wywozowe, t. j. brak jakiegokolwiek straty per saldo w bilansie płatniczym, mogą być zawierane ze wszystkimi państwami bez wyjątku. Wydaje się, iż co do tego powinny być zachowane pewne różniczkowania. O ile, mianowicie, nasz bilans płatniczy z danym państwem jest dodatni albo przynajmniej zrównoważony, to zawarciu tego rodzaju umowy nie stoi nic na przeszkodzie, gdyż powiększa ono w równym stopniu obie strony tego bilansu. O ile jednak nasz bilans płatniczy jest w stosunku do jakiegoś kraju notorycznie ujemny, to, zawierając tego rodzaju umowę, ujemności bilansowej nie redukujemy ani tembardziej nie znosimy, pozbywamy się natomiast w stosunku do danego kraju cennego atutu „turystycznego”, który może — w wypadku, gdy ma się do czynienia z krajem, wysoce zainteresowanym w rozwoju tury-

styki zagranicznej na swem terytorjum, odegrać odpowiednią rolę w ogólnych rozmowach gospodarczych na temat poprawy naszej sytuacji bilansowej w stosunku do danego kraju.

Wynika z tego, co było powiedziane powyżej, iż zagadnienie turystyki zagranicznej jest zagadnieniem par excellence gospodarczem i poruszającym najistotniejsze kwestje z dziedziny bilansu płatniczego w obecnym okresie powszechnego wyrównywania bilansów tych przez wszystkie państwa świata. Dowodem tego i potwierdzeniem może być zresztą postawienie sprawy turystyki na porządku dziennym ostatniej sesji Komitetu Ekonomicznego Ligi Narodów, a więc organu, zajmującego się wyłącznie sprawami gospodarczymi. O ile wyjazdy zagraniczne obywateli danego państwa, wyjeżdżających z konieczności (sprawy handlowe, niezbędna kuracja i t. d.), należy traktować specjalnie, licząc zawsze na wyrównanie się powstałego w ten sposób niedoboru bilansowego przez równie niezbędne przyjazdy cudzoziemców z zagranicy, to masowe wyjazdy dla przyjemności muszą być w dzisiejszych czasach z konieczności uznane za taki sam czynnik bilansowy, jak np. przywóz artykułów luksusowych, i dlatego ujęte w odpowiednie karby międzynarodowych umów o charakterze gospodarczym.

1.

HANDEL WEWNĘTRZNY

PREMJOWANIE ODBIORCÓW. — Tworzenie na rynku popytu, zdobywanie klienteli, niesłabnąca konkurencja poszczególnych firm oraz dopasowywanie się do nabywczej siły konsumenta — wszystko to powoduje powstawanie nowych form sprzedaży, opartych na coraz większej sile atrakcyjnej, mającej przyciągać klienta.

Do stale rozwijających się form sprzedaży należą transakcje z bezpłatnymi dodatkami do towarów. System ten posiada kilka odmian.

Najbardziej niewinną formą premjowania odbiorcy jest sprzedaż towarów z dodatkami, posiadającymi charakter reklamy, jak np. kalendarzyki, lusterka, obrazki, baloniki i t. p. Wyraźniejszą formą premjowania odbiorcy jest dodawanie określonej ilości tego samego towaru w postaci bonów płatnych gotówką albo towarem. Te rodzaje premjowania polegają oczywiście na wkalkulowaniu ceny tych dodatków względnie premij do ceny sprzedawanych artykułów, nieznaczna jednak wartość tych dodatków nie wpływa zasadniczo na kalkulację cen sprzedawanych artykułów, a natomiast rodzaj tej sprzedaży, stanowiąc pewną atrakcję, może ściągać większą liczbę klientów, co do pewnego stopnia usprawiedliwia te transakcje. Nadmienić należy, że omówione premjowanie ma przeważnie miejsce w odniesieniu do towarów gatunkowo gorszych. Dlatego też dla świadomego konsumenta, orientującego się w gatunkach i wartości użytkowej towaru, bezpłatne dodatki nie stanowią atrakcji do kupowania, a natomiast są przedmiotem zakupu nieświadomego konsumenta, który w większości wypadków zmuszony jest ponieść ujemne konsekwencje, wynikające z zakupu towaru gorszego, ale premjowanego. Powyższa okoliczność przemawia przeciwko omawianym formom premjowania sprzedaży.

Najbardziej gospodarczo nieuzasadnioną formą premji jest sprzedaż towarów z bezpłatnymi dodatkami, stanowiącymi samodzielnie, dużą wartość obiegową w normalnym obrocie. Przedsiębiorcy dla przyciągnięcia klienteli dodają do towaru sprzedawanego artykuł, niemający nic wspólnego z towarem, będącym przedmiotem sprzedaży. Dodatkowy artykuł, pochodzący często z innej gałęzi produkcji niż główny towar sprzedawany, posiadając dużą wartość obiegową jest wkalkulowany w zasadniczą cenę sprzedażną, co podraża towar główny bądź psuje jego gatunek. System ten daje w rezultacie pogorszenie towaru sprzedawanego, a wskutek swojej atrakcyjności podważa egzystencję firm, zajmujących się sprzedażą tychże artykułów na za-

sadach normalnej kalkulacji handlowej, a nie pozornej premjowania odbiorców. Jednocześnie — posługiwanie się dodatkami szkodzi w znacznym stopniu tym warsztatom pracy, które zajmują się sprzedażą tych dodatków jako artykułów o samodzielnej wartości obiegowej.

Ustawodawstwo zagraniczne zwalcza omówione objawy premjowania odbiorców. Austriacka ustawa związkowa z dn. 20/VI 1929 r. w przedmiocie zakazu ogłaszania o dodatkach (premjach) do towarów lub świadczeń zabrania ogłaszać lub ofiarowywać przy odbiorze towaru lub świadczenia bezpłatne dodatki (premje). Przez bezpłatne dodatki ustawa austriacka rozumie również ten dodatek, który został wręczony za drobną, jedynie dla pozor, zapłatą. Z zakazu tego są jednak wyłączone dodatki, stanowiące: a) oznaczoną sumę pieniędzy, których nie dodaje się do towaru, b) oznaczoną ilość tego samego towaru, c) udzielenie informacji lub porad, d) próbki towaru, e) przynależności do towaru lub świadczenia uboczne, zgodne ze zwyczajami handlowymi.

W Niemczech przepisy „o premjowaniu odbiorców” („Dz. Ustaw” Nr. 15 z dn. 10/III 1932 r. — rozporządzenie Prezydenta Państwa o ochronie gospodarstwa) zakazują w obrocie handlowym ofiarowywać, ogłaszać albo dodawać do towaru lub świadczenia premje (dodatki w postaci towarów albo świadczenia). Przez premjowanie rozumie się i te wypadki, w których sprzedający odstępuje dodatek za sumę niezmiernie niską w stosunku do wartości tego towaru i pobieraną jedynie dla pozor, że dodatek został sprzedany.

Również są ścigane objawy zamaskowania premji przez ofiarowywanie, ogłaszanie lub oddawanie towaru albo świadczenia za łączną cenę — wraz z innym towarem lub świadczeniem.

Wspomniane przepisy nie mają jednak zastosowania, jeżeli: a) dodaje się przedmioty reklamowe o nieznacznej wartości, b) premja polega na wypłacie pewnej, oznaczonej sumy pieniężnej, c) premja polega na dodawaniu do nabywanego towaru pewnej, oznaczonej ilości podobnego towaru, d) premję stanowią przynależności do towaru lub świadczenia uboczne, zgodne ze zwyczajami handlowymi, e) ofiarujący premję oświadczy gotowość wypłacenia gotówką sumy pieniężnej zamiast dodatku, f) premja polega na udzielaniu informacji lub porad, g) na rzecz abonenta dziennika lub czasopisma zostanie zawarta umowa ubezpieczenia w ustawowo nadzorowanym towarzystwie ubezpieczeń. Wymienione, dozwolone premje nie mogą być oznaczone jako bezpłatne, jak również nie mogą wywoływać wrażenia, że są bezpłatne. Ponadto zakazane jest uzależnianie premji od losowania lub innego przypadku.

Winni przekroczenia omówionych przepisów mogą być pociągnięci do odpowiedzialności karnej przez każdego wytwórcę, kupca oraz związku, mające na celu ochronę interesów zawodowych.

Przepisy jugosłowiańskie (ustawa z dn. 4/IV 1930 r. o nieuczciwej konkurencji — rozdział III) zakazują w handlu bądź przy produkcji towarów obiecywania lub wręczania premji w pieniądzu, towarze lub innej formie. Powyższemu zakazowi nie podlegają następujące premje: bonifikacje, udzielane w wypadku wywiązania się z zapłaty w terminie określonym, skonto kasowe, opust w wypadku natychmiastowej zapłaty w gotówce, zwyczajowy rabat, zwyczajowo przyjęte prezenty dla stałych odbiorców z okazji Nowego Roku oraz przedmioty zwyczajowo przyjętej reklamy.

Podane przykłady zwalczania zagranicą w drodze ustawodawstwa ujemnych skutków premjowania odbiorców wskazują na istniejący dosyć wyraźny sprzeciw co do stosowania systemu premjowania. Przepisy te jednak nie są zbyt rygorystyczne i pozwalają na dosyć liberalne posługiwanie się bezpłatnymi dodatkami w szeregu zwyczajowo przyjętych wypadków.

Należy sądzić, że podejście do omawianego zagadnienia w Polsce podobnie jak zagranicą przyczyniłoby się do uporząd-

kowania w pewnym stopniu krajowego rynku zbytu i zapewniłoby normalne warunki konkurencyjne firmom, niepostępującym się bezpłatnymi dodatkami jako środkiem ściągnięcia możliwie dużej liczby konsumentów.

M. Szyszkowski

KRAJOWE RYNKI TOWAROWE¹⁾

ZBOŻA I PRZETWORY

RUCH CEN ZBÓŻ w okresie 9 ÷ 22/VII r. b. kształtował się następująco (w zł za 100 kg):

	9 ÷ 15/VII		16 ÷ 22/VII		Wzrost (+) Spadek (-) %
	Pszonica				
Warszawa	18'58	18'75	18'75	18'75	+ 0.9
Poznań	16'74	17'62	17'62	17'62	+ 5.2
Łwów	16'17	16'29	16'29	16'29	+ 0.7
Przeciętna	17'16	17'55	17'55	17'55	+ 2.3
Żyto					
Warszawa	13'25	13'75	13'75	13'75	+ 3.0
Poznań	13'87	14'70	14'70	14'70	+ 5.0
Łwów	12'37½	—	—	—	—
Przeciętna	13'16	14'22	14'22	14'22	—
Owies					
Warszawa	14'58	15'00	15'00	15'00	+ 3.0
Poznań	13'87	14'12	14'12	14'12	+ 1.0
Łwów	—	—	—	—	—
Przeciętna	14'22	14'56	14'56	14'56	—
Jęczmień browarowy					
Warszawa	—	17'00	17'00	17'00	—
Poznań	14'37	16'18	16'18	16'18	+ 11.1
Łwów	—	—	—	—	—
Przeciętna	—	16'59	16'59	16'59	—
Jęczmień zwykły					
Warszawa	15'37½	15'75	15'75	15'75	+ 2.0
Poznań	16'00	17'00	17'00	17'00	+ 6.2
Łwów	13'25	13'00	13'00	13'00	- 1.1
Przeciętna	14'87½	15'25	15'25	15'25	—

— Na rynku zbóż chlebowych i przetworów panowała w okresie sprawozdawczym (od 16 do 21 lipca) tendencja mocniejsza, w szczególności dla żyta. Na giełdzie warszawskiej ceny naogół utrzymały się na dotychczasowym poziomie, a zwykowały jedynie: żyto jednolite 700 g/l o zł 100 oraz jęczmień przemiałowy 632 g/l, owies jednolity 468 g/l i otręby żytnie o zł 0.50, niżki zaś wykazały mąka żytnia II gat. i mąka razowa o zł 0.50. Na giełdzie poznańskiej natomiast zwykła objęła wszystkie niemal zboża i przetwory. Zwykowały mianowicie: pszenica o zł 0.75, żyto o zł 1.00, owies o zł 0.25, wszystkie gatunki mąki pszennej o zł 1.25, mąka żytnia o zł 0.25, mąka razowa i „poślednia” o zł 0.75, otręby pszenne grube i średnie o zł 0.50 i otręby żytnie o zł 1.00.

Ogólny obrót na giełdzie warszawskiej w tygodniu sprawozdawczym wyniósł 7 967 t, w tem 3 839 t żyta (dla okresu ubiegłego odpowiednie liczby wynosiły: 5 807 i 2 251).

Warszawa. — Ceny hurtowe według ceduły urzędowej (ostatnie notowania w tygodniu) — w zł za 100 kg parytet wagon Warszawa ładunek wagon. (w nawiasach podane są notowania końcowe z okresu, poprzedzającego sprawozdawczy, o ile różnią się od obecnych): pszenica iara czerwona szklista 775 g/l bez obrotów, — jednolita 748 g/l 18'50 ÷ 19'00, — zbierana 737 g/l 18'00 ÷ 18'50, żyto jednolite 700 g/l 14'00 ÷ 14'50 (13'00 ÷ 13'50), jęczmień browarowy 1650 ÷ 1750 (bez notowań), — przemiałowy 632 g/l 15'50 ÷ 16'00 (15'00 ÷ 15'50), owies jednolity 468 g/l 15'00 ÷ 15'50 (14'50 ÷ 15'00), — zbierany 438 g/l 14'00 ÷ 14'50, mąka pszena I B 33'00 ÷ 35'00, — I C 31'00 ÷ 33'00, — I D 29'00 ÷ 31'00, — I E 27'00 ÷ 29'00, — II B 25'00 ÷ 27'00, — II D 24'00 ÷ 25'00, — II F 23'00 ÷ 24'00, — II G 22'00 ÷ 23'00, — III A 17'00 ÷ 19'00, mąka żytnia I gat. 0 ÷ 55%, 22'00 ÷ 23'00, — I gat. 0 ÷ 65% 21'00 ÷ 22'00, — II gat. 16'50 ÷ 17'50 (17'00 ÷ 18'00), — ra-

¹⁾ Na podstawie danych Min. Przemysłu i Handlu oraz Min. Rolnictwa i Ref. Roln., sprawozdań organizacji gospodarczych, własnych korespondentów, depesz P. A. T. i t. d.

zowa 16:50 ÷ 17:50 (17:00 ÷ 18:00), — „poślednia” 12:00 ÷ 14:00, otręby pszenne szale z przemiału standartowego 10:75 ÷ 11:25, — średnie z przemiału standartowego 10:25 ÷ 10:75, — mialkie 10:50 ÷ 11:00, otręby żytnie z przemiału standartowego 9:00 ÷ 9:50 (8:50 ÷ 9:00).

Poznań. — Ceny hurtowe według ceduły urzędowej (ostatnie notowania w tygodniu) — w \mathcal{Z} za 100 kg parytet Poznań, dostawa bieżąca (w nawiasach podane są notowania końcowe z okresu, poprzedzającego sprawozdawczy, o ile różnią się od obecnych): pszenica 18:00 ÷ 18:25 (17:25 ÷ 17:50), żyto stare i nowe, zdadne do przemiału 14:75 ÷ 15:00 (13:75 ÷ 14:00), jęczmień 695 ÷ 705 g/l 16:75 ÷ 17:25 (bez notowań), — 675 ÷ 685 g/l 16:00 ÷ 16:50 (bez notowań), — browarowy zimowy bez notowań (14:25 ÷ 14:50), owoś 14:00 ÷ 14:50 (13:75 ÷ 14:25), mąka wraz z workiem: pszenica I gat. A 20% 32:25 ÷ 35:25 (31:00 ÷ 34:00), — I gat. B 45% 30:25 ÷ 30:75 (29:00 ÷ 29:50), — I gat. C 55% 29:25 ÷ 29:75 (28:00 ÷ 28:50), — I gat. D 60% 28:25 ÷ 28:75 (27:00 ÷ 27:50), — I gat. E 65% 27:25 ÷ 27:75 (26:00 ÷ 26:50), — II gat. A 20 ÷ 55% 26:25 ÷ 26:75 (25:00 ÷ 25:50), — II gat. B 20 ÷ 65% 25:75 ÷ 26:25 (24:50 ÷ 25:00), — II gat. D 45 ÷ 65% 23:25 ÷ 23:75 (22:00 ÷ 22:50), — II gat. F 55 ÷ 65% 19:75 ÷ 20:25 (18:50 ÷ 19:00), — III gat. A 65 ÷ 70% 17:75 ÷ 18:25 (16:50 ÷ 17:00), — III gat. B 70 ÷ 75% 14:75 ÷ 15:25 (13:50 ÷ 14:00), mąka żytnia I gat. 0 ÷ 55% 21:75 ÷ 22:75 (21:50 ÷ 22:50), — I gat. 0 ÷ 65% 20:25 ÷ 21:25 (20:00 ÷ 21:00), — II gat. 55 ÷ 70% 15:75 ÷ 16:75 (15:50 ÷ 16:50), — „poślednia” ponad 70% 13:75 ÷ 14:75 (13:00 ÷ 14:00), — razowa 0 ÷ 95% 17:75 ÷ 18:75 (17:00 ÷ 18:00), otręby pszenne z przemiału standartowego 11:75 ÷ 12:00 (11:25 ÷ 11:50), — średnie 11:25 ÷ 11:50 (10:75 ÷ 11:00), otręby żytnie z przemiału standartowego 11:00 ÷ 11:50 (10:00 ÷ 10:50).

LEN I KONOPIE

Wilno. — Ceny lnu według notowań Giełdy Zbożowo-Towarowej i Lniarskiej w Wilnie — w \mathcal{Z} za 1000 kg loco stacja załadowania: Miory 1270 00 ÷ 1300 00, inne gatunki bez zmiany.

SKÓRY

Lwów. — Ceny skór surowych według Centralnej Targowicy Miejskiej — w \mathcal{Z} za 1 kg: bydłecze lekkie 1:00, — ciężkie 1:00, cielęcze rzeźniczkę 5:00 ÷ 6:00, — prowincjonalne 4:00 ÷ 5:00; za 1 sztukę: końskie duże 10:00 ÷ 11:00, — małe 9:00 ÷ 9:50.

Grudziądz. — Ceny hurtowe skór solonych — w \mathcal{Z} za 1 sztukę: cielęcze gburskie 1:50 ÷ 2:00, — rzeźniczkę 3:00 ÷ 3:50, końskie 8:00 ÷ 10:00, kozie 0:80 ÷ 1:00; za 1 kg: bydłecze ciężkie 0:40, — średnie 0:40, — lekkie 0:40, owcze krótkowłniste 0:40, — długowłniste 0:50.

WŁOSIE I SZCZECINA

Grudziądz. — Ceny orientacyjne — w \mathcal{Z} za 1 kg loco Grudziądz: włosie końskie z ogona 3:00, — z grzywy 0:40.

MATERJAŁY BUDOWLANE

Katowice. — Ceny orientacyjne — w \mathcal{Z} (I cena loco skład II — franco wagon) za 1000 sztuk: cegła zwyczajna palona 26:00 — 32:00, — twarżo palona o wytrzymał. ciśn. ponad 250 kg/cm² 42:00 — 45:00, — ostro palona 33:00 — 38:00, — sort. oblicówka 56:00 — 85:00, — sufitowa 25 × 25 × 10 (Kleina) 65:00 — 72:00, — sufitowa 25 × 33 × 15 (Ackermana) 230:00 — 250:00, — pust kowa 34:00 — 38:00, — porowata 50:00 — 60:00, dachówka karpiówka I klasy 95:00 — 100:00; za 1 sztukę: dachówka kliny 0:30; za 1 tonnę: cegła szamotowa krajowa 32 — 33 S K 100:00, żwir rzeczny (Wisła — Odra) 6:00 — 7:00, piasek rzeczny 7:00 — 8:00, żużel wysokop. łamany: a) podkład 5:00 — 5:50, b) szuter 7:40, c) grysik 6:00 — 7:00; za 100 kg: wapno palone 2:00 — 2:40, — gaszone (za 1 m³) 15:00 — 20:00, cement w workach 3:50 — 4:00, gips murarski w workach 4:00 — 6:00, — sztukatorski a) harceński 6:00, b) alabaster kraj. 15:00; blacha cynkowa (za 1 kg loco skład) 0:95, papa (loco skład za rolkę 7 m²): Nr. 200 2:80 — 3:30, — Nr. 150 3:30 — 3:85, — Nr. 125 3:60 — 4:00, — Nr. 100 4:30 — 4:90, — Nr. 80

4:80 — 5:50, — asfalt. izol. (za 1 m²) 1:60, gwoździe papowe (za 1 kg) 0:95 — 1:00, kafle (za 1 sztukę): I kl. polerowane białe 0:75 — 1:00, — kolorowe 0:70, — szmelcowane 2:00, — kwadrat. 0:50, — narożniki 1:10 — 1:50; za 1 m²: posadzka kamionkowa 17:00, płyty okładz. glazurowane 18:00 — 19:00, oszklenie szkłem zwykłym piotr. gr. 3 mm 6:00 — 7:00, szkło 4/4 III 3:50 — 4:00; za 1 kg: gwoździe zwyczajne 0:50 — 0:75, kreda szlamowa 0:08, klej stolarski 1:80; rury (za 1 m bież.): kamionkowe 100 mm 4:50 — 5:00, — 150 mm 6:50 — 7:50, — 200 mm 9:50 — 10:00, cementowe 150 mm 1:50 — 1:80, — 200 mm 2:00 — 2:50, — 300 mm 3:00 — 3:60; za 100 sztuk: drenaży (sączki) 2" 45:00 — 60:00, — 3" 100:00 — 105:00, — 4" 175:00 — 180:00, — żelazne lane asfalt. (za 1 kg) 0:45, — ołowiane (za 1 kg) 1:35; za 100 kg: smoła gazowa preparowana 19:00 — 20:00, asfalt krajowy szluczny 19:00, gudron krajowy 19:00 — 22:00, lepnik krajowy 20:00 — 24:00, karbolineum 33:00 — 35:00, kit do papy 40:00 — 50:00, — do rur i muf 35:00; maty trzciniowe (za 1 m²) 0:12 — 0:14, gwoździe do trzciny 25 × 25 (za 1 kg) 0:90, drut do trzciniowania żarzony 1 mm przekr. (za 1 kg) 0:80, — żelazny 5 i 6 mm w kręgach nieżarzony (za 100 kg) 0:00 — 55:00; żelazo (cena zasadnicza za 1 tonnę): do betonu składowe 354:00, profilowe do Nr. 24 364:00, — ponad Nr. 24 430:00; bednarka w wiążkach (za 1 tonnę) 430:00.

Lwów. — Ceny orientacyjne — w \mathcal{Z} za 100 kg loco wagon Lwów: cement 5:47, — wołyński (wagonowo loco budowa) 5:00, — Saturn lub Grodzisk (wagonowo loco budowa) 5:25, wapno podl. owskie 3:13, gips biały 4:80, — ciemny 5:10 (w workach jutowych loco magazyn); za 1000 sztuk: dachówka 145:00, cegła (loco budowa we Lwowie) zwyczajna 58:00, — pusta 70:00.

RYNEK AKCYJNY

za okres od 16 do 20 lipca 1934 r.

Na rynku akcyjnym w okresie sprawozdawczym panowała tendencja niejednolita przy obrotach bardzo ograniczonych w związku z okresem ferij letnich. Nienotowane od dłuższego czasu akcje Norblina wykazały zwzżkę w stosunku do ostatniego notowania o \mathcal{Z} 4:25 na akcji. Zwykowały również: Warsz. T-wo Fabryk Cukru o \mathcal{Z} 0:25 i Starachowice o \mathcal{Z} 0:05. Straciły natomiast: Bank Polski \mathcal{Z} 0:50 i Ostrowiec \mathcal{Z} 0:75.

Giełda lwowska w okresie sprawozdawczym pozostawała nadal beczynna, na giełdach zaś krakowskiej i poznańskiej notowano jedynie Bank Polski po kursie o \mathcal{Z} 0:25 niższym od ostatnich notowań.

GIEŁDA WARSZAWSKA

	Wartość nominalna (waluta)	Kurs najwyższy	Kurs najniższy	Ostatni kurs w tygodniu
Bank Polski	\mathcal{Z} 100	86:25	86:00	86:25
Warsz. T-wo Fabr. Cukru	\mathcal{Z} 100	20:25	20:25	20:25
Norblin	\mathcal{Z} 100	27:25	27:25	27:25
Ostrowiec	\mathcal{Z} 50	20:50	20:50	20:50
Starachowice	\mathcal{Z} 50	10:85	10:85	10:85

GIEŁDA KRAKOWSKA

Akcje — w \mathcal{Z} : Bank Polski 85:00 (w poprzednim okresie nie były notowane).

GIEŁDA LWOWSKA

Akcje w okresie sprawozdawczym nie były notowane.

GIEŁDA POZNAŃSKA

Akcje — w \mathcal{Z} (w nawiasach notowania z poprzedniego okresu): Bank Polski 85:25 (85:50).

KOMUNIKACJA I TRANSPORT

POD REDAKCJĄ MINISTERSTWA KOMUNIKACJI

ROZBUDOWA SIECI P. K. P. — Odziedziczona po zaborcach polska sieć kolejowa nie odpowiadała ani pod względem swej rozciągłości, ani pod względem kierunku linii, ani też pod względem technicznego urządzenia poszczególnych odcinków

potrzebom nowego scalonego z 3 dzielnic organizmu państwowego. To też prawie niezwłocznie po objęciu przez władze polskie sieci kolejowej rozpoczęto prace nad jej rozszerzeniem i przebudową. Niżej podana tablica uwidoczni rok rozpoczęcia

budowy poszczególnych odcinków kolejowych normalnotorowych na P. K. P., ich długość oraz datę otwarcia ruchu tymczasowego, a następnie normalnego:

Nazwa linii:	Długość km	Rok		Data otwarcia ruchu:	
		rozpo- czącia bu- dowy	rozpo- czącia tym- czasowego	tym- czasowego	normalnego
Nasielsk — Sierpc	87.8	1918	30/VI	1924	1/I 1925
Kutno — Strzałków	110.7	1919	1/XI	1921	15/V 1930
Kutno — Płock	45.8	1919	15/I	1922	1/XI 1925
Kutno — Ząbierz	57.3	1919	1/I	1923	24/VI 1926
Widzew — Ząbierz	13.7	1919	15/XI	1931	—
Kokoszyński — Gdynia	28.0	1920	20/XI	1921	20/XI 1921
Puck — Hel	43.7	1920	16/XI	1922	16/IX 1922
Linia średnicowa w War- szawie	8.3	1921	2/IX	1933	—
Makoszowy — Mizerów	3.3	1922	1/VI	1924	1/VI 1924
Hajduki — Kochłowice	5.6	1922	1/VI	1924	1/VI 1924
Pawłowice — Chybie	14.9	1922	3/XI	1924	15/III 1925
Łuck — Sienkiewiczówka	45.0	1922	17/XI	1924	1/II 1930
Brzezie — Bluszczów	12.9	1922	1 X	1924	15/VII 1925
Chorzów — Szarlej	12.9	1922	5/XI	1925	5/XI 1925
Borki W. — Grzymałów	33.0	1925	23/XI	1925	11/II 1926
Kalety — Polzamecz	114.7	1925	1/XI	1926	—
Chybie — Skoczów	13.0	1925	15/V	1927	1/VI 1927
Ustroń — Polana	6.8	1925	15 III	1928	15/III 1928
Czersk — Kościerzyna	43.2	1925	15 X	1928	1/III 1929
Polana — Wisła	2.7	1925	10/VII	1929	—
Kapuścisko — Maksymil- ianowo	15.5	1927	15/V	1928	15/V 1928
Sienkiewiczówka — Sto- janów	40.0	1927	25/VIII	1928	1/II 1930
Kościerzyna — Gdynia	64.4	1927	9/XI	1930	—
Sandomierz — Grębów	11.4	1927	15/V	1931	15/V 1931
Herby — Zduńska Wola	102.5	1928	8/XI	1930	—
Maksymilianowo — Bak	83.1	1928	9/XI	1930	—
Nowa Wieś — Kapuścisko	21.6	1928	21/XII	1930	—
Woropajewo — Druja	89.5	1928	15/XI	1932	—
Wisła — Głębce	5.2	1929	3/IX	1933	11/IX 1933
Strzebiel — Wązniki	13.1	1930	2/VIII	1932	2/VIII 1932
Gołębki — Włochy	3.0	1930	20/X	1932	20/X 1932
Karsznice — Inowrocław	155.0	1930	1/III	1933	—
Zielonka — Rembertów	8.6	1931	2/IX	1933	—

Razem: 1316.1

Ponadto znajdują się w budowie linie normalnotorowe następujące:

Nazwa linii:	Długość km	Data rozpoczęcia budowy
Płock — Sierpc	35.7	11/IV 1919
Kuty — Wąznica	2.3	11/VI 1930
Cieszyn — Moszczenica	29.5	16/X 1930
Kraków — Miechów	51.4	14/X 1931
Warszawa — Radom	102.8	19/III 1933
Rybnik — Żory	13.8	30/III 1933

Razem: 235.5

Z przytoczonego zestawienia widać, przedewszystkiem, że tempo rozbudowy nie szło równomiernie: w pierwszym okresie 1919 ÷ 1921 rozpoczęto budowę najpilniejszych wówczas połączeń: Warszawy z Poznaniem i Płockiem oraz przebudowy węzła warszawskiego; plan nowych linii obejmował prawie 400 km Drugi okres — rok 1922 — poświęcony był prawie wyłącznie budowie szeregu krótkich linii na Śląsku Górnym (ok. 50 km łącznie) celem stworzenia połączeń z ominięciem odcinków kolei niemieckich, wrzynających się w nasz obszar w wyniku kombinacji plebiscytowych.

Potem następuje przerwa dwuletnia, i dopiero w 1925 r. wznowia się budownictwo kolejowe, poświęcone głównie budowie magistrali Śląsk — Gdynia oraz zaspacerowaniu w komunikacje kolejowe ziem wschodnich (Łuck — Stojanów i Woropajewo — Druja). Budownictwo to trwa aż po dzień dzisiejszy, o czym świadczy 235 km kolei znajdujących się w budowie.

Jeżeli chodzi o geograficzne rozmieszczenie nowych linii, to najwięcej, bo 713 km — przypada na województwa centralne

(b. Królestwo Polskie), 185 km na województwa wschodnie, 300 km na Pomorze i 90 km na Śląsk Górny i Cieszyński. Wśród budujących się linii największy odsetek przypada również na województwa centralne (ok. 190 km), co się tłumaczy największym upośledzeniem tej dzielnicy pod względem rozbudowy kolei — przy uwzględnieniu tak zaludnienia, jak i jej uprzemysłowienia.

Zestawienie wykazuje w niektórych wypadkach bardzo długi odstęp czasu pomiędzy rozpoczęciem budowy i jej zakończeniem. Zwłoka ta tłumaczy się brakiem funduszy, gdyż szczupłe kredyty, przeznaczone na nowe budowy, były skierowywane na zakończenie robót bardziej pilnych. Najgorzej pod tym względem przedstawia się sorawa budowy linii Płock — Sierpc. Jest to skutek dawnego systemu szerokiego planowania, nieopartego o rozporządzalne środki; w ostatnich latach nie widzimy już podobnej rozpiętości czasu pomiędzy przystąpieniem do budowy a jej zakończeniem.

J. G.

OBRODY MIĘDZYNARODOWEGO KOMITETU PRZEWOZÓW KOLEJOWYCH W KRAKOWIE.

— Na skutek zaproszenia Ministerstwa Komunikacji w r. b. obradował w Krakowie Międzynarodowy Komitet Przewozów Kolejowych w czasie 4 ÷ 6/VII. Była to XIII sesja od czasu wznowienia w 1922 r. prac Komitetu, przerwanych jeszcze w 1914 r. Sesje poprzednie odbyły się: w Neapolu, w Amsterdamie, w Oslo, w Pradze, w Monachium, w Dubrowniku, w Budapeszcie, w Lucernie, w Sinaia, w Sztokholmie, w Parwzu i w Ostendzie. Na sesji krakowskiej, wyjątkowo licznej, było reprezentowanych 25 zarządów kolejowych z 16 państw, a mianowicie: Austrii, Belgii, Czechosłowacji, Danii, Francji, Holandji, Jugosławii, Luksemburga, Niemiec, Polski, Rumunii, obszaru zaślebia Saaru, Szwajcarii, Szwecji, Węgier i Włoch. Nie nadeszły swych delegatów jedynie: Bułgaria, Grecja, Norwegia i Turcja.

Obrady dotczyły szeregu kwestii, związanych z uproszczeniami w dziedzinie przepisów o międzynarodowej komunikacji osobowej.

ZWIĄZKOWA KOMUNIKACJA TOWAROWA NIEMCY — ŁOTWA — ESTONIA.

— W dn. 3 ÷ 14 b. m. odbyła się w Krakowie doroczna konferencja związkowa komunikacji towarowej Niemcy — Łotwa — Estonia tranzytem przez Polskę i Litwę.

Konferencja załatwiła szereg spraw aktualnych powyższej komunikacji. Z uchwale, mających wielkie znaczenie dla Polski, jako kraju tranzytowego, należy podkreślić 2, mianowicie: uchwałę o przystąpieniu do obliczeń w sprawie skierowania części przewozów przez Turmont, t. j. wyłącznie na linie polskie (dotychczas przewozy odbywały się tylko przez Litwę, Prusy Wschodnie i część Polski), oraz uchwałę, która ustala wspólny sposób zwalczania konkurencji morskiej w komunikacji Łotwa-Niemcy. Ta druga uchwała może przynieść dla P. K. P. znaczne korzyści, gdyż do drogi przez Łotwę ciąży również część Z. S. R. R.

Potrzebnych obliczeń dokonają mające się zebrać komisje urzędnicze. Delegat Kolei Litewskich wyraził życzenie, by jedna z nich odbyła się w Kownie.

PIERWSZY POCIĄG RAIDOWY PO EUROPIE.

— Ministerstwo Komunikacji zapoczątkowało nową formę turystyki międzynarodowej, organizując popularny pociąg po Europie. Trasa pociągu przebiegała przez 6 państw, których stolice, bądź bardziej interesujące miasta, gościły uczestników raidu. Pociąg składał się z 9 wozów pullmanowskich II kl., w których każdy podróżny miał swoje miejsce do spania, ponadto z wagonu dancingowego oraz kąpielowego. Uczestnicy raidu podczas całej podróży korzystali z opieki organizacji wycieczki. Oprócz kierownictwa raidu, w każdym wagonie był specjalny gospodarz, a dla nieznanających obcych języków pomocni byli referenci zagraniczni. Opieka lekarska zapewniona była przez specjalnego lekarza raidowego. Referat prasowy spełniał czynności informacyjne. Na 13 nocy podróży — 7 uczestnicy raidu spędzali w wagonach, 6 — w hotelach.

Program podróży, opracowany przez Ministerstwo Komunikacji, został w całości wykonany. Impreza polska, pierwsza tego rodzaju w Europie, spotkała się wszędzie w kołach kolejowych i turystycznych z żywym zainteresowaniem i serdecznym przyjęciem.

Ogólne zadowolenie, a nawet entuzjazm, jaki okazywali uczestnicy raidu, świadczą, że impreza, zainicjowana przez Mini-

sterstwo Komunikacji, która udostępnia najszerzym masom zwiedzanie szerokiego świata, znajdzie wiele naśladowców w innych państwach i wprowadzi nowy prąd w turystyce międzynarodowej.

O znaczeniu propagandowym dla kolejnictwa polskiego świadczy fakt, że cała prasa państw, leżących na trasie raidu, bardzo

wiele miejsca poświęciła tej imprezie, a dziennikarze z wielkim uznaniem wyrażali się o sprężystości propagandy polskiej.

ZAGADNIENIE TURYSTYKI W UKŁADACH GOSPODARCZYCH MIĘDZYPAŃSTWOWYCH. — p. str. 930.

ŻEGLUGA I SPRAWY MORSKIE

RUCH W PORCIE GDAŃSKIM W CZERWCU 1934 R. — Ruch okrętowy w porcie gdańskim w czerwcu r. b. był mniejszy aniżeli w miesiącu poprzednim. Pojemność okrętów, które zawinęły do portu gdańskiego w czerwcu, zmniejszyła się o ok. 6 tys. nrt w stosunku do maja r. b., pojemność okrętów, które port gdański opuściły, była mniejsza o ok. 27 tys. nrt, w porównaniu do analogicznego miesiąca r. ub. ruch okrętowy był jednak w czerwcu r. b. większy o 8%. Zawinęło do portu gdańskiego w czerwcu 413 okrętów o pojemności 245 505 nrt, opuściło port 418 okrętów o pojemności 245 124 nrt. Pojemność okrętów, które zawinęły do Gdańska i port ten opuściły, w I półroczu r. b. wynosiła 2 981 498 nrt—wobec 2 433 072 nrt w analogicznym okresie r. ub., czyli że ruch okrętowy zwiększył się w r. b. o 18%.

Narodowość statków, które odwiedziły w czerwcu port gdański, była następująca:

	Przybyło:		Odeszło:	
	stat-ków	nrt	stat-ków	nrt
Polska	15	10 922	18	12 782
Gdańsk	1	6	3	1 118
Niemcy	142	61 331	146	60 326
Finlandja	7	12 633	6	12 048
Estonja	5	1 066	3	871
Łotwa	4	3 572	4	3 572
Litwa	3	1 396	2	1 004
Szwecja	90	35 525	91	40 891
Norwegja	19	12 570	21	14 593
Dania	76	45 216	75	42 343
Anglja	13	13 620	14	14 186
Holandja	19	5 092	18	4 417
Francja	5	6 137	5	6 137
Włochy	8	24 498	7	21 325
Grecja	2	5 283	2	5 998
Stany Zjednoczone	1	3 155	—	—
Czechosłowacja	2	442	2	442
Panama	1	3 071	1	3 071
Razem:	413	245 505	418	245 124

Na 18 bander, reprezentowanych w ruchu portowym, Polska zajmuje ósme miejsce—za Niemcami, Danją, Szwecją, Włochami, Anglią, Norwegją i Finlandją, wyprzedzając Francję, Grecję, Łotwę i inne.

Obrót towarowy w porcie gdańskim wyniósł w czerwcu r. b. 500 497 t—wobec 555 034 t w maju r. b. i 354 216 t w czerwcu 1933 r. Import (37 043 t) zmniejszył się w porównaniu z majem r. b. o 20%, w porównaniu zaś z czerwcem 1933 r. wzrósł o 36%. Eksport (463 454 t) zmniejszył się w porównaniu z majem r. b. o 9%, w stosunku zaś do czerwca r. ub. wykazał wzrost o 26,5%.

Ruch towarowy w czerwcu kształtował się następująco (w tonnach):

	Przywóz	Wywóz
Produkty pochodzenia roślinnego	3 508	72 181
Produkty pochodzenia zwierzęcego	932	197
Produkty pochodzenia mineralnego	12 078	280 890
Tłuszcze, oleje i t. d.	877	1
Artykuły spożywcze, tyłoń	220	346
Chemikalia	11 934	139
Skóry i wyroby	99	67
Surowce włókiennicze	930	114
Kauczuk i wyroby	390	16
Drzewo i wyroby	296	105 028
Papier i wyroby	1 287	361
Materiały budowlane	1 151	11
Metale i wyroby	2 894	3 945
Maszyny i aparaty	368	158
Pozostałe towary	79	—
Razem:	37 043	463 454

W imporcie pierwsze miejsce zajmują, podobnie jak i w miesiącu poprzednim, produkty pochodzenia mineralnego; przywóz tych artykułów w porównaniu do maja r. b. zmniejszył się jednak blisko dwukrotnie. Na drugie miejsce wysuwają się znowu chemikalia. Przywóz chemikalijski zwiększył się o 69% w porównaniu do miesiąca poprzedniego. Trzecie miejsce zajmują produkty pochodzenia roślinnego. Import tych artykułów jest mniejszy o 46,6% aniżeli w maju r. b. Zmniejszył się również znacznie (o 43%) przywóz metali i wyrobów metalowych. Grupa ta zajmuje czwarte miejsce. Przywóz papieru, surowców włókienniczych oraz tłuszczów i olejów utrzymał się na poziomie majowym. Wzrósł znacznie import materiałów budowlanych oraz (o 38%) przywóz produktów pochodzenia zwierzęcego.

W eksporcie pierwsze miejsce zajmują produkty pochodzenia mineralnego. Eksport tej grupy zmniejszył się w porównaniu z majem r. b. o 12,5%. Eksport drzewa uległ dalszemu zwiększeniu. Wywieziono go o 11 049 t więcej aniżeli w maju r. b. Trzecie miejsce zajmują produkty pochodzenia roślinnego, których eksport w porównaniu z majem zmniejszył się o 15%. Ogromnemu zmniejszeniu uległ wywóz chemikalijski, bo o 3 286 t w porównaniu z majem. Inne grupy wywozu nie wykazują poważniejszych zmian w stosunku do miesiąca poprzedniego.

Przyjechało do Gdańska w czerwcu 139 osób, wyjechało — 10.

A. R.

REGULARNE POŁĄCZENIE GDYNI Z PORTAMI INDYJ BRYTYJSKICH. — W tych dniach Gdynia uzyskała bezpośrednio regularne połączenie okrętowe z portami Karach, Bombay, Allepey, Madras, Kalkuta, Rangoon oraz w razie dostatecznej ilości ładunków również z innymi portami Indyi Brytyjskich.

Nowe połączenie utrzymywane będzie przez motorowce przedsiębiorstwa żeglugowego „Wilhelm Wilhelmsen” w Oslo oraz „Ostasiatiska Kompaniet” w Göteborgu. Statki W. Wilhelmsena kursują już od dłuższego czasu na tak ważnych dla Gdyni liniach, jak Gdynia — golf Meksykański, Gdynia — Australia i Gdynia — Afryka Południowa.

Na linii do Indyi kursować będą szybkie nowoczesne jednostki o pojemności ok. 10 000 t, zaopatrzone w urządzenia chłodnicze, nadające się zatem do przewozu nawet najbardziej wrażliwych towarów.

Pierwszy statek do Indyi, m/s „Rinda”, wyruszył z Gdyni dn. 23 b. m. Czas trwania podróży do pierwszego portu w Indiach wyniesie ok. 6 tygodni.

Wobec tego, iż istniejące obecnie połączenie Gdyni z portami Dalekiego Wschodu („Far East Line”) zapewnia bezpośredni transport towarów do Singapooru i portów, położonych dalej na wschód, nowa linja stanowi ważne uzupełnienie gdyńskiej sieci regularnych połączeń okrętowych, wypełniając lukę pomiędzy Singapoorem a kanałem Suezkim.

Przedstawicielem nowej linii w Polsce jest firma „Bergenske Baltic Transports Ltd.” w Gdyni.

RYNEK FRACHTOWY. — Lekka poprawa na rynkach frachtowych, zaznaczona w ostatnim sprawozdaniu, utrzymała się w ubiegłym tygodniu, miarodajnym dla obecnego sprawozdania.

Na rynku La Platy notowano duże ożywienie przy tendencji zwykłej stawek frachtowych oraz zainteresowaniu tonnażem na późniejsze miesiące roku. Płacono za średni tonnaż sh 17/- ÷ 17/3 z Rosario do Anglii na lipiec, a do sh 17/6 — na sierpień, za większe zaś statki — sh 16/6 do Anglii, a 15/- ÷ 15/3 do Antwerpji. Zakontraktowano ogółem na rynku tym 32 statki o łącznym tonnażu 225 900 t.

Na rynkach: północno-amerykańskim i kanadyjskim eksport zboża był w dalszym ciągu minimalny, czego powodem były wysokie ceny pszenicy. Notowano natomiast pewne ożywienie w wywozie złomu na Daleki Wschód i do portów Kontynentu, węgla z Hampton Roads do Ameryki Południowej oraz bawełny do Japonii. W eksporcie cukru z Kuby ruch był dość ograniczony.

Na rynkach wschodnich panowała tendencja mocna, pomimo niewielkiej ilości frachtowań. Zakontraktowano kilka statków pod ładunki ryżu z Sajgonu do portów francuskich po sh 22/6÷23/6 na sierpień i wrzesień i pod ładunki owoców strączkowych z portu Dalny do Rotterdamu lub Hamburga po sh 21/-, a do Hull lub portów skandynawskich po sh 22/3. Przy ograniczonej podaży tonnażu pod ładunki pszenicy z Australji stawki zlekka zwyżkowały. Z portów południowej Australji płacono sh 25/9 na sierpień do portów morza Śródziemnego, Anglii i Kontynentu, a z zachodniej Australji sh 24/6. Zapotrzebowanie tonnażu pod ładunki rudy z Whyalla do Stanów Zjedn. trwa w dalszym ciągu.

Z portów południowych Z. S. R. R. frachtowano tonnaż pod węgiel z Marjupola do Stanów Zjedn. po sh 10/6 na sierpień.

Rynek dunajski wykazywał stagnację i przy dzisiejszych warunkach poprawa nastąpić może dopiero w jesieni.

Frachtowanie węgla z Gdyni i Gdańska odbywało się w niewielkich rozmiarach, jedynie większe zainteresowanie dotyczyło tonnażu do Włoch. Zafrachtowano m. in. 2000 t do Zeebrugge

po sh 4/6, 4000 t do Amsterdamu po sh 3/9, 1350 t do Dieppe po fr. fr. 28, 3100 t i 1450 t do Corte po sh 7/9, 1700 t do Limerick i t. d. W eksporcie zboża nastąpiło ożywienie. Do północnych portów niemieckich, jak Hamburg, Brema, Brake i Emden, zafrachtowano ogółem około 10000 t. Na rynku drzewnym sytuacja zasadniczo nie uległa zmianie. Wobec ogromnych powodzi w Polsce dowóz drewna został nieco zahamowany.

WYCIECZKA POLAKÓW AMERYKAŃSKICH. — Dn. 18 b. m. zawiął do Gdyni w powrotnej drodze z New-Yorku s/s „Pułaski”, na pokładzie którego przybyła do Polski liczna wycieczka Polaków, zamieszkałych w Stanach Zjednoczonych. Wycieczkę tę prowadzi Profesor Uniwersytetu w Chicago, P. Ksawery Świetlik, wśród uczestników zaś jej jest kilkunastu wybitnych dziennikarzy polskich z New-Yorku, Chicago, Milwaukee, Detroit i innych miast, posiadających liczniejsze kolonie polskie. Wycieczka ta weźmie udział w II Zjeździe Polaków z Zagranicy, rozpoczynającym się dn. 5/VIII r. b.

POCZTA I TELEGRAF

POD REDAKCJĄ MINISTERSTWA POCZT I TELEGRAFÓW

OBRÓT PRZEKAZÓW POCZTOWYCH I TELEGRAFICZNYCH W KWIETNIU 1934 R.

kształtował się następująco:

W obrocie krajowym wpłacono przekazów pocztowych 823 010 szt. i przekazów telegraficznych 6 246 szt. na kwotę zł 59 008 122, wypłacono zaś przekazów pocztowych 859 027 szt. i przekazów telegraficznych 6 039 szt. na kwotę zł 57 977 508.

W obrocie zagranicznym wpłacono przekazów pocztowych 13 422 szt. na kwotę zł 1 250 434, wypłacono zaś 91 461 szt. na kwotę zł 6 329 761. Poważniejszy obrót przekazów pocztowych mieliśmy w kwietniu r. b. z następującymi krajami:

Przekazy wpłacone: Przekazy wypłacone
ilość kwota—zł ilość kwota—zł

Austria	1 774	135 057	—	—
Belgia	612	70 036	1 969	154 438

Czechosłowacja	1 092	63 747	3 535	113 394
Egipt	56	13 279	67	3 408
Francja	2 874	313 133	25 272	2 943 461
Holandja	157	13 470	402	17 280
Kanada	68	21 257	4 284	187 959
Łotwa	90	6 067	75	4 667
Niemcy	3 869	279 857	14 660	620 160
Rumunia	169	8 965	259	11 856
Stany Zjednoczone	340	77 338	37 478	2 071 521
Szwajcaria	351	49 449	436	37 189
Węgry	164	16 262	—	—
Wielka Brytania	202	13 087	467	27 183
Włochy	951	105 833	124	6 589
W. M. Gdańsk	432	43 725	1 914	108 072

KRONIKA BIEŻĄCA

PRZEGLĄD USTAW I ROZPORZĄDZEŃ

KONWENCJA:

Konwencja weterynaryjna między Polską a Estonją — z dn. 26/IX 1933 r. wraz z oświadczeniem rządowym z dn. 27/VI 1934 r. („Dz. Ust. R. P.” Nr. 63, poz. 528/9).

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

Uzupełnienie rozporządzenia o izbach przemysłowo-handlowych przez wciągnięcie Izby w Katowicach — rozp. Ministra Przem. i Han. z dn. 10/VII 1934 r. („Dz. Ust. R. P.” Nr. 65, poz. 581).

Spłata zobowiązań obligacjami Pożyczki Narodowej i zasady ich zastawu — rozp. Ministra Skarbu z dn. 21/VII 1934 r. („Dz. Ust. R. P.” Nr. 66, poz. 585).

Przyjmowanie obligacji Pożyczki Narodowej na składki do zakładów ubezpieczeń — rozp. Ministra Skarbu z dn. 21/VII 1934 r. („Dz. Ust. R. P.” Nr. 66, poz. 586).

Stawki zwrotu ceł przy wywozie zbóż — rozp. Ministrów: Skarbu, Przem. i Han. oraz Roln. i Ref. Roln. z dn. 23/VII 1934 r. („Dz. Ust. R. P.” Nr. 66, poz. 587).

TERMINY OGÓLNYCH ZEBRAŃ W SPÓŁKACH AKCYJNYCH

II sierpnia:

— „Polon” S. A. dla Przem. i Hand. w Łodzi — o g. 18 w lok. S-ki, Brzozowa 12/16.

— „Zakł. Przem. Włókienn. C. G. Schön”, S. A. — o g. 10 w lok. S-ki w Sosnowcu.

SKARBOWOŚĆ I FINANSE

SPRAWY BUDŻETOWE

DOCHODY I WYDATKI BUDŻETOWE W CZERWCU 1934 R. — Według danych tymczasowych, dochody i wydatki budżetowe Państwa w czerwcu 1934 r. w zestawieniu z odpowiednimi danymi za czerwiec 1933 r. przedstawiały się następująco (w tys. zł):

	Dochody		Wydatki	
	w czerwcu: 1934	1933	w czerwcu: 1934	1933
A. — ADMINISTRACJA:				
Prezydent Rzeczypospolitej	12	14	230	242
Sejm	28	15	492	487
Senat	1	1	128	136

Kontrola Państwowa	—	—	366	364
Prezydjum Rady Ministrów	—	—	194	232
Min. Spraw Zagranicznych	87	54	3 403	3 322
" " Wojskowych	201	174	63 877	57 457
" " Wewnętrznych	1 499	1 430	16 256	16 451
" Skarbu	108 579	70 033	8 645	9 567
" Sprawiedliwości	3 800	3 637	6 720	7 563
" Przemysłu i Handlu	1 424	1 232	3 420	2 627
" Komunikacji	149	193	1 425	1 454
" Rolnictwa i Ref. Roln.	244	135	1 964	1 581
" Wyzn. Rel. i Ośw. Publ.	105	110	25 827	25 434
" Opieki Społecznej	466	2	5 214	6 409
" Poczty i Telegrafów	1	1	104	113
Emerytury i zaopatrzenia	2 719	3 848	12 846	12 845
Renty inwalidzkie i pensje	—	—	8 646	7 856
Długi państwowe	—	—	10 211	820

Razem: 119 315 80 879 169 968 154 960

B. — PRZEDSIĘBIORSTWA:

Prezydjum Rady Ministrów:				
a) Drukarnie Państwowe	14	11	—	—
b) Polska Agencja Telegraf.	—	—	—	—
M-stwo Spraw Wojskowych:				
Państw. Wytwórnia Uzbrojenia	—	—	—	500
Państw. Wytw. Prochu i Mat. Kruszących	—	—	—	—
Państw. Zakłady Inżynierji.	—	—	—	500
Państw. Zakłady Lotnicze	—	—	—	—
Państwowe Zakłady Umundurowania	—	—	—	—
M-stwo Spraw Wewnętrznych:				
Państw. Zakł. Przemysłowo-Zbożowe	420	—	—	—
Państw. Zakłady Wodociągowe na G. Śląsku	—	—	—	33
Gazeta Administracji i Pol. Państw.	—	—	—	—
Ministerstwo Skarbu:				
Mennica Państwowa	—	—	—	—
M-stwo Przemysłu i Handlu:				
Przedsięb. państwowe o kap. miesz. i wdzierżawione	—	—	—	—
Nadania górnicze i tereny naft. „Polmin” Państw. Fabr. Ol. Min.	—	—	—	—
Państw. Kop. Węgla „Brzeszcze” Zjedn. Fabr. Zw. Azot. w Mościcach i Chorowie	—	—	—	—
Ministerstwo Komunikacji:				
Polskie Koleje Państwowe	—	—	—	—
Ministerstwo Rolnictwa i Ref. Roln.:				
Lasy Państwowe	2 500	3 000	—	—
M-stwo Opieki Społecznej:				
Zdrojowiska Państwowe	—	—	—	—
Przeds. Państw. Zakładu Higjenu	25	—	—	—
Szpitale państwowe	—	—	78	—
M-stwo Poczty i Telegrafów:				
Polska Poczta, Telegraf i Telefon oraz przedsiębiorstwa pomocnicze	—	1 507	—	—
Razem: 2 959 4 518 78 1 033				

C. — MONOPOLE:

Ministerstwo Skarbu:				
Monopol solny	4 000	4 000	—	—
" tytoniowy	26 001	27 000	—	—
" spirytusowy	15 016	14 049	—	—
" zapalczany	1	—	—	—
Loterja państwowa	3 400	1 300	—	—
Razem: 48 418 46 349				

D. — FUNDUSZE:

Prezydjum Rady Ministrów				
Fundusz Pracy	—	—	850	—
M-stwo Skarbu:				
a) Państwowy Fundusz Kredytowy	899	516	—	—

b) Państwowy Fundusz Gospodarczy	—	—	—	—
c) Państwowy Fundusz Budowl. M-stwo Komunikacji:				
Państwowy Fundusz Drogowy	—	—	500	—
M-stwo Rolnictwa i Ref. Roln.: Fundusz Obrotowy Reformy Rolnej	—	—	84	200
M-stwo Wyzn. Rel. i Ośw. Publ.: Stypendja akademickie	—	—	111	127
Razem: 899 516 1 545 327				
Ogółem: 171 591 132 262 171 591 156 320				

Sytuacja budżetowa w czerwcu r. b. kształtowała się podobnie jak w latach poprzednich, mianowicie nastąpił normalny w miesiącach letnich spadek obrotów budżetowych, a przede wszystkim spadek dochodów. Spadek dochodów w czerwcu r. b. w stosunku do maja wyniósł tylko zł 0,6 miljn., ale licząc dochody bez wpływów z Pożyczki Narodowej, które są w bież. roku budżetowym zarachowywane na budżet Min. Skarbu, był jednak znacznie poważniejszy, niewiele jednak przekraczając spadek zeszłoroczny (niespełna zł 10 miljn.).

Spadek dochodów w czerwcu następuje na skutek normalnej w tym miesiącu niżki wpływów z danin, stanowiących gros dochodów administracji; dość znacznym zahamowaniem tego spadku był wzrost wpłat monopolów — w r. b. znacznie poważniejszy niż w r. ub. Wobec nieco większego w r. b. niż w r. ub. spadku dochodów w czerwcu nadwyżka poziomu tegoż rocznego dochodów budżetowych nad zeszłorocznym nieznacznie skurczyła się, ale w każdym razie utrzymała się — tak, że dochody budżetowe w czerwcu r. b., liczone bez wpływów z Pożyczki Narodowej, były jednak jeszcze o kilka milionów wyższe niż w czerwcu 1933 r.

Wydatki, oczywiście, są mniej elastyczne niż dochody i na ich rozkład na poszczególne miesiące oddziałują odrębne zupełnie momenty niż na wahania miesięcznych wpływów budżetowych. W związku z tem w czerwcu r. b. spadek wydatków w stosunku do maja był nieznaczny, wynosząc tylko zł 0,6 miljn. (analogicznie jak dochodów, łącznie z Pożyczką Narodową). W 1932/33 r. niżka wydatków w czerwcu była też bardzo niewielka (zł 1,9 miljn.) w 1933/34 r. natomiast była poważniejsza, wynosząc zł 10,0 miljn. Dlatego też wydatki w czerwcu okazują się o zł 15,3 miljn. wyższymi w r. b. niż w r. ub. Główna przyczyna jednak tego wzrostu wydatków w r. b. w stosunku do r. ub. tkwi w pozycji obsługi długów, która w r. b. była blisko o zł 10 miljn. wyższa niż w r. ub.

Spadek dochodów w budżetowych w czerwcu w stosunku do maja, wykazany w kwocie zł 0,6 miljn., był dlatego tak mały, że poważnie wzrosła w czerwcu wpłata z wpływów Pożyczki Narodowej, która w bież. roku budżetowym odgrywa rolę pokrycia deficytów budżetowych. Licząc bez Pożyczki Narodowej, nastąpił silny spadek dochodów administracji, wywołany niżką wpływów z danin, częściowo — i to dość poważnie nawet — zrekomensowany przez wzrost wpłat monopolów (o zł 6,8 miljn.), wpłat przedsiębiorstw (o zł 0,4 miljn.) i wpłat funduszy (o zł 0,9 miljn.). W grupie przedsiębiorstw odpadła co prawda wpłata Poczty i Telegrafu (w maju zł 1,0 miljn.), ale jednocześnie wzrosła (o zł 1,0 miljn.) wpłata Lasów Państwowych i przybyła wpłata P. Z. P. Z. (zł 0,4 miljn.). W grupie funduszy, w której w maju wpłat nie było, zjawiała się w czerwcu wpłata Państw. Funduszu Kredytowego w kwocie zł 0,9 miljn.

Spadek wydatków budżetowych w czerwcu nastąpił w grupie przedsiębiorstw, gdzie odpadły dopłaty do przedsiębiorstw Min. Spraw Wojsk. (stąd niżka sumy dopłat o zł 2,4 miljn.). Dopłaty do funduszy utrzymały się w czerwcu na poziomie majowym, a wydatki administracji wzrosły o zł 1,8 miljn.

W okresie I kwartału roku budżetowego 1934/35 dochody budżetowe (liczone bez wpływów z Pożyczki Narodowej) były jeszcze o przeszło zł 50 miljn., t. j. o przeszło 10%, niższe od dochodów w I kwartale 1932/33 r. (liczonych bez kredytu Banku Polskiego), ale już o kilka milionów wyższe niż w I kwartale 1933/34 r. Wydatki w I kwartale 1934/35 r. były bardzo poważnie, bo o ok. zł 62 miljn., t. j. blisko o 11%, niższe od wydatków w 1932/33 r., choć przewyższały wydatki w I kwartale 1933/34 r. o ok. zł 16 miljn. W 1934/35 r. wzrosły w I kwartale w stosunku do I kwartału 1933/34 r. dochody administracji blisko o zł 6 miljn. Natomiast nieznacznie zmalały wpłaty przedsiębiorstw (o zł 1,7 miljn.), a już zupełnie minimalnie — wpłaty monopolów (o zł 0,5 miljn.) oraz funduszy (o zł 0,1 miljn.). W zakresie wydatków stosunkowo silnie w I kwartale 1934/35 w stosunku do I kwartału 1933/34 wzro-

sły dopłaty do przedsiębiorstw (z zł 30 miljn. do zł 53 miljn.) oraz dopłaty do funduszków (z zł 05 miljn. do zł 46 miljn.), a pozatem zwyżce o ok. 2% (z zł 4946 miljn. do zł 5044 miljn.) uległy wydatki administracji.

W stosunku do budżetu na cały rok 1934/35 dochody, faktycznie osiągnięte w okresie I kwartału, liczone łącznie z Póżyczką Narodową, z której wpływy są przewidziane w budżecie, wyniosły 241%, a więc prawie tyle, co wynosi idealny procent za 3 miesiące przy założeniu całkowitej równomierności w wykonaniu budżetu (25%). Dochody administracji dały nawet więcej, bo 253% sumy, preliminowanej na cały rok, wpłaty monopolów przyniosły 230%, zato wpłaty przedsiębiorstw dały tylko 117% sumy budżetowej, a wpłaty funduszków zaledwie 51%, wobec jednak bardzo nikłego udziału wpłat przedsiębiorstw i funduszków w ogólnych dochodach budżetowych niski procent dochodów w tych grupach na ogólny wynik miał wpływ znikomy.

Wydatki budżetowe, uskutecznione w okresie I kwartału 1934/35 r., wyniosły tylko 235% sumy, preliminowanej na cały rok. Wydatki administracji wyniosły 234% budżetu, dopłaty do funduszków—254%, a dopłaty do przedsiębiorstw—nawet już 546% budżetu.

Zauważyć należy, że w 1933/34 r. w tym samym okresie kwartalnym dochody dały tylko 211% sumy całorocznej budżetu, a wydatki—zaledwie 203% wydatków, przewidzianych w budżecie na cały rok.

W zakresie dochodów szczególnie niski % wykonania budżetu w 1933/34 r. w porównaniu z 1934/35 r. był w grupie administracji—215% wobec 253% oraz w grupie wpłat przedsiębiorstw—83% wobec 117%. W zakresie wydatków wykonanie budżetu w grupie administracji w I kwartale 1933/34 r. wyraziło się liczbą 202% (wobec 234% w 1934/35 r.), szczególnie jednak niskie w 1933/34 r. w zestawieniu z 1934/35 r. było ono w grupie przedsiębiorstw—443% wobec 546% i w grupie funduszków—166% wobec 254%, co też i tłumaczy poważny stosunkowo wzrost w liczbach absolutnych dopłat do przedsiębiorstw i funduszków w I kwartale 1934/35 r. w porównaniu z I kwartałem 1933/34 r.

Obroty kasowe w czerwcu 1934 r. przedstawiały się następująco (w miljn. zł):

	Dochody	Wydatki
Pozostałość w dn. 1/VI	1638	—
Obroty budżetowe	1716	1716
Autonom. obroty budżetowe Woj. Śląskiego	58	58
Sumy obrotowe	7431	7708
Sumy obce	1662	1796
Pozostałość w dn. 30/VI	—	1225
Ogółem:	12504	12504

WPLYWY Z DANIN ORAZ MONOPOLÓW W CZERWCU 1934 R. — Według danych tymczasowych, wpływy z danin publicznych oraz monopolów państwowych w czerwcu 1934 r. przedstawiały się następująco (w tys. zł):

	Prelimino-	Wpły-
	wano	nięto
1. — PODATKI BEZPOŚREDNIE		
Podatki gruntowe	4 000	3 868
10% dodatek do podatku gruntowego	130	163
Podatek od nieruchomości miejskich i niektórych wiejskich z dodatkiem kryzysow.	6 500	8 070
Podatek przemysłowy	12 500	11 394
10% dodatek do podatku przemysłowego	250	329
Podatek dochodowy z dod. kryzysow.	11 300	11 064
" nadzwycz. od niektórych zajęć zawodowych	60	92
" wojskowy	25	14
" od kapitałów i rent	200	199
" „ energii elektrycznej	500	406
" „ uboju	700	612
Odsetki zwłoki, kary i grzywny	1 500	4 437
Zaległości podatków zniesionych	10	2
RAZEM:	37 675	40 468
2. — PODATEK MAJĄTKOWY	250	83
3. — NADZWYCZ. DANINA MAJĄTKOWA	2 000	4 213
4. — PODATKI POŚREDNIE		
Podatek od wina	140	134
" piwa	647	862
" cukru	8 800	6 441

Podatek od drożdży	947	692
" „ olejów mineralnych	1 400	1 370
" „ zapalniczek	—	—
" „ kwasu octowego	12	22
" „ węgłowego	—	—
Akcyzowe opłaty patentowe	350	190
Odsetki za odroczenie i kary za zwłokę	90	44
Podatki zniesione	—	13
RAZEM:	12 386	9 768

5. — CŁO		
Cło przyzwozowe	5 140	2 565
Wpływy uboczne od cła przyzwozowego	1 225	770
Cło wywozowe	30	56
Wpływy uboczne od cła wywozowego	5	7
RAZEM:	6 400	3 398

6. — OPŁATY STEMPLOWE I DANINY POKREWNE		
Opłaty stempłowe	7 600	6 593
Podatek spadkowy i od darowizn	500	285
RAZEM:	8 100	6 868

7. — NADZWYCZ. DODATEK DO DANIN	4 225	4 334
--	--------------	--------------

8. — DANINA LASOWA	16	125
---------------------------	-----------	------------

9. — MONOPOLE		
Monopol solny	4 000	4 000
" tytoniowy	26 000	26 001
" spirytusowy	15 000	15 016
" zapalczany	—	1
Loterja państwowa	3 000	3 400

RAZEM: 48 000 48 418

OGÓŁEM: 119 052 117 565

W czerwcu następuje stale spadek wpływów skarbowych, wywołany zniżką wpływów z danin, a przede wszystkim zniżką wpływów z danin bezpośrednich, co jest związane z układem terminarza podatkowego (na czerwiec nie przypadają terminy większych płatności podatkowych). Jednocześnie i wpływy z danin, związane więcej z rozmiarami obrotów gospodarczych, wykazują zazwyczaj w czerwcu spadek, odzwierciedlający sezonowe skurczenie się obrotów częściowo bieżących, częściowo okresu poprzedniego, do którego odnoszą się (należności kredytowane). Wpłaty monopolów w czerwcu n ogół podnoszą się. Zaznaczyć należy, że w bież. roku budżetowym spadek wpływów z danin w czerwcu był znacznie słabszy niż w latach poprzednich, a więc np. w 1933/34 r. i 1932/33 r., a jednocześnie wzrost wpłat monopolów był w czerwcu r. b. silniejszy niż w czerwcu r. ub., nie mówiąc już o porównaniu z czerwcem 1932 r., kiedy wogóle wpłaty monopolów skurczyły się. Rezultatem powyższego było, że zniżka wpływów z danin i monopolów w czerwcu w stosunku do maja była w r. b. znakomicie mniejsza niż w latach poprzednich, jak to widzimy zresztą z następującego zestawienia, dającego obraz wahań wpływów skarbowych w ciągu pięciu ostatnich lat budżetowych (w miljn. zł):

	1930/31	1931/32	1932/33	1933/34	1934/35
Kwiecień	- 242	- 140	- 81	+ 95	+ 14
Maj	+ 92	+ 44	+ 149	- 151	- 154
Czerwiec	- 253	- 230	- 227	- 105	- 42
Lipiec	+ 185	+ 62	+ 61	+ 82	
Sierpień	- 199	- 105	- 94	+ 58	
Wrzesień	+ 90	- 08	+ 34	+ 63	
Październik	+ 144	+ 319	+ 194	+ 199	
Listopad	- 77	- 150	+ 18	- 110	
Grudzień	+ 277	+ 88	+ 76	+ 149	
Styczeń	- 285	- 125	- 231	- 192	
Luty	- 323	- 234	- 128	- 211	
Marzec	+ 133	+ 81	+ 115	+ 189	

W stosunku do preliminarza miesięcznego, ustalonego przez Min. Skarbu, wpływy, faktycznie osiągnięte w czerwcu r. b., okazały się bardzo nieznacznie niższymi, przyczem niewielki niedobór w stosunku do preliminarza wykazały jedynie wpływy z danin, podczas gdy wpłaty monopolów dały nieco więcej, niż preliminowano. W zakresie danin nadwyżkę ponad preliminarz dały daniny bezpośrednie, zwłaszcza silną wpływ z daniny majątkowej, natomiast niedopisały pozostałe daniny — o charakterze pośrednich. W zakresie monopolów większe wpłaty, niż ustalono, wniosła loteria państwowa.

Spadek wpływów skarbowych w czerwcu w stosunku do maja nie dotyczy — jak zaznaczyliśmy wyżej — wpłat monopolów, które wzrosły (z zł 41'6 miljn. do zł 48'4 miljn.), a odnosi się jedynie do wpływów z danin, które po lekkim wzroście w maju (o zł 1'6 miljn.) w czerwcu skurczyły się z zł 80'3 miljn. do zł 69'3 miljn.

W zakresie danin spadek dotknął prawie wszystkie rodzaje danin. Jeśli chodzi o pozycję najpoważniejszą — podatki bezpośrednie, to wpływy z tego źródła obniżyły się z zł 47'1 miljn. w maju do zł 40'5 miljn. w czerwcu — co wynikało z układu terminarza płatności podatkowych. Wpływy z podatków gruntowych, których I rata płatna była w kwietniu, w maju jeszcze silnie zwyżkowały (do zł 7'2 miljn.), ale już w czerwcu uległy silnej redukcji (do zł 3'7 miljn.). Natomiast wpływy z podatku od nieruchomości, który płatny był w maju (za I kwartał), w czerwcu dość znacznie podniosły się — z zł 6'5 miljn. do zł 8'1 miljn. Zniżce uległy wpływy z podatku przemysłowego — z zł 12'7 miljn. (w maju) do zł 11'4 miljn., z podatku dochodowego (mimo płatności raty podatku skumulowanego) — z zł 17'2 miljn. do zł 11'0 miljn., oraz z innych drobniejszych pozycji, z wyjątkiem pozycji odsetek, kar i grzywien, z której wpływ wyniósł w czerwcu zł 4'4 miljn. — wobec zł 1'1 miljn. w maju.

W porównaniu z czerwcem 1933 r. nastąpił w czerwcu r. b. wzrost wpływów z podatków bezpośrednich o zł 4'5 miljn. Zwykle uległy przedewszystkiem wpływy z podatków gruntowych — o zł 0'2 miljn., oraz z podatku od nieruchomości — o zł 2'5 miljn.; pozatem przybyły nowe podatki (dodatki do gruntowego i do przemysłowego oraz podatek od uboju), które w czerwcu r. b. dały zł 1'1 miljn., a silnie zwiększyły się też wpływy z odsetek, kar i grzywien. Wpływy z podatku dochodowego były w czerwcu r. b. identyczne z zeszluszczonymi (zł 11'0 miljn.). Dochód z podatku przemysłowego był w czerwcu r. b. o zł 1'1 miljn. niższy niż w czerwcu r. ub.

Majątkowe danina i podatek dały w czerwcu r. b. zł 4'3 miljn. (podatek tylko zł 0'1 miljn.), w maju r. b. — zł 2'0 miljn., a w czerwcu r. ub. — sam tylko podatek — zł 0'2 miljn. Wzrost wpływów z daniny tłumaczy się płatnością w czerwcu daniny przez przemysł i handel.

Dochód z podatków pośrednich po wzroście w maju do zł 12'1 miljn. obniżył się w czerwcu do zł 9'8 miljn. Spadek wykazała decydująca tu pozycja dochodu z podatku od cukru (z zł 8'3 miljn. do zł 6'4 miljn.). Pozatem zmniejszyły się wpływy z podatku od drożdży (z zł 1'0 miljn. do zł 0'7 miljn.), z podatku od olejów mineralnych (z zł 1'6 miljn. do zł 1'4 miljn.) oraz z podatku od wina (z zł 0'18 miljn. do zł 0'13 miljn.). Dochód z podatku od piwa pozostał bez zmiany, a wzrosły (zaledwie z zł 0'02 miljn. do zł 0'2 miljn.) — jak zwykle na przełomie półroczy — wpływy z akcyzowych opłat patentowych.

Dochód z podatków pośrednich w czerwcu r. b. był również niższy w porównaniu z czerwcem r. ub. (o zł 1'7 miljn.) — głównie dzięki niższemu w r. b. wpływom z podatku od cukru (o zł 1'4 miljn.), od drożdży (o zł 0'2 miljn.) i z akcyzowych opłat patentowych (o zł 0'3 miljn.); natomiast wpływy z podatku od piwa i olejów mineralnych były w r. b. wyższe (po zł 0'2 miljn.).

Dochód z ceł silnie skurczył się w czerwcu — do zł 3'4 miljn. — wobec zł 7'0 miljn. w maju i zł 6'4 miljn. w czerwcu r. ub. (w porównaniu z r. ub. pewną rolę odegrała i zniżka opłat manipulacyjnych).

Dochód z opłat stemplowych (łącznie z daninami pokrewnymi) obniżył się w czerwcu w stosunku do maja zaledwie o zł 0'1 miljn., ale w stosunku do czerwca r. ub. wykazał poważniejszy spadek (zł 6'9 miljn. wobec zł 8'2 miljn.). Same opłaty stemplowe obniżyły się w stosunku do maja o zł 0'2 miljn., a w stosunku do czerwca r. ub. o zł 1'0 miljn.

Co do wszystkich danin, związanych bezpośrednio z obrotem gospodarczym (podatki pośrednie, cło, opłaty stemplowe), wskazać należy, że wahania ich wpływów nie odpowiadają w czasie wahanom obrotów, których one dotyczą, ze względu mianowicie na kredytowanie należności przez Skarb (a jeśli chodzi o cło — również ze względu na wahania we wpłatach W. M. Gdańska).

Dochód z nadzwyczajnego dodatku do danin — w związku ze spadkiem wpływów z samych danin — obniżył się w czerwcu z zł 5'0 miljn. (w maju) do zł 4'3 miljn., wykazując też poziom nieco niższy niż w czerwcu r. ub. (zł 4'7 miljn.).

Wpłaty monopolów po przejściowej silnej zniżce w maju, w czerwcu wykazały wzrost, w pewnej mierze kompensujący spadek majowy. Zwiększyła się wpłata monopolu tytoniowego o zł 4'0 miljn. i loterii o zł 2'8 miljn., podczas gdy wpłaty pozostałych monopolów pozostały bez zmiany.

W porównaniu z czerwcem r. ub. wpłaty monopolów w czerwcu r. b. były wyższe o zł 2'1 miljn., mianowicie wpłata monopolu

spirytusowego była w r. b. większa o zł 1'0 miljn., loterii zaś — o zł 2'1 miljn. Wpłata monopolu solnego była w r. b. taka sama jak w r. ub., monopolu zaś tytoniowego o zł 1'0 miljn. niższa.

Zestawienie wpływów z danin i monopolów w czerwcu r. b. z przeciętną miesięczną wpływów, przewidzianych w budżecie na 1934/35 r., oraz z wpływami, osiągniętymi w czerwcu 1933 r., przedstawia się następująco (w miljn. zł):

	¹ / ₁₂ budżetu na 1934/35	Czerwiec 1934	Czerwiec 1933
Podatki bezpośrednie	43'8	40'5	36'0
Podatek majątkowy	0'25	0'1	0'2
Danina majątkowa	2'0	4'2	—
Podatki pośrednie	11'8	9'8	11'4
Cło	10'4	3'4	6'4
Opłaty stemplowe	8'5	6'9	8'2
Nadzwycz. dodatek do danin	5'1	4'3	4'7
Monopole	53'8	48'4	46'3

Jak widzimy, wpływy, osiągnięte w czerwcu r. b., były niższe od przeciętnej obliczonej miesięcznej normy budżetowej, z wyjątkiem tylko nadzwyczajnej daniny majątkowej.

W okresie I kwartału roku budżetowego 1934/35 wpływy z danin i monopolów osiągnęły kwotę zł 376'9 miljn., a więc nie tak wiele mniej, niż wypadłoby w stosunku do budżetu (¹/₄ budżetu na cały 1934/35 r. = zł 407'1 miljn.) — mimo że, I kwartał nie należy do najwydajniejszych dla Skarbu w ciągu roku budżetowego. Jednocześnie w stosunku do lat poprzednich wpływy w okresie I kwartału bieżącego roku budżetowego były wyższe od wpływów, osiągniętych w tymże okresie 1933/34 r. (zł 375'7 miljn.) i tylko o ok. 7% niższe niż w tym samym okresie 1932/33 r. (zł 404'7 miljn.).

Zestawienie wpływów z danin i monopolów w okresie I kwartału 1934/35 r. z wpływami w analogicznym okresie 1933/34 r. oraz z budżetem na cały rok 1934/35 przedstawia się następująco (w miljn. zł):

	I kwartał		
	1933/34	1934/35	% budżetu
	miljn. zł		
Daniny publiczne	226'5	228'3	23'2
Podatki bezpośrednie	123'8	133'8	25'5
w tem:			
podatki gruntowe	14'6	15'2	25'4
podatek od nieruchomości	14'6	18'7	26'7
podatek przemysłowy	37'5	36'3	20'5
podatek dochodowy	49'2	50'2	29'5
Podatki pośrednie	35'5	33'2	23'5
w tem:			
podatek od cukru	23'1	22'1	23'7
Cło	27'8	18'2	14'6
Opłaty stemplowe	24'5	21'1	20'7
Podatek majątkowy	0'6	0'5	17'4
Danina majątkowa	—	7'5	31'0
Nadzwycz. dodatek do danin	14'2	13'8	22'4
Danina lasowa	0'2	0'1	66'5
Monopole	149'1	148'6	23'0
w tem:			
tytoniowy	74'8	74'0	21'8
spirytusowy	50'1	47'6	21'5
Ogółem daniny i monopole:	375'7	376'9	23'1

KREDYT

ROZPORZĄDZENIA W SPRAWIE OBROTU OBLIGACJAMI POŻYCZKI NARODOWEJ.

— Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 25/V 1934 r. o wydawaniu obligacji 6% pożyczki wewnętrznej oraz o zasadach ich obrotu („Dz. Ust. R. P.” Nr. 47, poz. 416) przewidywało wydanie dalszych rozporządzeń, normujących warunki obrotu i zastawu obligacji Pożyczki Narodowej oraz wpłat składek ubezpieczeniowych temi obligacjami.

Dn. 21/VII r. b. Minister Skarbu wydał 2 rozporządzenia, ogłoszone w „Dz. Ust. R. P.” Nr. 66, poz. 585 i 586: 1) o splate zobowiązań obligacjami 6% pożyczki wewnętrznej i o zasadach zastawu tych obligacji, 2) o warunkach przyjmowania obligacji 6% pożyczki wewnętrznej przez zakłady ubezpieczeń tytułem wpłat na składki.

Listy zastawne i obligacje banków

7%	L. Z. Państw. Banku Roln.	zł w zł. 1927	83:25	83:25	83:25
8	"	zł w zł. 1927	94:00	94:00	94:00
7%	" Banku Gosp. Kraj.	zł w zł. 1927	83:25	83:25	83:25
6%	"	zł w zł. 1924	94:00	94:00	94:00
7%	Obł. Kom. B-ku Gosp. Kraj.	zł w zł. 1927	83:25	83:25	83:25
8%	" " " "	zł w zł. 1924	94:00	94:00	94:00
8%	" Bud. " " "	zł w zł. 1927	93:00	93:00	93:00

Listy zastawne i obligacje towarzystw kredytowych

8%	L. Z. T-wa Kred. Przemysłu Polskiego ¹⁾	£	75:50	75:25	75:50
4½%	L. Z. Tow. Kred. Ziemsk.	zł	48:75	47:75	48:75
8%	" " " " " "	zł	43:25	43:25	43:25
7%	" " " " " "	\$ w zł.	47:75	46:00	47:75
4½%	" " " " m. Warszawy	zł	63:85	63:75	63:75
5%	" " " " " "	zł	69:50	69:00	69:25
5%	" " " " " " z 1933 r.	zł	58:38	57:50	58:38
5%	" " " " " " Lublina z 1933 r.	zł	39:50	39:50	39:50
5%	" " " " " " Łodzi z 1933 r.	zł	51:00	51:00	51:00

ZŁOTY ZAGRANICĄ

1934	New York ³⁾	Londyn ⁴⁾	Paryż ⁵⁾	
16/VII	18 94½	26 68	—	
17 "	18 94	26 62	—	
18 "	18 92	"	—	
19 "	18 94	26 68	286:25	
20 "	18 92	26 75	—	
21 "	"	"	—	
1934	Zurych ³⁾	Berlin ³⁾	Praga ³⁾	
16 VII	58 02½	47 35 ÷ 47 45	—	
17 "	"	"	455 62	
18 "	"	"	—	
19 "	"	"	455 62	
20 "	"	"	—	
21 "	57 97½	—	—	
1934	Kopenhaga ³⁾	Sztokholm ³⁾	Oslo ³⁾	Gdańsk ³⁾
16/VII	84:60	73:25	75:75	57:91 ÷ 58:03
17 "	"	"	"	"
18 "	84:65	"	"	"
19 "	84:50	"	75:75	57:90 ÷ 58:03
20 "	—	—	—	57:89 ÷ 58:01
21 "	—	—	—	—

POŻYCZKI POLSKIE NA GIEŁDACH ZAGRANICZNYCH⁵⁾

	1 ÷ 8/VII	9 ÷ 14/VII	16 ÷ 21/VII
(maksimum—minimum—ultimo; w nawiasach obroty)			
New York			
6% dolarowa			
1920	72—70½—72 (11 000)	72—71—71½ (19 000)	72½—71½—72 (21 000)
8% Dillon.			
1925	85½—84—85½ (45 000)	85½—83½—84 (91 000)	84½—83½—84½ (67 000)
7% stabilizac.			
1927	115—112½— 114 (100 000)	114—112½—114 (201 000)	115—113—114 (306 000)
7% Warszawy			
1928	63½—61½—61¼ (14 000)	62¾—61¾—62¾ (38 000)	62¾—62½—62½ (27 000)
7% śląska			
1928	66¾—66—66¼ (29 000)	66¾—64¾—65 (48 000)	65½—65—65 (30 000)

Londyn			
7% stabilizac			
1927	92 45 91 45— 92 20	92 73—91 73 — 92 48	92 64—90 14 — 90 39
Zurych			
7% stabilizac.			
1927	67 50 66—67	67 50—66—67	—
Paryż			
7% stabilizac.			
1927	70 50—70 00	71 00—70 20	72 51—70 98
Medjoian			
7% włoska			
1924	98 40—98 00— 98 40 (575)	99 00—98 40 — 99 00 (375)	99 30—98 90 — 99 30 (325)

Z BANKU POLSKIEGO

STAN RACHUNKÓW BANKU POLSKIEGO W II DEKADZIE LIPCA 1934 R. — Druga dekada lipca była — odmiennie niż I dekada lipca, a podobnie jak II dekada czerwca — lekko deficytowa w obrotach walutowych Banku. Zwiększyła się w stosunku do I dekady sprzedaż, a zmniejszył się skup, stąd i powstał deficyt, prawie taki sam jak w II dekadzie czerwca, przy prawie takiej samej zresztą wysokości obrotów.

Lekki deficyt obrotów walutowych wywołał zniżkę rezerw walutowych Banku z zł 44 1 miljn. do zł 41 4 miljn.

Zato zapas złota wykazał dalszy wzrost — z zł 490 6 miljn. do 491 2 miljn. — dzięki utrzymującemu się w dalszym ciągu stosunkowo bardzo wysokiemu skupowi złota, dokonywanemu przez oddziały Banku. Zapas złota osiągnął obecnie poziom o zł 18 4 miln., t. j. o blisko 4% wyższy niż przed rokiem.

Zwyżce zapasu złota w dekadzie sprawozdawczej towarzyszyła jednocześnie lekka zniżka sumy obiegu biletów bankowych i części natychmiast płatnych zobowiązań (przewyższyć ich ponad zł 100 miljn.) — dla której zapas złota stanowi statutowe pokrycie. Dlatego też pokrycie złote, wykazane w %ach powyższej sumy, zwiększyło się stosunkowo więcej, niż wzrósł sam zapas złota. Pokrycie to wyniosło na ultimo II dekady lipca 49 39% i nie tylko przewyższało pokrycie, jakie było przed miesiącem, ale było wogóle najwyższe w roku bieżącym i znacznie wyższe niż przed rokiem. Liczbowo wykazuje to następujące zestawienie:

	%
20/VI 1934	49 06
10/VII "	49 21
20/VII "	49 39
20/VII 1933	44 47

Jak powiedzieliśmy wyżej, suma obiegu i zobowiązań spadła w dekadzie sprawozdawczej. Zniżka była jednak niewielka — zł 2 6 miljn. i dotyczyła, jak zwykle w połowie miesiąca, jednego tylko składnika tej sumy, mianowicie obiegu biletów bankowych, który obniżył się z zł 907 0 miljn. do zł 879 4 miljn., podczas gdy drugi składnik — natychmiast płatne zobowiązania — wykazał wzrost o zł 24 9 miljn. do zł 215 0 miljn.

Wzrost zobowiązań w II dekadzie lipca został w drobnej tylko części spowodowany zwyżką salda pozycji „różne rachunki”, które podniosło się z zł 28 1 miljn. do zł 30 0 miljn., natomiast powstał głównie na skutek silnej zwyżki lokat żyrowych, które w I dekadzie lipca wykazały nienotowany zwykle na początku miesiąca spadek (do zł 161 9 miljn.) i dopiero w II dekadzie podniosły się (do zł 185 0 miljn.).

Z lokat żyrowych wykazały w II dekadzie lipca wzrost salda zarówno lokaty kas państwowych, jak i lokaty na pozostałych rachunkach, ani jedne ani drugie nie osiągnęły jednak poziomu sprzed miesiąca, a co się tyczy stanu lokat przed rokiem, to w zakresie lokat kas państwowych był on w r. ub. wyższy, a w zakresie lokat prywatnych — znacznie niższy. Potwierdza nam to następujące zestawienie (w miljn. zł):

Lokaty żyrowe: kas państwowych pozostałe

	kas państwowych	pozostałe
20/VI 1934	5 5	182 5
10/VII "	3 3	158 5
20/VII "	4 6	180 4
20/VII 1933	9 1	144 0

Co się tyczy obiegu biletów bankowych, to spadek jego w II dekadzie lipca o zł 27 6 miljn., t. j. o ok. 3%, był prawie identyczny ze spadkiem w II dekadzie czerwca

¹⁾ Gwarantowane przez Skarb Państwa.

²⁾ Dotyczy drobnych odcinków.

³⁾ Za zł 100.

⁴⁾ Za £ 1.

⁵⁾ Kurzy — w %ach nominalu; obroty — w jednostkach walutowych danego kraju.

($\text{z} 277$ miljn.), a nieco mniejszy niż w analogicznej dekadzie maja ($\text{z} 354$ miljn.) i kwietnia ($\text{z} 286$ miljn.). Obieg na ultimo II dekady lipca doszedł do poziomu najniższego w r. b., choć tylko nieznacznie bardzo niższego niż przed miesiącem, wykazując jednocześnie bardzo poważny spadek w stosunku do stanu przed rokiem. Liczbowo ilustruje to następujące zestawienie (w miljn. z):

20 VI 1934	8809
10 VII „	9070
20 VII „	8790
20 VII 1933	9810

Spadek obiegu znajduje tylko w drobnej części wyrównanie we wzroście lokat na rachunkach żyrowych, natomiast wiążąc się jeszcze w pewnej mierze z odpływem dewiz z Banku, w dużym stopniu znalazł odpowiednik we wzroście lokat żyrowych, a wpływ spadku kredytów, który jednocześnie nasąpił, był stosunkowo mniejszy. Portfel weksli krajowych, reprezentujący sumę kredytów dyskontowych wykorzystanych, wykazał w II dekadzie lipca zniżkę o $\text{z} 68$ miljn. — mniejszą niż w II dekadzie czerwca ($\text{z} 129$ miljn.), maja ($\text{z} 125$ miljn.) i kwietnia ($\text{z} 183$ miljn.); osiągnął też poziom nieco wyższy niż przed miesiącem, choć dość znacznie niższy niż przed rokiem. Pożyczki zastawowe skurczyły się w II dekadzie lipca o $\text{z} 64$ miljn. — tak, że wynoszą obecnie mniej niż przed miesiącem i o wiele mniej niż przed rokiem. Tylko dyskonto biletów skarbowych wzrosło w dekadzie sprawozdawczej o $\text{z} 56$ miljn., mimo to jednak także wynosiło mniej niż przed miesiącem i niż przed rokiem.

Różnice w stanie kredytów w dn. 20/VII ze stanem kredytów przed miesiącem wykazuje następujące zestawienie (w miljn. z):

	Wzrost (+) lub zniżka (-)
Kredyty dyskontowe	+ 88
Pożyczki zastawowe	- 37
Bilety skarbowe	- 50

Spadek kredytów w okresie rocznym 20/VII 1933 ÷ 20/VII 1934 przedstawiał się następująco (w miljn. z):

Spadek

Kredyty dyskontowe	322
Pożyczki zastawowe	393
Bilety skarbowe	40

Co się tyczy pozostałych — poza kredytami i rezerwami walutowymi (w tem częściowo weksle eksportowe) — pozycji bankowego pokrycia obiegu banknotów — to wykazują one w dekadzie sprawozdawczej zmiany niewielkie. Kredyt bezprocentowy Skarbu Państwa pozostał w dalszym ciągu zupełnie bez zmian. Zwycię zaledwie o $\text{z} 01$ miljn. uległ skup papierów kredytu długoterminowego. Poważniejszą tylko różnicę — wzrost o $\text{z} 82$ milj. — wykazuje skup części emisji skarbowej przez Bank.

Całe bankowe pokrycie obiegu kształtowało się następująco (w tys. z):

	20 VI	10 VII	20 VII
Waluty i dewizy	43 482	44 144	41 376
Weksle krajowe	573 090	588 624	581 858
Bilety skarbowe	48 328	37 754	43 354
Polskie monety srebrne i bilon	39 793	35 039	43 247
Pożyczki zabezpieczone zastawami	59 292	61 921	55 570
Papiery proc. własne	11 526	11 519	11 651
Dług Skarbu Państwa	90 000	90 000	90 000
Razem:	865 511	869 000	867 055

Obieg monet srebrnych i bilonu, emitowanych przez Skarb Państwa, wykazał w II dekadzie lipca zniżkę o $\text{z} 216$ miljn., czyli przeszło o 6%, a więc stosunkowo znacznie silniejszą niż obieg biletów, emitowanych przez Bank Polski. W ciągu roku obieg emisji skarbowej wzrósł o $\text{z} 134$ miljn. Zmiany w stanie i strukturze obiegu bilonowego w ciągu roku i w ciągu 2 dekad lipca r. b. ilustruje następujące zestawienie (w miljn. z):

	20/VII 1933	30/VI 1934	20/VII 1934
Monety srebrne (10-, 5-, 2- i 1-złotowe)	222.7	281.2	251.2
w tem:			
10-złotówki	98.6	122.4	112.5
5-złotówki	90.9	106.0	92.5
Bilon niklowy i brązowy	92.3	87.2	77.2
	315.0	368.4	328.4

PRZEGLĄD ZAGRANICZNY

TRAKTATY HANDLOWE ANGLJI

Dla nowej angielskiej polityki traktatowej bardzo znamienne są układy handlowe, jakie ostatnio Anglja zawarła z państwami bałtyckimi. Przypomnieć należy, iż serja nowych angielskich traktatów handlowych rozpoczęła się w połowie r. ub. traktatem z Danją, po którym nastąpiły traktaty ze Szwecją, Norwegią i Finlandją, ponadto zaś — z Argentyną. W dalszym ciągu zaś pracy nad regulowaniem tych stosunków z Europą Północną Anglja doprowadziła do zawarcia w ciągu lipca r. b. traktatów z Litwą i Łotwą oraz dodatkowego układu z Estonją. Pierwsza z tych umów nosi datę 6/VII, druga — 20/VII i trzecia — 11/VII r. b.

Traktaty te są cenną wskazówką co do celów, jakie stawia sobie polityka handlowa Anglji w stosunku do krajów nadbrzeżnych morza Bałtyckiego. Naskutek olbrzymiej różnicy, jaka istniała w okresie rokowań pomiędzy Anglją i jej kontrahentami pod względem sił materialnych, presja, wywarta przez Anglję w rokowaniach i ujawniona w umowach zawartych, była istotnie bardzo wielka. Dowodem tego są np. postanowienia tego rodzaju, które gwarantują dla przywozu produktów brytyjskich lub kolonij brytyjskich do krajów bałtyckich zniżki konwencyjne niezależnie od miejsca załadowania przesyłki (a więc niekoniecznie wprost z Anglji), co zresztą udzielone zostało na zasadzie wzajemności i krajom bałtyckim w stosunku

do Anglji, ale, oczywiście, dla nich nie może posiadać żadnego znaczenia.

W zakresie celnym Anglja uzyskała w powyższych traktatach cały szereg interesujących ją zniżek i fiksacji, a mianowicie:

1) w stosunku do Litwy — na soje i pikle, sól chemicznie czystą, śledzie solone i w oliwie, superfosfaty, cement, klisze fotograficzne, węgiel, koks, opony i dętki, żelazo, cynę, gramofony, motocykle, samochody osobowe, podwozia dla samochodów ciężarowych, części motorów osobno niewymienione, przedzę bawełnianą i wełnianą, tkaniny bawełniane, wyroby z jedwabiu sztucznego, tkaniny wełniane oraz tkaniny wełniane i bawełniane z domieszką jedwabiu;

2) w stosunku do Estonji zniżki uzyskane pokrywają się naogół ze zniżkami litewskimi z dodatkiem takich artykułów, jak: musztarda, cukier, whisky, pasy transmisyjne, wyroby szklane, gumelastyka, sieci rybackie, linoleum i t. d.;

3) w stosunku do Łotwy ustępstwa dotyczą również w przeważnej mierze tychże samych ustępstw co litewskie z uwzględnieniem tego rodzaju artykułów, jak: środki do czyszczenia metali i t. d.

Jeśli chodzi specjalnie o produkty kolonij angielskich, to Litwa udzieliła Anglji ceł konwencyjnych na pomarańcze, ba-

Chicago . .	3'17	3'17	—
Buenos Aires	1'50	1'60	+ 6'2
Liverpool . .	3'20	3'20	—
Wiedeń . .	24'75	24'25	- 2'0
Hamburg . .	2'85	3'13	+ 8'6

Jęczmień browarowy:

Berlin . . .	—	—	—
Praga . . .	132'50	—	—
Chicago . .	3'41	3'47	+ 1'7
Wiedeń . .	—	—	—
Hamburg . .	2'85	4'20	+ 31'7

Jęczmień zwykły:

Berlin . . .	—	—	—
--------------	---	---	---

METALE

ŻELAZO. — Pierwsza połowa lipca przeszła na międzynarodowym rynku żelaznym pod znakiem depresji i zmniejszających się obrotów, i to nietylko w wymiarze międzynarodowej, lecz również i na rynkach poszczególnych państw. Przyczyny tego są wielorakie, na pierwszy plan wysuwają się jednak posunięcia niemieckie w dziedzinie transferu długów i zobowiązań, trudności amerykańskie wywołane niemożnością dojścia do porozumienia na tle kodeksów pracy, odgradzanie się Anglii cłami i wreszcie przyczyny o charakterze koniunktury sezonowej, które rok rocznie wywołują o tej porze zmniejszanie się obrotów. Bardzo również ważnym hamulcem w obrotach międzynarodowych jest dążenie wszystkich państw do utrzymania dodatniego bilansu handlowego, co pociąga za sobą kwestię kompensat. Ruch międzynarodowy w okresie sprawozdawczym doznał znacznego zmniejszenia, przyczem żądano przeważnie krótkich terminów dostaw, co świadczy o charakterze zakupów dla potrzeb bieżących. Z rynków, które okazały znaki życia, należy wymienić Daleki Wschód, specjalnie Japonię dla zbytu półproduktów i w niewielkiej mierze Mandżukuo. Ponadto pewne ożywienie ujawnił Egipt przy zakupie katowników. Z Anglii były drobne obroty w półproduktach. Położenie na rynkach w poszczególnych krajach przedstawiało się następująco:

W Niemczech nastąpiło zmniejszenie się obrotów, na co duży wpływ ma też i koniec sezonu letniego. Zarówno ze strony przemysłu budowlanego jak i przemysłów przetwórczych zamówienia zmniejszyły się, i napływ ich jest słabszy. W dziale surówki zapotrzebowanie ze strony odlewni i fabryk maszyn było dobre przy utrzymanych cenach; również i w półwytworze popyt był normalny. Natomiast osłabienie dało się zauważyć w obrotach i odbiorze walcowniczych wytworów gotowych. Najważniejszym obiektem było, jak zwykle, żelazo sztabowe, następnie kształtowe i budowlane — belki betonowe. W dziale blach położenie było dobre w zakresie blach grubych i cienkich, gdy zapotrzebowanie na średnie było słabsze.

We Francji położenie ogólne pozostawało bez wielkich zmian. Porozumienie w dziale surówki zostało ostatecznie od dn. 1/VII wprowadzone w życie dla surówki fosforowej, narazie prowizorycznie na 4 miesiące; cena została ustalona w wysokości 210 fr. za Nr. 3 PL, przyczem jednak producenci mają zamiar dążyć do podniesienia jej do 290 fr. W dziale wytworów gotowych dawał się silnie odczuwać brak zamówień. Zapasy we wszystkich hutach dochodziły do granic maksymalnych. Na półwytwór zapotrzebowania prawie niema, gdyż samodzielnie walcownie na długi czas są w niego zaopatrzone.

Ceny pozostawały na dotychczasowym poziomie: żelazo sztabowe fr. 560 za gatunek tomasowski i fr. 650 za martenowski, bednarka fr. 650 tomasowska i fr. 770 martenowska, żelazo uniwersalne fr. 600 wzgl. 700, blacha gruba konstrukcyjna fr. 700 wzgl. 800.

Na rynku belgijskim panował zastój, sytuacja ogólna raczej pogorszyła się. Na giełdzie brukselskiej interesy były bardzo ograniczone. Napływ zamówień na żelazo sztabowe i blachę grubą był bardzo słaby; pierwsze notowano £ zł. 3.2.6 i blachę $\frac{1}{2}$ cala po £ zł. 4, zaś $\frac{3}{16}$ cala po £ zł. 4.2.6. Nieco lepiej przedstawiały się obroty blachą cienką, którą notowano: za grubość 1 m/m — £ zł. 4.17.6. Blacha ocynkowana notowana była fr. belg. 900 za $\frac{1}{16}$ cala. Nieznaczne zapotrzebowanie

było na żelazo kształtowe; pochodziło ono z Argentyny, Połudn. Afryki i z Chin.

Na rynku angielskim dało się również zauważyć pewne osłabienie ruchu i zmniejszenie napływu zamówień. Jest to jednak związane z koniunkturą sezonową i pod jesień oczekiwane jest ożywienie. W dziale surówki wytwórczość przerasta spożycie, tak że zapasy, które narazie nie są duże, będą ulegały zwiększeniu. W dziale półwytworu zapotrzebowanie jest gorsze, a przylem konkurencja hut kontynentalnych jest coraz groźniejsza. Na wytwory gotowe zapotrzebowanie spadło również bardzo znacznie, lecz narazie nie jest to groźne wobec dobrego zaopatrzenia portfeli zamówień. W dziale blachy białej położenie pogorszyło się.

Ceny wywozowe żelaza większych wytwórców europejskich: Anglii, Belgii wraz z Luksemburgiem i Francji — w £ zł. fob port — notowane były w dn. 13 lipca 1934 r., jak następuje:

	Wielka Brytania	Belgia i Luksemburg	Francja
	na 1 016 kg	na 1 000 kg	
Surówka:			
odlewn. Nr. III (2'5-3'0% Si)	—	1.19.0	1.19.0
tomasowska	—	1.18.0	—
hematytowa	—	—	—
ferromangan	—	—	—
Półwytwór:			
kęsy	—	2. 7.6	2. 7.0
platinny	—	2. 8.6	2. 8.0
Wytwory gotowe:			
żelazo sztabowe	—	3. 2.6	3. 2.6
belki	—	2.19.0	2.18.6
katowniki	—	3. 1.6	3. 1.0
blacha okrętowa, rezerwoarowa i t. p.	—	—	—
szyny stalowe	—	5.17.6	5.17.6
bednarka	—	4. 0.0	4. 0.0
drut-walcówka	—	4.10.0	4.10.0
blacha tomasowska	—	4. 8.0	4. 7.6
blacha czarna (24 gage)	—	—	—
drut ocynk.	—	6. 7.6	6. 7.6
gwoździe druc.	—	5.15.0	5.15.0

PRZEDRUK DOZWOLONY, LEÓZ Z PODANIEM ŹRÓDŁA

REDAKCJA I ADMINISTRACJA:

ELEKTORALNA 2 (parter)

Telefony: 5 12 66 (Red.), 5 12 73 i 5 35 35 (Adm.), 11 92 68 (Druk.).

Biura czynne od godziny 9 do 3 po południu.

KONTO CZEKOWE P. K. O. 701

PRENUMERATA W KRAJU: kwartalnie — zł 15, półrocznie — zł 30, rocznie — zł 60; **ZAGRANICĄ:** kwartalnie — zł 25, półrocznie — zł 50, rocznie — zł 100.

CENY OGŁOSZEŃ HANDLOWYCH (przed tekstem) w zeszytach zwykłych: IV str. okładki zł 1.200; II i III str. okł. — zł 900; $\frac{1}{2}$ str. okł. — zł 500; str. zwycz.: 1 str. — zł 600, $\frac{1}{2}$ str. — 350, $\frac{1}{4}$ str. — zł 200, $\frac{1}{8}$ str. — zł 110. Przy ogłoszeniach kombinacyjnych, petitowych oraz tabelarycznych do cen powyższych dolicza się 30%.

CENY OBWIESZCZEŃ SPÓŁEK AKCYJNYCH (za tekstem): 1 str. — zł 200, $\frac{1}{2}$ str. — zł 110, $\frac{1}{3}$ str. — zł 80, $\frac{1}{4}$ str. — zł 70, $\frac{1}{8}$ str. — zł 55, $\frac{1}{16}$ str. — zł 40, $\frac{1}{32}$ str. — zł 20. Za ogłoszenia liczbowe, tabelaryczne, bilanse i t. p. do cen powyższych dolicza się 50%.

Redaktor naczelny: CZESŁAW PECHE

Redaktor: WACŁAW SZURIG

Redaktor działu finansowo-skarbowego:
PAWEŁ MICHAŁSKIRedaktor działu rolniczego:
LEONARD KRAWULSKIRedaktor działu komunikacyjnego:
JÓZEF GIKYSZTOR

Wydawca: Sp. Wyd. z ogr. odp. „PRZEMYSŁ I HANDEL”

WPISY DO REJESTRU HANDLOWEGO

SĄDU OKRĘGOWEGO W WARSZAWIE

A. — FIRMY JEDNOOSOBOWE, SPÓŁKI FIRMOWE I KOMANDYTOWE

A XLIII 15: „Aksienow, Kozłowski i Fulek“ w Warszawie, Samborska 2. Wspólnicy: Karol-Roman Aksienow, Edward Kozłowski, Marjan Fulek, wszyscy z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 4 czerwca 1934 r. Do reprezentowania spółki upoważnieni są wszyscy wspólnicy. Zobowiązania, umowy, czeki i pełnomocnictwa podpisują wszyscy trzej wspólnicy łącznie. Korespondencję, rachunki, pokwitowania z odbioru korespondencji, pieniędzy za przekazami, przesyłek i towarów podpisuje jeden ze wspólników.

A XLIII 16: „Fama“ Wytwórnia Artystyczno-Reklamowa Inż. Kazimierz Prószyński i S-ka“ w Warszawie, Krak. Przedm. 58 m. 9. Wykonywanie wszelkiego rodzaju reklam sklepowych, szyldów, neonów, plakatów, ilustracji, składerek, etykiet, fotomontaży, dekoracji wnętrz, frontów sklepowych i rzeźb dekoracyjnych. Wspólnicy: Inż. Kazimierz Prószyński, Mieczysław Sałabaj, Maciej Nowak wszyscy z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 23 maja 1934 r. Do zastępowania spółki wobec władz i osób upoważnieni są wszyscy wspólnicy. Wszelkie zobowiązania, umowy, czeki i pełnomocnictwa podpisują wszyscy trzej wspólnicy łącznie. Korespondencję zwykłą i wszelkiego rodzaju pokwitowania podpisuje każdy wspólnik samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy.

A XLIII 17: „Garbarnia „Victoria“ Witold Koźmiński“ w Warszawie, Smocza 43. Istnieje od 1934 r. Właściciel Witold Edward Koźmiński z Warszawy.

A XLIII 18: „Adres“ Instytut Wydawniczy Marjan Steinsberg i S-ka“ w Warszawie, Marszałka Focha 2. Wydawanie wszelkich ksiąg adresowych i informatorów, oraz zastępstwa i kolportaż. Wspólnicy: Marjan Steinsberg, Dawid Frydman, Ignacy Dygas, wszyscy z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 8 marca 1934 r. Do reprezentowania spółki upoważnieni są Marjan Steinsberg i Dawid Frydman. Wszelkie zobowiązania i pełnomocnictwa podpisują Steinsberg i Frydman łącznie. Korespondencję, pokwitowania z odbioru pieniędzy, towarów i korespondencji podpisuje Steinsberg lub Frydman łącznie.

A XLIII 19: „Biuro Techniczno-Budowlane Józef Stankiewicz“ w Warszawie, Polna 70 m. 38. Prowadzenie robót budowlanych. Istnieje od 1932 r. Właściciel Józef Stankiewicz z Grodna.

A XLIII 20: „Zakłady Wulkanizacyjne „Rekord“ R. Słuczański, E. Gorlin i S-ka“ Spółka Firmowa“ w Warszawie, Pożnańska 6. Ludwik-Karol Bednarkiewicz, Roman Słuczański, Eugenjusz Garlin, wszyscy z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 29 marca 1934 r. Do reprezentowania spółki upoważnieni są wszyscy wspólnicy. Zobowiązania, czeki i pełnomocnictwa podpisują dwaj wspólnicy łącznie. Korespondencję niezawierającą zobowiązań pokwitowania z odbioru pieniędzy, korespondencji, przesyłek i przekazów pieniężnych podpisuje jeden ze wspólników.

A XLIII 22: „Saroni Brajndla Najman“ w Warszawie, Grzybowska 65. Fabryka chałwy i oleju tachinowego. Istnieje od 1934 r. Właścicielka Brajndla Najman z Warszawy.

A XLIII 23: „B-cia Borensztejn w Warszawie, Żelazna 43. Sprzedaż maki. Wspólnicy: Szmelka-Mejlich Borensztejn, Moszek-Aron Borensztejn, obaj z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 1 kwietnia 1934 r. Do zastępowania

spółki wobec władz i osób i podpisywania firmy pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach upoważniony jest każdy ze wspólników. Pomiędzy Szmelka-Mejlichem Borensztejnem a małżonką jego Chają z domu Putermilich, nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 24 marca 1928 r. ustalający wyłączenie majątku i wspólność dorobku. Pomiędzy Moszkiem-Aronem Borensztejnem a małżonką jego Fajgą z domu Alter nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 10 stycznia 1928 r. ustalający wyłączenie majątku i wspólność dorobku.

A XLIII 26: „Przedsiębiorstwo Teatralne „Wielka Rewja“ Izaak Regirer“ w Warszawie, Karowa 18. Istnieje od 1934 r. Właściciel Izaak Regirer z Warszawy.

A XLIII 27: „Cukiernia Dworcowa Wanda Łukoska i S-ka, Spółka Komandytowa“ w Warszawie, Chmielna 44. Wspólnicy: Wanda Łukoska, Adam Łukoski, oboje z Warszawy. Spółka komandytowa rozpoczęła czynności dnia 14 maja 1934 r. Do reprezentowania spółki upoważnieni są obaj wspólnicy firmowi. Zobowiązania, umowy i pełnomocnictwa podpisują obaj wspólnicy firmowi łącznie. Czeki, umowy z pracownikami, korespondencję niezawierającą zobowiązań, pokwitowania z odbioru pieniędzy, paczek i towarów podpisuje jeden ze wspólników firmowych. Wspólniczką komandytową jest Zofja Łukoska z wkładem zł. 3000.

A XLIII 28: „Sprzedaż Materiałów Piśmiennych Kazimiera Lindnerówna i Onufra Zychowska“ w Warszawie, Piłsa XI 52. Wspólniczki: Kazimiera Kamilla Lindnerówna, Onufra-Aleksandra Zychowska obie z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 15 maja 1934 r. Do zastępowania spółki wobec władz i osób upoważnione są obie wspólniczki. Zobowiązania, pełnomocnictwa i pokwitowania z odbioru należności pieniężnych, podpisują obie wspólniczki łącznie. Korespondencję niezawierającą zobowiązań pokwitowania z odbioru korespondencji, przekazów przesyłek i towarów podpisuje jedna ze wspólniczek.

A XLIII 30: „Mendel Szenkier“ w Warszawie, Koszykowa 64. Drobną sprzedaż artykułów mącznych i spożywczych. Istnieje od 1930 r. Właściciel Jankiel-Mendel Szenkier z Warszawy. Pomiędzy właścicielem firmy a małżonką jego Jochwet z domu Szerenzis nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 2 stycznia 1933 r. ustalający wyłączenie majątku i wspólność dorobku.

A XLIII 31: „W. Schaffner“ w Warszawie, Okopowa 2. Sprzedaż artykułów mącznych i spożywczych. Istnieje od 1914 r. Właściciel Wiktor Schaffner z Warszawy.

A XLIII 33: „Ton Blaisir“ Feliks Kluge“ w Warszawie, Nowy-Swiat 64. Kawiarnia i jadłodajnia. Istnieje od 1934 r. Właściciel Feliks Kluge z Warszawy.

A XLIII 34: „Nathan Kupfer“ w Warszawie, Bielańska 7. (Hotel Krakowski). Sprzedaż futer. Właściciel Nathan Kupfer z Warszawy.

A XLIII 35: „Sprzedaż Towarów Galanteryjnych J. i A. Feinmesser“ w Warszawie, Nalewki 24. Wspólnicy: Abram Feinmesser, Jakob Feinmesser, obaj z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 9 maja 1934 r. Do zastępowania spółki wobec władz i osób upoważnieni są obaj wspólnicy. Wszelkie zobowiązania, akty urzędowe i pełnomocnictwa podpisują obaj wspólnicy łącznie. Czeki, pokwitowania z odbioru pieniędzy, korespondencji, przesyłek, przekazów i towarów podpisuje każdy ze wspólników samodzielnie.

Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Pomiędzy Abramem-Chaimem Feinmesserem a małżonką jego Szejwą-Bruchą Sonand z domu Koenig, nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 26 stycznia 1917 r. ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku. Pomiędzy Jakobem-Lejbą Feinmesserem a małżonką jego Frajdą-Nomą z domu König nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 27 stycznia 1904 ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

A XLIII 36: „Restauracja Tema Gutzmit“ w Warszawie, Prózna 7. Istnieje od 1925 r. Właścicielka Tema-Rojza Gutzmit z Warszawy.

A XLIII 37: „Wytwórnia Wód Gazowych Abram Tymiańska właścicielka Gołda Tymiańska“ w Warszawie, Marjańska 5. Właścicielka Gołda Tymiańska z Warszawy.

A XLIII 39: „Bracia Trokenheim“ w Warszawie, Tłomackie 6/8. Eksport towarów zagranicę. Wspólnicy: Szmul Gedalja Trokenheim, Hirszy-Zelik Trokenheim, obaj z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 4 czerwca 1934 r. Do zastępowania spółki wobec władz i osób i podpisywania firmy pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach upoważniony jest każdy ze współników samodzielnie.

A XLIII 41: „Paula Olbert“ w Warszawie, Nalewki 2a. Hurtowa i detaliczna sprzedaż wyrobów firmy: „Benedict Chroll Syn“ w Braunau Oelberg, firmy: „Norbert Langer i Synowie“ w Deutsch Lieban oraz innych fabryk tekstylnych. Właścicielka Paula Olbert z Warszawy.

A XLIII 42: „Izrael Frenkler“ w Warszawie, Marszałkowska 51. Konfekcja męska. Istnieje od 1934 r. Właściciel Szyja Izrael Frenkler z Warszawy. Pomiędzy właścicielem firmy a małżonką jego Frajdą vel Franciszką z domu Gestern, nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 15 marca 1923 ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

A XLIII 40: „Anna Kordus“ w Warszawie, Trębacka 2. Drobną sprzedaż wody sodowej, owoców i słodyczy. Istnieje od 1932 r. Właścicielka Anna-Marja Kordus z Warszawy. Pomiędzy Władysławem Kordusem a małżonką jego Anną-Marią z domu Maliszewską nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 9 listopada 1932 r. ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

A XLIII 44: „Icchok Bajn“ w Warszawie, Elektoralna 5. Drobną sprzedaż towarów galanteryjnych. Istnieje od 1934 r. Właściciel Icchok Bajn z Warszawy.

A XLIII 43: „Uszer Rozenbaum“ w Warszawie, Nowolipie 17. Sklep spożywczo-kolonjalny. Istnieje od 1934 r. Właściciel Uszer Rozenbaum z Warszawy.

A XLIII 45: „Metal-Technika“ Mieczysław Nieznański i S-ka“ w Warszawie, Syreny 9. Zakład mechaniczny. Wspólnicy: Eugenia Sznapan, Mieczysław-Stefan Nieznański, Nusym Goldberg, wszyscy z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 7 czerwca 1934 r. Do zastępowania spółki wobec władz i osób upoważnieni są wszyscy współnicy. Wszelkie zobowiązania, czeki, pełnomocnictwa, umowy, kontrakty i pokwitowania z odbioru pieniędzy podpisuje Eugenia (Genia) Sznapan łącznie z jednym z pozostałych współników. Korespondencję niezawierającą zobowiązań, pokwitowanie z odbioru wszelkiego rodzaju korespondencji podpisuje każdy ze współników samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy.

A XLIII 46: „Stanisław Węgierski i S-ka, Apteka w Łowiczu“ w Łowiczu, Rynek Kilińskiego 5. Właściciele: Józef Urpsza z Warszawy, Stanisław Węgierski z Łowicza. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 1 czerwca 1934 r. Do zastępowania

spółki wobec władz i osób upoważniony jest współnik Stanisław Węgierski. Wszelkie zobowiązania, czeki i pełnomocnictwa podpisują obaj współnicy łącznie. Korespondencję zwykłą, oraz wszelkiego rodzaju pokwitowania podpisuje Stanisław Węgierski samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy.

A XLIII 47: „Wytwórnia Farb Drukarskich i Litograficznych „Polfarb“ M. Rajs i F. Wojtasik“ w Warszawie, Kacza 8. Wspólnicy: Marja-Dwojra Rajs, Feliks-Kazimierz Wojtasik, oboje z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 28 maja 1934 r. Do zastępowania spółki wobec władz i osób upoważniona jest Marja-Dwojra Rajs. Wszelkie zobowiązania, czeki, akty urzędowe, pełnomocnictwa, korespondencję, rachunki i pokwitowania z odbioru pieniędzy podpisuje Marja-Dwojra Rajs samodzielnie. Pokwitowania z odbioru wszelkiego rodzaju korespondencji, przesyłek i towarów podpisuje każdy ze współników. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Pomiędzy Eljaszem Rajsem a małżonką jego Marją-Dwojrą z domu Asman nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 13 września 1922 r. ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

A XLIII 48: „Dawid Majersdorf“ w Pułtusk, Rynek 18. Sprzedaż żelaza. Istnieje od 1933 r. Właściciel Dawid-Szajna Majersdorf z Pułtusk. Pomiędzy właścicielem firmy a małżonką jego Rudą z domu Landau nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 23 stycznia 1933 r. ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

A XLIII 49: „Szulem Funtowicz“ w Grodzisku Mazowieckim, pl. Marszałka Piłsudskiego 1. Sprzedaż skór i przyborów szewskich. Istnieje od 1932 r. Właściciel Szulem Funtowicz z Grodziska-Mazowieckiego. Pomiędzy właścicielem firmy a małżonką jego Blimą z domu Kurtz nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 13 lipca 1932 r. ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

A XLIII 50: „Andrzej Kisielewski“ w Warszawie, Jerozolimka 22. Pracownia i sprzedaż obuwia. Istnieje od 1924 r. Właściciel Andrzej Kisielewski z Warszawy.

A XLIII 51: „Szczęśliwar“ Zofja Szewell i S-ka“ w Warszawie, Jerozolimka 6. Oczyszczanie taboru kolejowego na stacjach Warszawa-Główna i Szczęśliwice. Wspólnicy: Zofja Szewell, Jerzy Wiktorow, Stanisław Jele wszyscy z Warszawy i Janina Koiszewska z Wilna. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 23 maja 1934 r. Do zastępowania spółki wobec władz i osób upoważnieni są wszyscy współnicy. Firmę spółki pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach podpisuje Stanisław Jele łącznie z jednym z pozostałych współników.

A XLIII 52: „Skład Materiałów Budowlanych i Opałowych Nuchim Markiewicz“ w Warszawie, Stalowa 20. Drobną sprzedaż węgla, wapna i lodu. Istnieje od 1929 r. Właściciel Nuchim Markiewicz z Warszawy.

A XVIII 53: „Wawrzyniec Kazibet, właścicielka Jadwiga Czarnecka“ w Warszawie, Marszałkowska 114. Skład wyrobów skórzanych. Istnieje od 1934. Właścicielka Jadwiga Kazimiera Czarnecka z Warszawy.

A XLIII 54: „H. Rutman“ w Warszawie, Graniczna 7. Restauracja. Istnieje od 1912 r. Właściciel Heinoch Rutman z Warszawy.

A XLIII 55: „L. Ciechomski“ w Warszawie, Targowa/Ząbkowska 2. Sprzedaż wędlin. Istnieje od 1908 r. Właściciel Ludwik-Władysław Ciechomski z Warszawy.

A XLIII 56: „Josif Tancman“ w Warszawie, Gęsia 6. Sprzedaż manufaktury. Istnieje od 1932 r. Właściciel Josif Tancman z Warszawy.

A XLIII 57: „Jakób Watnicki“ w Warszawie, Zamenhofs 5. Skład materiałów aptecznych. Istnieje od 1933 r. Właściciel Jakób Watnicki z Warszawy. Pomiędzy właścicielem firmy a małżonką jego Jochwet z domu Skórnik nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 10 marca 1934 r. ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

A XLIII 58: „Jankiel Kiejzman“ w Warszawie, Furmańska 16. Skóry i przybory szewskie. Istnieje od 1922 r. Właściciel Jankiel Kiejzman z Warszawy. Pomiędzy właścicielem firmy a małżonką jego Ruchlą z domu Berlewoj nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 3 września 1918 r. ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

A XLIII 59: „Kornela Soltyńska i S-ka w Grójcu, ul. Piłsudskiego 12. Hurtownia soli. Oddział w Górze Kalwarji. Wspólnicy: Modka Perkal z Mszczonowa, Dawid Lipszyc ze Skierniewic, Szmul Hersz Lieberman ze Skierniewic i Kornela Soltyńska. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 22 grudnia 1933 r. Do zastępowania spółki wobec władz i osób upoważnieni są wszyscy wspólnicy. Wszelkie zobowiązania, pełnomocnictwa, umowy, akty notarialne i hipoteczne podpisują wszyscy wspólnicy łącznie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy.

A XLIII 62: „Belwu“ Szmul Cynamon“ w Warszawie, Młyna 7. Wytwórnia trykotaży i rękawiczek. Istnieje od 1934 r. Właściciel Szmul Jakób Cynamon z Warszawy. Pomiędzy właścicielem firmy a małżonką jego Ruchlą z domu Gottfrajd nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 30 kwietnia 1930 r. ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

A XLIII 61: „Tomasz Raszewski Właścicielka Jadwiga Gembicka“ w Warszawie, Wolska 19. Wytwórnia biszkoptów, pierników i cukierków. Istnieje od 1934 r. Właścicielka Jadwiga Gembicka z Warszawy.

A XLIII 60: „Eugenja Bretsznajder i S-ka, Spółka Komandytowa“ w Warszawie, Marszałkowska 92. Magazyn jubilerski. Właścicielka Eugenja Bretsznajder z Warszawy. Spółka komandytowa rozpoczęła czynności dn. 13 czerwca 1934 r. Do reprezentowania spółki upoważniona została Eugenja Bretsznajder. Wspólnikiem komandytowym jest Władysław Kaczorowski z wkładem zł. 5 560.

A XL 395: „Artykuły Farbiarskie i Mydlarskie „Tęcza“ Edward Puczyński“ w Warszawie, Szpitalna 3. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

A XLIII 67: „Stanisława Kupiecka“ w Warszawie, Targowa 63. Restauracja-Bar. Istnieje od 1934 r. Właścicielka Stanisława Kupiecka z Warszawy.

A XLIII 67: „Wacław Nawara“ w Warszawie, Marszałkowska 123. Magazyn blawatny. Istnieje od 1926 r. Właściciel Wacław Jan Nawara z Warszawy.

A XLIII 70: „Nusyn Borensztajn“ w Warszawie, Gęsia 14. Towary manufakturowe. Istnieje od 1934 r. Właściciel Nusyn Zurych Borensztajn z Warszawy. Pomiędzy właścicielem firmy a małżonką jego Libą z domu Perkal nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 29 maja 1934 r. ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

A XLIII 83: „Biuro Elektro-Techniczne inżynier Henryk Bobe i S-ka, Spółka Firmowo-Komandytowa“ w Warszawie, Wspólna 12. Roboty elektro-instalacyjne dla siły i światła bez różnicy napięcia. Henryk Bobe, Michał Rosen. Do reprezentowania spółki upoważnieni są wspólnicy firmowi. Wszelkie zobowiązania, umowy, weksle, czeki, pełnomocnictwa podpisują obaj wspólnicy firmowi łącznie pod stemplem firmy. Wspólnikiem komandytowym jest Aleksander Pik z wkładem zł. 2 000.

A XLIII 84: „Guzki i Galanterja Nicha Wajnberg i S-ka“ w Warszawie, Nalewki 15. Sprzedaż guzików oraz galanterji związanej z wyrobami guzikowemi. Nicha Wajnberg, Hirschloch Sztolcengold. Do reprezentowania spółki upoważniona jest Nicha Wajnberg. Czeki i wszelkie zobowiązania podpisują oboje wspólnicy łącznie. Pokwitowania z odbioru wszelkich należności, przekazów i wszelkiego rodzaju korespondencji podpisuje jeden ze wspólników. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Pomiędzy Szulimem Wajnbergiem a małżonką jego Nichą z domu Sztolcengold nastąpił układ na mocy intercyzy ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

A XLIII 85: „Wytwórnia Forem do Wyrobów Czekoladowych „Platynofarm“ Inżynier Adolf Trümpy i S-ka“ w Warszawie, Elektoralna 3 m. 34. Wacław Narodowicz, Romuald Drzewiecki, Adolf Trümpy. Do zastępowania spółki wobec władz i osób upoważnieni są wszyscy wspólnicy. Wszelkie zobowiązania i czeki podpisują wszyscy wspólnicy łącznie. Korespondencję zwykłą podpisują dwaj wspólnicy łącznie.

A XLIII 86: „Gitla Rasner“ w Warszawie, Bonifraterska 11/13 lok. 52. Wytwórnia drutów do parasoli. Gitla Rasner. Pomiędzy Lejzorem Rasnerem a małżonką jego Gitłą z domu Lebensold, nastąpił układ na mocy intercyzy ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

A XXXIX 47: „Olbert i Sander Właściciele Paula Olbert i Michał Sander“ w Warszawie, Nalewki 2a. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Bilińskim w Warszawie dnia 18 stycznia 1934 r. nr. rep. 152 przedsiębiorstwo przeszło na wyłączną własność Pauli Olbert, która prowadzi takowe nadal jednoosobowo pod firmą: „Paula Olbert“.

A XLII 4: „Marja Wentland“ w Warszawie, Flomackie 13. Firma obecnie brzmi: „Dom Handlowy Marja Wentland“. Siedziba firmy mieści się obecnie przy ul. Długiej 9.

A XLI 237: „Ala“ Aleksandra Korczewska“ w Warszawie, Puławska 87. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

A XLI 300: „Leon Kahan“ w Warszawie, Leszno 39. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Siennickim w Warszawie dnia 5 grudnia 1933 r. nr. 4120, przedsiębiorstwo sprzedane zostało Szlamie vel Stanisławowi Brodatemu, który prowadzi takowe nadal pod firmą: „Szlama Brodaty“.

A XLI 136: „Jan Jasiczek“ w Warszawie, Nowy-Swiat 37. Siedziba firmy mieści się obecnie przy ul. Wilanowskiej 22.

A XLI 182: „Magazyn Jubilerski Jan Wolski“ w Warszawie, Wierzbowa 5. Siedziba firmy mieści się obecnie przy ul. Nowy-Swiat 61.

A XXXIX 117: „Cafe Dancing „Paradis“ dr. Abraham Wachsmacher“ w Warszawie, Nowy-Swiat 3. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 16 marca 1934 r. Abrahamowi Wachsmacherowi, handlującemu pod firmą: „Cafe Dancing „Paradis“ dr. Abraham Wachsmacher“ udzielone zostało odroczenie wyplat na czas do dnia 16 czerwca 1934 r. Sędzią komisarzem mianowany został sędzia handlowy Andrzej Szarski, nadzorczą zaś sądowym inż. Leopold Grudziński. Firmę pod jej stemplem podpisuje dr. Abraham Wachsmacher łącznie z nadzorczą sądowym inż. Leopoldem Grudzińskim.

A XXXIX 140: „Gecel Ingberg i S-ka“ w Warszawie, Stalowa 32. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

A XXXVIII 349: „F. Szames i H. Grynspan“ w Warszawie, Wałowa 13. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

A XXXVI 84: „Józef Urpsza“ w Łowiczu, Rynek Kiliński-go 5. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Hettlinge-

rem w Warszawie dnia 19 maja 1934 r. nr. rep. 1530 w celu dalszego prowadzenia przedsiębiorstwa zawarta została spółka firmowa pod firmą: „Stanisław Węgierski i S-ka, Apteka w Łowiczu”.

A XXXVI 250: „Mordcha Grossobel” w Warszawie, pl. Kraśińskich 2. Mordcha Grossobel mieszka przy ul. Franciszkańskiej 22. Pomiedzy właścicielem firmy a małżonką jego Nechumą z domu Gewusz nastąpił układ na mocy interczy z dnia 2 marca 1934 r. ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

A XXXVI 267: „Bracia Czyż i H. Szereszewski” w Warszawie, Mylna 11a. Siedziba firmy mieści się obecnie przy ul. Marszałkowskiej 119. Herman Szereszewski mieszka obecnie przy ul. Wiejskiej 11.

A XXXIV 156: „Adam A. Janiak i S-ka, Spółka Firmowo-Komandytowa” w Warszawie, Krak. Przedm. 13. Do reprezentowania spółki upoważnieni są wszyscy wspólnicy firmowi łącznie.

A XXXIV 296: „Wu-Ka-De Maurycy Wilner” w Warszawie, Towarowa 52. Siedziba firmy mieści się obecnie przy ul. Złotej 71.

A XXXII 400: „Leon Silberman” w Warszawie, Marszałkowska 52. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

A XXXI 95: „Wolf Patt” w Warszawie, Leszno 77. Jakóbowi Pattowi z Warszawy udzielono samodzielnej prokury.

A XXXI 342: „Warszawskie Zakłady Wyrobów Izolacyjnych „Izolator” Inż. W. Schworm, A. Libiszewski i S-ka, Spółka Firmowa” w Warszawie, Czerniakowska 166. Siedziba firmy mieści się obecnie przy ul. Syreny 3. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Pomykalskim w Warszawie dnia 16 grudnia 1933 r. nr. rep. 1660 Mieczysława Lubczyńska ze spółki wystąpiła, cedując swój udział na rzecz Mieczysława Schworma.

A XXIX 318: „M. Zundelewicz i D. Izgur” w Warszawie, Nalewki 29. Firmę spółki pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach podpisuje każdy ze wspólników samodzielnie.

A XXVIII 170: „Michel Blumsztejn” w Warszawie, Niska 43. Siedziba firmy mieści się obecnie przy ul. Złotej 73.

A XXVIII 269: „Towarzystwo Kolejowo-Budowlane Inżynier Stanisław Dworakowski i S-ka” w Warszawie, Al. Ujazdowskie 18. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

A XXVII 350: „Genewa” Perla Goldgewicht” w Warszawie, Grójecka 18. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

A XXV 282: „Zakład Wulkanizacyjny „Rekord” Michalina Lapienin” w Warszawie, Poznańska 6. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Warmkim w Warszawie dnia 29 marca 1934 r. nr. 643 przedsiębiorstwo przeszło na własność Ludwika-Karola Bednarkiewicza, Romana Słuczańskiego i Eugenjusza Gorlina, którzy w celu dalszego prowadzenia przedsiębiorstwa zawarli spółkę pod firmą: „Zakłady Wulkanizacyjne „Rekord” R. Słuczański, E. Gorlin i S-ka”.

A XXIV 84: „Bracia Jeleniewscy” w Warszawie, Długa 55 m. 4. Pomiedzy Chaimem Jeleniewskim a małżonką jego Gitłą z domu Orzeł, nastąpił układ na mocy interczy z dnia 11 czerwca 1929 r. ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

A XXIV 323: „Zorza” Alfred Wojtczak i S-ka” w Warszawie, Ogrodowa 3. Siedziba firmy mieści się obecnie przy ul. Nowy-Swiat 27. Wacław Nartowski mieszka obecnie przy ul. Kruczej 43. Alfred Wojtczak mieszka obecnie przy ul. Grochowskiej 65.

A XXII 48: „Fabryka Narzędzi Rolniczych „Orzeł” Abram Cukierman” w Grójcu, Mogielnicka 16. Istnieje od 1902 r. Właściciel Abram Cukierman z Grójca.

A XXIII 156: „Franciszek Ożarowski” w Warszawie, Chłódna 45. Firma obecnie brzmi: „Franciszek Ożarowski Dom Handlowy i Zakład Izolacji Termicznej, Akustycznej i Wodochronnej”.

A XXI 70: „Juljan Neugoldberg” w Warszawie, Królewska 31. Firma obecnie brzmi: „Juljan Neugoldberg, Właścicielka Ruchła vel Regina Neugoldberg”. Ruchła vel Regina Neugoldberg z Warszawy. Juljan Neugoldberg zmarł. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Siennickim w Warszawie dnia 9 maja 1934 r. nr. 2498 przedsiębiorstwo przeszło na własność Ruchli vel Reginy Neugoldberg.

A XXI 350: „Ludwik Jeske i S-wie” w Warszawie, Mińska 6. Upadłość ukończona została układem zawartym w dniu 26 lutego 1932 r. między Ludwikiem, Rudolfem i Karolem Jeske, oraz Piotrem Engelbrechtem, handlującymi pod firmą: „Ludwik Jeske i Synowie” a ich wierzycielami, zatwierdzonym przez Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 18 marca 1932 r.

A XX 35: „Zakład Krawiecki Abram Szerer” w Warszawie, Bagatela 12a. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

A XX 161: „Gustaw Goldheimer i S-ka” w Warszawie, Mokotowska 5. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

A XIX 420: „Reklama” Josel Gielbard” w Warszawie, Żelazna 68. Firma obecnie brzmi: „Drukarnia i Introligatornia „Reklama” Josel Gielbard”. Josel Gielbard zamieszkuje obecnie przy ul. Żelaznej 69.

A XIX 473: „Szymon Wittenberg i S-ka” w Warszawie, Siennickicza 4. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

A XVIII 141: „W. Malinowski” w Warszawie, Nowy-Swiat 53. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Bełżyńskim w Warszawie dnia 9 czerwca 1934 r. nr. rep. 460 w celu dalszego prowadzenia przedsiębiorstwa zawarta została spółka z ograniczoną odpowiedzialnością pod firmą: „W. Malinowski i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”.

A XVI 98: „Skierniewicki Browar Parowy Władysław Strakacz” w Skierniewicach. Andrzejowi Strakaczowi ze Skierniewic udzielono prokury.

A XV 162: „Wolomińska Fabryka Wyrobów Metalowych i Odlewnia Żelaza Diment, Gordon i S-ka” w Warszawie, Złota 36. Do reprezentowania spółki upoważnieni są wspólnicy: Mejer Diment i Chaim Gordon. Wszelkie zobowiązania podpisują obaj wspólnicy upoważnieni do reprezentowania spółki łącznie. Czeki i pokwitowania z odbioru pieniędzy podpisuje Chaim Gordon. Pokwitowania z odbioru towarów i korespondencji podpisuje jeden ze wspólników upoważnionych do reprezentowania spółki.

A XIV 396: „Original” A. M. Berkowicz” w Warszawie, Grzybowska 73. Siedziba firmy mieści się obecnie przy ul. Stawki 48.

A XIII 303 (A XXIII 197): „Fabryka Fajansu i WYROBÓW Ceramicznych „Pruszków“ Salomon Ehrenreich“ w Pruszkowie. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 19 stycznia 1931 r. upadłość została podniesiona. Wyrokiem tegoż Sądu z dnia 23 lutego 1934 r. Salomonowi vel Stanisławowi Ehrenreichowi ogłoszona została upadłość. Sędzią komisarzem masy upadłości mianowany został sędzia handlowy Józef Neufeld, kuratorem zaś adwokat Kazimierz Rzepecki z Warszawy.

A XII 80: „Kazimierz Bretsznajder“ w Warszawie, Marszałkowska 92. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Paszkowskim w Warszawie dnia 13 czerwca 1934 r. nr. 1184 przedsiębiorstwo sprzedane zostało Eugenji Bretsznajder i Władysławowi Kaczorowskiemu, którzy w celu dalszego prowadzenia takowego zawarli spółkę pod firmą: „Eugenja Bretsznajder i Ska, Spółka Komandytowa“.

A XII 93 (A XLIII 93): „Teodor Jakobsen i Ska“ w Warszawie, Elekoralna 23. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Bełżyńskim w Warszawie dnia 12 czerwca 1934 r. nr. 469, spółka została rozwiązana, przedsiębiorstwo zaś przeszło na własność Teodora Jakobsena, który prowadzi takowe nadal pod firmą: „Teodor Jakobsen“.

A X 630: „Wiktor Piasecki i Ska“ w Warszawie, Nowy Świat 28. Wspólnicy: Waclaw Zientara z Warszawy, Ludwik Kosiorek z Włoch. Na mocy aktów zeznanych przed notariuszem Nowickim w Warszawie dnia 1 grudnia 1933 r. za nr. 1593 i 1594, spadkobiercy zmarłego Jana Rystera ze spółki wystąpili, do spółki zaś przyjęci zostali Waclaw Zientara i Ludwik Kosiorek.

A IX 96 (A XXXI 327): „Zakłady Graficzne Towarzystwa B. A. Bukaty“ w Warszawie, Wspólna 46. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 7 grudnia 1931 r. ogłoszona została upadłość firmie: „Zakłady Graficzne Towarzystwa B. A. Bukaty“ w osobach Zofji Bukaty i Lucyny Czosnowskiej osobiście i jako matki i opiekunki głównej nieletnich Adama, Marji, Ewy i Laury Czosnowskich. Sędzią komisarzem masy upadłości mianowany został sędzia handlowy Stanisław Breitkopf, kuratorem zaś adwokat Kazimierz Burchard, który jest obecnie syndykiem tymczasowym.

A IX 232 (A XXVIII 294): „J. Przysuskiery“ w Warszawie, Franciszkańska 36. Decyzją Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 2 czerwca 1930 r. upadłość została umorzona, przedsiębiorstwo zaś zostało zlikwidowane.

A C. 78: „Leopold Centnerszwer“ w Warszawie, Dzika 5. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Dobrowolskim w Warszawie dnia 27 grudnia 1933 r. nr. 2558 przedsiębiorstwo przeszło na własność Jakóba Watnickiego, który prowadzi takowe nadal pod firmą: „Jakób Watnicki“.

A K. 108: „Wawrzyniec Kazibet“ w Warszawie, Marszałkowska 114. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Zabierzowskim w Warszawie dnia 14 marca 1934 r. nr. 795 przedsiębiorstwo przeszło na własność Jadwigi Kazimiery Czarneckiej, która prowadzi takowe nadal pod firmą: „Wawrzyniec Kazibet właścicielka Jadwiga Czarnecka“.

A W. 59 (A XXXI 62): „Warszawskie Przedsiębiorstwo Asfaltowe i Fabryka Tektur, dzierżawca Stefan Brzozowski“ w Warszawie, Tamka 3. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 13 października 1933 roku upadłość ukończona została układem.

B I. 7140: „Reklamacja, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Likwidatorem jest Antoni Luniewski. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Paszkowskim w Warszawie dnia 28 grudnia 1933 r. nr. 2342, spółka znajduje się w stanie likwidacji.

A XLIII 74: „Kopel Asz i Synowie“ w Warszawie, Chmielna 10. Sprzedaż materiałów i innych przyborów do gorsetów. Wspólnicy: Jakób-Kopel Asz, Chaim Izrael Asz, Władysław Asz. Do reprezentowania spółki upoważnieni są wszyscy wspólnicy. Firmę spółki pod jej stemplem podpisuje jeden z wspólników.

A XLIII 76: „Dom Ekspedycyjny Benno Weiss i Ska, Właściciel Benno Weiss“ w Warszawie, Leszno 47. Właściciel Benno Weiss. Judzie vel Julianowi Lichterowi udzielono samodzielnej prokury. Pomiedzy właścicielem firmy a małżonką jego Zenią z domu Blechman nastąpił układ na mocy interczy ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

A LXIII 77: „Jedność Interesów Węglowych Z. Drabik i S. Szyszej, Spółka Firmowa“ w Warszawie, Towarowa 52. Detaliczna sprzedaż węgla. Zygmunt Drabik, Sergjusz Szyszej. Do zastępowania i podpisywania firmy pod jej stemplem upoważnieni są obaj wspólnicy łącznie.

A LXIII 78: „Waclaw Kielbiński“ w Warszawie, Tyszkiewicza 9. Fabryka asfaltu i przedsiębiorstwo robót asfaltowych, betonowych i brukarskich. Waclaw Kielbiński.

A XLIII 79: „Marja Iwanowska“ w Warszawie, Mickiewicza 25. Galanterja. Marja-Antonina Iwanowska.

A XLIII 80: „Kolektura Loterji Państwowej i Wroby Tytuniowe „Wiara“ Fajga Himelsztob“ w Warszawie, Poznańska 28. Fajga Himelsztob. Pomiedzy Abramem Himelsztobem a małżonką jego Fajgą z domu Brejda nastąpił układ na mocy interczy ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

A XLIII 81: „Bronislaw Stryjewski“ w Warszawie, Długa 9. Komisowa sprzedaż skór. Bronislaw Stryjewski.

A XLIII 82: „Chaim Kitajewicz“ w Warszawie, Gęsia 10. Sprzedaż towarów manufakturowych. Chaim Kitajewicz.

A XIII 319: „B. Zjawiński“ w Warszawie, Nowy Świat 41. Zofji Zjawińskiej udzielono samodzielnej prokury.

A XXXVIII 204: „Kopel Asz“ w Warszawie, Chmielna 10. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Nowickim w Warszawie dnia 25 czerwca 1934 r. nr. rep. 1373 w celu dalszego prowadzenia przedsiębiorstwa zawarta została spółka pod firmą: „Kopel Asz i Synowie“.

A XL 302: „Dom Ekspedycyjny Benno Weiss i Ska“ w Warszawie, Przejazd 5. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Jasińskim w Warszawie dnia 20 czerwca 1934 r. nr. rep. 1231 przedsiębiorstwo przeszło na wyłączną własność Benno Weissa, który takowe prowadzi nadal jednoosobowo pod firmą: „Dom Ekspedycyjny Benno Weiss i Ska, właściciel Benno Weiss“.

A XLI 339: „Centrodrożdże“ Henryk Józefacki i Spółka“ w Warszawie, Zabia 9. Rywka Wajngart. Berek Rudnicki i Mordka Furgang część swoich udziałów cedowali na rzecz Fajgi Furgang i Rywki Wajngart. Moszek Buchman i Rojza Buchman ze spółki wystąpili, cedując swoje udziały na rzecz wspólniczki Hudes Buchman.

B — SPÓLNI AKCYJNE I Z OGRANICZONĄ ODPOWIEDZIALNOŚCIĄ

WPISY GŁÓWNE

B LXV 9463: „Nowoczesna Spółka Wydawnicza, Spółka Akcyjna“. Siedziba spółki w Warszawie, Szpitalna 1. Celem spółki jest prowadzenie przedsiębiorstw wydawniczych dru-

karskich, handlowo-przemysłowych w zakresie papierniczym wydawniczym i drukarsko-litograficznym, jak również organizacja i eksploatacja przemysłów pomocniczych i pokrewnych. Kapitał zakładowy zł. 250 000, podzielony na 1000 akcji na okaziciela całkowicie wpłacony. Zarząd stanowią: Leon Puławski, Józef Chodak, dr. Wacław Sperber, wszyscy z Warszawy. Statut spółki akcyjnej oraz akt organizacyjny zeznane zostały przed notariuszem Włoskiewiczem w Warszawie dnia 30 maja 1934 r. nr. 795 i 796. Pismami przeznaczonymi do ogłoszeń spółki są: Monitor Polski, Polska Gospodarcza i Gazeta Polska.

Wciągnięto w dn. 2 czerwca 1934 r.

B LXV 9469: „Biuro Ochrony Praw Autorskich B. O. P. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Nowogrodzka 17. Celem spółki jest prowadzenie biura ochrony, strzeżenia i urzędywistnienia na terenie krajowym i zagranicznym z mocy zleceń i odstąpień autorów i kompozytorów polskich i obcych, praw autorskich przy odtworzeniu i rozpowszechnianiu utworów w sposób mechaniczny na aparatach i instrumentach wszelkiego rodzaju. Kapitał zakładowy zł. 10 000, podzielony na 20 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Wspólnicy mogą posiadać dowolną ilość udziałów. Zarząd stanowią: Joachim Alschuler, Stanisław Kotkowski, obaj z Warszawy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktów zeznanych przed notariuszem Jurkiewiczem w Warszawie dnia 25 i 28 maja 1934 r. nr. 1245 i 1272.

Wciągnięto w dn. 6 czerwca 1934 r.

B LXV 9472: „Tektura Surowa, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Kredytowa 9. Celem spółki jest handel surową tekturą. Kapitał zakładowy zł. 50 000, podzielony na 6 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Wspólnicy mogą posiadać po jednym tylko udziale. Zarządcą jest Bohdan Stypiński z Warszawy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, zawarta na mocy aktów zeznanych przed notariuszem Massalskim w Warszawie dnia 19 maja 1934 r. nr. 652 i dnia 29 maja 1934 r. nr. 688.

Wciągnięto w dn. 7 czerwca 1934 r.

B LXV 9474: „Eskao, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Handlu Sprzętami Gospodarstwa Domowego”. Siedziba spółki w Warszawie, Chłodna 28. Celem spółki jest prowadzenie handlu sprzętami gospodarstwa domowego. Kapitał zakładowy zł. 10 000, podzielony na 20 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Wspólnicy mogą posiadać dowolną ilość udziałów. Zarządcami są: Matla Goldflam, Hinda Kaplan, obie z Warszawy. Spółkę zastępuje każdy z zarządców samodzielnie. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Warmkim w Warszawie dnia 11 maja 1934 r. nr. 966 na czas do dnia 9 maja 1937 r. z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze roczne okresy, o ile na trzy miesiące przed upływem terminu żaden ze wspólników nie wymówi notarialnie swego udziału w spółce.

Wciągnięto w dn. 8 czerwca 1934 r.

B LXV 9475: „Eksploatacja Zakładów Cegielnianych Błonie i Chlewnia, Stefan Bajorek, Izaak Wilner i Spółka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Grodzisku Mazowieckim. Kapitał zakładowy zł. 12 000, podzielony na 4 udziały, całkowicie gotowizną wpłacony. Wspólnicy mogą posiadać tylko po jednym udziale. Zarządcami są: Stefan Bajorek, Helena Bajorek, Izaak Wilner, Chuna Wilner, wszyscy z Grodziska Mazowieckiego. Spółkę zastępuje Stefan Bajorek łącznie z Izaakiem Wilnerem, lub Chuna Wilnerem, lub Helena Bajorek łącznie z Izaakiem Wilnerem lub Chuna Wilnerem, lub też jeden z nich łącznie z prokurentem. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Grabińskim w Grodzisku Mazowieckim dnia 1 czerwca 1934 r. nr. 236. Dla ogłoszeń spółki przeznaczono Monitor Polski i Kurjer Warszawski.

Wciągnięto w dn. 8 czerwca 1934 r.

B LXV 9476: „Biuro Inżynierjno-Budowlane F. Siedlanowski i L. Nawrocki, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”.

Siedziba spółki w Warszawie, Narbutta 10. Celem spółki jest wykonywanie robót budowlanych, drogowych i hydrotechnicznych, meljoracji rolnych, pomiarów i parcelacji, oraz handel materiałami budowlanymi. Kapitał zakładowy zł. 10 000, podzielony na 20 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Wspólnicy mogą posiadać dowolną ilość udziałów. Zarządcami są: Feliks Siedlanowski, Leonard Nawrocki, obaj z Warszawy. Spółkę zastępuje każdy z zarządców samodzielnie. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Gostyńskim w Warszawie dnia 29 maja 1934 r. nr. 1215.

Wciągnięto w dn. 9 czerwca 1934 r.

B LXV 9477: „Przedsiębiorstwo Przemysłowo-Handlowe „Styktafum”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki we Włochach pod Warszawą. Celem spółki jest produkowanie, eksploatacja i sprzedaż materiałów technicznych ognio i grzyboodpornych, oraz materiałów przeciw wilgoci wynalazku inżyniera Mikołaja Własowa pod nazwą „Styktaf”. Kapitał zakładowy zł. 10 000, podzielony na 20 udziałów. Na pokrycie kapitału zakładowego zł. 7 500 wpłacono gotowizną, na pokrycie reszty kapitału zakładowego inż. Mikołaj Własow za przyznane mu 5 udziałów na sumę zł. 2 500 wniósł do spółki prawo wyłączonej eksploatacji swoich wynalazków. Wspólnicy mogą posiadać dowolną ilość udziałów. Zarządcami są: Włodzimierz Wiesenberg, Władysław Kzmyski, Bronisław Bratkowski, wszyscy trzej we Włochach. Mikołaj Własow z Piastowa. Spółkę zastępuje zarządcą Mikołaj Własow, lub Włodzimierz Wiesenberg łącznie z jednym z pozostałych zarządców. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Pliżczyńskim w Warszawie dnia 23 maja 1934 r. nr. rep. 746.

Wciągnięto w dn. 9 czerwca 1934 r.

B LXV 9479: „Pomorskie Składy Materiałów Budowlanych „Dompol”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Krucza 4. Celem spółki jest fabrykacja i handel wszelkiego rodzaju materiałami budowlanymi, w szczególności handel i wytwarzanie papy dachowej, katu posadzkowych, płyt betonowych, rur kanalizacyjnych, kregów do studni, oraz destylacja smoły. Kapitał zakładowy zł. 25 000, podzielony na 50 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Wspólnicy mogą posiadać dowolną ilość udziałów. Zarządcą jest Władysław-Konstanty Karolewski z Warszawy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Neumanem w Warszawie dnia 30 maja 1934 r. nr. rep. 743.

Wciągnięto w dn. 11 czerwca 1934 r.

B LXV 9480: „Leon Rychłowski i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Przyokopowa 53. Celem spółki jest prowadzenie komunikacji autobusowej na przestrzeni Gostynin — Gąbin — Warszawa. Kapitał zakładowy zł. 12 000, podzielony na 20 udziałów. Kapitał zakładowy został pokryty w następujący sposób: Leon Rychłowski za przyznane mu 6 udziałów na sumę zł. 3 600 i Zygmunt Gorzędowski za przyznane mu 5 udziałów na sumę zł. 3 000 wnieśli do spółki należący do nich samochód-autobus marki „Skoda”, oraz Moszek Szwarz za przyznane mu 4 udziały na sumę zł. 2 400 i Wolf Zygielman za przyznane mu 5 udziałów na sumę zł. 3 000 wnieśli do spółki należący do nich autobus marki „Stewart”. Wspólnicy mogą posiadać dowolną ilość udziałów. Zarządcami są: Zygmunt Gorzędowski z Warszawy i Wolf Zygielman z Gąbina. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Jelnickim w Warszawie dnia 12 maja 1934 r. nr. rep. 668 na okres dwuletni z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze roczne okresy, o ile na pół roku przed upływem terminu nie nastąpi notarialne wypowiedzenie spółki ze strony któregośkolwiek ze wspólników.

Wciągnięto w dn. 11 czerwca 1934 r.

B LXV 9483: „Warszawska Spółka dla Handlu Naczyniami „Barsel”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Ceglana 8. Celem spółki jest handel naczyniami kuchennymi. Kapitał zakładowy zł. 10 000, podzielony na 20 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Wspólnicy mogą posiadać dowolną ilość udziałów. Zarządcami są: Symcha Radewski, Matla Goldflam, obaj z Warszawy. Spółka

z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktów zeznanych przed notariuszem Warmkim w Warszawie dnia 8 maja 1934 r. i 23 maja 1934 r. nr. rep. 934 i 1059 na czas do dnia 31 grudnia 1935 r. z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze okresy roczne, o ile na trzy miesiące przed upływem terminu nie nastąpi piśmienne wywołanie spółki.

Wciągnięto w dn. 19 czerwca 1934 r.

B LXV 9484: „Sprzedaż Mięsa „Gerem“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Siedziba spółki w Warszawie, Namieśnikowska 2. Celem spółki jest sprzedaż mięsa z własnych zakupów bydła, cieląt i mięsa na rachunek własny i komisowo. Kapitał zakładowy zł. 11 000, podzielony na 22 udziały, całkowicie gotowizną wpłacony. Wspólnicy mogą posiadać dowolną ilość udziałów. Zarządcami są: Arje Goldsstein, Icek Grubsztejn, Iechok-Elja Goldman, Moszek-Boruch Majerowicz, Szulim-Gersz Rotsztejn, wszyscy z Warszawy. Spółkę zastępuje trzech członków zarządu łącznie. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Swirskim w Warszawie dnia 14 czerwca 1934 r. nr. rep. 1380.

Wciągnięto w dn. 19 czerwca 1934 r.

B LXV 9485: „Szczepanik-Film, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Siedziba spółki w Warszawie, Marszałkowska 31a. Celem spółki jest realizacja względnie eksploatacja wynalazków Zbigniewa Szczepanika-Dzikowskiego, w dziedzinie kinematografii, a w pierwszym rzędzie kinematografii barwnej. Kapitał zakładowy zł. 50 000, podzielony na 100 udziałów. Na poczet kapitału zakładowego zł. 27 500 wpłacono w gotowiznę. Zbigniewowi Szczepanikowi-Dzikowskiemu za wniezione do spółki prawo wyłącznej realizacji i eksploatacji wynalazku stanowiącego przedmiot spółki przyznano 45 udziałów. Każdy wspólnik może posiadać więcej niż jeden udział. Zarządcami są: Zbigniew Szczepanik-Dzikowski, Izydor Haładej, obaj z Warszawy. Marcelemu Kyci i Bogdanowi Szczepanikowi-Dzikowskiemu, obydwom z Warszawy udzielono łącznej prokury z tem, że Kycia podpisywać może tylko z zarządcą Zbigniewem Szczepanikiem-Dzikowskim, zaś Bogdan Szczepanik-Dzikowski z zarządcą Izydorem Haładejem. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Swirskim w Warszawie dnia 6 lutego 1934 r. za nr. 178.

Wciągnięto w dn. 20 czerwca 1934 r.

B LXV 9486: „Powszechna Spółka Wydawnicza w Warszawie, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Siedziba spółki w Warszawie, Sienkiewicza 4. Celem spółki jest wydawanie i prowadzenie wszelkich prac z zakresu wydawniczego i reklamowego. Kapitał zakładowy zł. 10 000, podzielony na 20 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Wspólnicy mogą posiadać dowolną ilość udziałów. Zarządcą jest Stanisław Raczkiwicz z Warszawy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Hettlingerem w Warszawie dnia 4 czerwca 1934 r. za nr. rep. 1682.

Wciągnięto w dn. 20 czerwca 1934 r.

B LXV 9487: „Stoleczne Towarzystwo Ochrony Mienia, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Siedziba spółki w Warszawie, Chmielna 60. Celem spółki jest wykonywanie dozoru nad powierzonym do ochrony majątkiem cudzym. Kapitał zakładowy zł. 10 000, podzielony na 20 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Wspólnicy mogą posiadać dowolną ilość udziałów. Zarządcami są: Benedykt Efrat, Władysław Podlewski, obaj z Warszawy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Baranieckim w Warszawie dnia 24 maja 1934 r. nr. rej. 788.

Wciągnięto w dn. 20 czerwca 1934 r.

B LXV 9488: „Pultuska Komunikacja Autobusowa, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Siedziba spółki w Pultusku. Celem spółki jest prowadzenie przedsiębiorstwa komunikacji autobusowej na drogach: Wyszaków — Pultusk — Ciechanów i Pultusk — Nasielsk. Kapitał zakładowy zł. 15 000, podzielony na 3 udziały. Kapitał zakładowy został pokryty

w następujący sposób: Józef Urbański za przyznany mu jeden udział na sumę zł. 5 500, wniósł do spółki autobus marki „Chevrolet“ (Nr. rej. W. R. 63803), oszacowany na sumę zł. 1 300 oraz zł. 4 250 gotowizną, Zelman Grossbard za przyznany mu jeden udział na sumę zł. 6 150 wniósł do spółki dwa autobusy marki „G. M. C.“ (nr. rej. W. R. 64081) i „Chevrolet“ (nr. rej. W. R. 63185) i Hersz Figa za przyznany mu jeden udział na sumę zł. 3 300 wniósł do spółki autobus marki „Chevrolet“ (nr. rej. 64530). Każdy wspólnik może posiadać tylko jeden udział. Zarządcami są: Józef Urbański z Nasielska i Zelman Grossbard z Wyszkowa. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Smolińskim w Pultusku dnia 25 kwietnia 1934 r. nr. rep. 143.

Wciągnięto w dn. 21 czerwca 1934 r.

B LXV 9489: „Warszawska Spółka Węglowa W. S. W., Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Siedziba spółki w Warszawie, Chmielna 75. Celem spółki jest handel materiałami opałowymi. Kapitał zakładowy zł. 5 000, podzielony na 100 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcą jest Aleksander Wolski z Warszawy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktów zeznanych przed notariuszem Jelńickim w Warszawie dnia 9 czerwca 1933 r. nr. rep. 882 i 27 września 1933 r. za nr. 1398.

Wciągnięto w dn. 21 czerwca 1934 r.

B LXV 9490: „Warszawska Fabryka Ekstraktów Garbarskich, Spółka Akcyjna“. Siedziba spółki w Warszawie, Smożcza 43. Celem spółki jest prowadzenie fabryki ekstraktów garbarskich, roślinnych i syntetycznych, oraz innych artykułów dla przemysłu garbarskiego, handel takowymi i pokrewnymi produktami na rachunek własny i komisowy. Kapitał zakładowy zł. 250 000, podzielony na 2 500 akcji na okaziciela. Na każdą akcję wpłacono 1/4 część wartości, gotowizną. Zarząd stanowią: Adam Jakubowski, Zygmunt Jakubowski, obaj ze Lwowa, Zygmunt Tołyżewski z Piaseczna, dr. Władysław Hildt, Jan Nowicki, obaj z Warszawy. Statut spółki akcyjnej, oraz jej akt organizacyjny zeznane zostały przed notariuszem Zaborowskim w Warszawie dnia 7 czerwca 1934 r. nr. 1180 i 1181.

Wciągnięto w dn. 22 czerwca 1934 r.

B LXV 9492: „W. Malinowski i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Siedziba spółki w Warszawie, Nowy Świat 53. Celem spółki jest wyrób i sprzedaż rekawiczek. Kapitał zakładowy zł. 10 000, podzielony na 20 udziałów. Na pokrycie kapitału zakładowego zł. 6 000 wpłacono gotowizną, na pokrycie reszty kapitału zakładowego Wacław Malinowski za przyznane mu 8 udziałów na sumę zł. 4 000 wniósł do spółki swoje przedsiębiorstwo pod firmą: „Wacław Malinowski“. Wspólnicy mogą posiadać dowolną ilość udziałów. Zarządcami są: Wacław Malinowski, Jerzy Marcinkowski, Andrzej Namitkiewicz, wszyscy z Warszawy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Bełżyńskim w Warszawie dnia 9 czerwca 1934 r. nr. rep. 460. Pismo przeznaczone do ogłoszeń „Monitor Polski“.

Wciągnięto w dn. 27 czerwca 1934 r.

B LXV 9493: „Bracia Maciejewscy, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Siedziba spółki w Warszawie, Targowa 24. Celem spółki jest kupno i drobna sprzedaż materiałów drzewnych i opałowych. Kapitał zakładowy zł. 10 000, podzielony na 20 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Wspólnicy mogą posiadać dowolną ilość udziałów. Zarządcą jest Julian Mieczysław Maciejewski z Warszawy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktów zeznanych przed notariuszem Zabierzowskim w Warszawie dnia 11 kwietnia 1934 r. nr. rep. 989 i dnia 30 maja 1934 r. nr. rep. 1471.

Wciągnięto w dn. 27 czerwca 1934 r.

B LXV 9494: „Cegielnia Helenów w Zielonce, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Siedziba spółki w Zielonce gm. Kobylka. Celem spółki jest prowadzenie i eksploatacja cegielni w Zielonce pod Warszawą. Kapitał zakładowy zł. 24 000, podzielony na 48 udziałów. Na poczet kapitału zakładowego

wpłacono zł. 15 600 gotowizną, na pozostałe zł. 3 400 oszacowano wkład rzeczowy. Zarządcą jest Stefan Bargiełł z Warszawy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktów zeznanych przed notariuszem Pomykałskim w Warszawie dnia 14 listopada 1932 r. nr. 965 i 30 kwietnia 1934 r. za nr. 667.

Wciągnięto w dn. 28 czerwca 1934 r.

WPISY DODATKOWE.

B L 7118: „Kosma, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Celem spółki jest produkcja i handel kakao, czekolady i wyrobów czekoladowych. Zarząd stanowią: Aron-Dawid Biderman, Filip Wajdenfeld, Ludwik Wajdenfeld, wszyscy z Warszawy. Spółkę zastępuje Aron-Dawid Biderman łącznie z jednym z pozostałych zarządców. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Zaborowskim w Warszawie dnia 5 maja 1934 r. za nr. rep. 933.

B LII 7398: „Elektrownia Okręgu Warszawskiego, Spółka Akcyjna”. Siedziba spółki mieści się obecnie przy pl. Napoleona 9.

B LII 7403: „Łucznik, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Kapitał zakładowy obecnie wynosi zł. 180 000, podzielony na 180 udziałów, całkowicie gotowizną wpłaconych. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Jurkiewiczem w Warszawie dnia 30 maja 1934 r. nr. 1322.

B LII 7430: „Dom Techniczno-Handlowy „Leban”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Likwidatorem jest Leon Bregman z Warszawy. Na mocy uchwały walnego zgromadzenia wspólników z dnia 20 grudnia 1933 r., spółka znajduje się w stanie likwidacji.

B LII 7469: „Spółka do Prowadzenia Kin Dźwiękowych w Warszawie, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki mieści się obecnie, przy ul. Al. Jerozolimskie 29 m. 15.

B LII 7490: „Belgijska Spółka Akcyjna Towarzystwo Południowo-Rosyjskich Hut Lustrzanych w Brukselli w Belgji”. Firma obecnie brzmi: „Belgijska Spółka Akcyjna — Verreries du Midi de la Pologne Anciennement Glaces du Midi de la Russie — Towarzystwo Południowo-Polskich Hut Szklanych, dawniej Południowo-Rosyjskich Hut Lustrzanych”.

B LII 7515: „Tretorn, Spółka Akcyjna”. Zarząd obecnie stanowią: Henryk Dunker, Artur Stibe, Dan Södergren, wszyscy trzej z Helsingborgu i Sigurd Bergvall z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 16 maja 1934 r. zaprotokółowanej przez notariusza Jelnickiego w Warszawie za nr. rep. 701.

B LIII 7567: „Lor”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Zarządcą jest Michał Lina vel Line z Warszawy. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Baranicckim w Warszawie dnia 5 lutego 1934 r. za nr. rep. 174.

B LIV 7714: „Zjednoczenie Gorzełń Przemysłowych w Polsce „Przemgor”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Do zarządu wybrany został Stanisław Eustachiewicz z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały walnego zgromadzenia wspólników z dnia 6 kwietnia 1934 r.

B LIV 7827: „Skład Apteczny Józef Hausner i Syn, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Firma obecnie brzmi: „Skład Apteczny Edward Hausner i Spółka, spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Zarządcą jest Edward Hausner z Warszawy. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Swirskim w Warszawie dnia 11 czerwca 1934 r. nr. 1333.

B LVI 8023: „Anpolgum” Angielsko-Polskie Towarzystwo dla Handlu Wyrobami Gumowymi, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Prokura Zygmunta Lisa ustała.

B LVI 8034: „Polski Country Club, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki mieści się obecnie przy pl. Napoleona 9, w biurze dyr. Szymona Landau.

B LVI 8035: „Przemysł Włóczkowy „Eniko”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Zarządcami są: Natan Nower z Warszawy i Bernard Gombiński z Włocławka. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Włoskowiczem w Warszawie dnia 3 marca 1934 r. nr. rep. 215.

B LVI 8070: „Warszawski Sklep Spożywczy, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Wolskiej 102 w Warszawie. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Laskowskim w Warszawie dnia 18 maja 1934 r. nr. rep. 520.

B LVI 8130: „Amplion” Radiotechniczne Towarzystwo Handlowe, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Celem spółki jest prowadzenie handlu na własny rachunek i komisowo artykułami branży technicznej, radiotechnicznej i filmowej. Kapitał zakładowy podzielony został na 40 udziałów. Zarządcą jest Gustaw Rüdiger z Warszawy.

B LVI 8137: „Bracia Trysk, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Likwidatorem jest Chaim-Dawid vel Henryk Trysk z Warszawy. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Miszewskim w Warszawie dnia 16 października 1933 r. nr. rep. 3876, spółka postawiona została w stan likwidacji.

B LVII 8196: „Krajowe Towarzystwo Powiernicze, Spółka Akcyjna”. Siedziba spółki mieści się przy ul. Czackiego 6 m. 16. Reszta kapitału zakładowego w sumie zł. 187 500 ma być wpłacona do dnia 1 października 1936 r. Do zarządu zostali wybrani: Hipolit Wohl, Michał Browiński, obaj z Warszawy. Uchwałą walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 14 listopada 1933 r. (Protokół notariusza Siennickiego w Warszawie nr. rep. 3825) zmieniony został par. 5 statutu spółki oraz dokonano wyboru dwóch nowych członków zarządu.

B LVII 8247: „Biuro Ewidencyjne Polskich Fabryk Kabli Ziarnych, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Kapitał zakładowy obecnie wynosi zł. 16 000, podzielony na 32 udziały, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: inż. Tadeusz Gayczak z Bydgoszczy, Emeryk Folkman z Krakowa, Karol Baxant, inż. Piotr Bergman, obaj z Warszawy. Podwyższenie kapitału zakładowego oraz zmiana zarządu nastąpiły na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Dobrowolskim w Warszawie dnia 21 marca 1934 r. nr. rep. 610.

B LVIII 8308: „Laboratorium Doświadczalne Szczepanik-Film, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Likwidatorami są: Zbigniew Szczepanik-Dzikowski, Izidor Haładej, Stanisław Wilcken, wszyscy z Warszawy. Na mocy uchwały zgromadzenia wspólników z dnia 8 października 1933 r., spółka znajduje się w stanie likwidacji.

B LVIII 8325: „Przedsiębiorstwo Budowlane „Odnova”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Daniłowiczowskiej 6.

B LVIII 8381: „Towary Kolonialne i Delikatesy „Heros”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Likwidatorem jest inż. Bolesław Kaplan z Warszawy. Na mocy uchwały walnego zgromadzenia wspólników z dnia 24 października 1933 r. spółka znajduje się w stanie likwidacji.

B LVIII 8424: „Standard-Limited, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Celem spółki jest również przemysł i handel wyrobami metalowymi, drzewem i artykułami po-

krewnymi. Zarządcami są: Oskar Berezowski Zeleźniak, Esfir Spotkowska, oboje z Warszawy. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Baranieckim w Warszawie dnia 2 czerwca 1934 r. nr. rep. 876.

B LIX 8457: „Polska Wytwórnia Chemiczna „Cello“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Tobiasz Herszfinkel z zarządu wystąpił. Na zarządcę wybrany został Aleksander Szeskin z Warszawy. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Jamonttem w Warszawie dnia 31 stycznia 1934 r. nr. rep. 503.

B LX 8690: „Doświadczalne Warsztaty Lotnicze, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Kapitał zakładowy został podwyższony o zł. 30 000 i obecnie wynosi zł. 78 000, podzielonych na 78 udziałów. Suma zł. 30 000 wpłacona została gotowizną. Zbigniewowi Szelińskiemu z Piastowa udzielono samodzielnej prokury. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Pilszczyńskim w Warszawie dnia 6 czerwca 1934 r. za nr. rep. 822.

B LXI 8786: „Argalit“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Likwidatorem jest Mojżesz Zygelberg z Warszawy. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Bilińskim w Warszawie dnia 19 maja 1934 r. nr. rep. 1445, spółka postawiona została w stan likwidacji.

B LXI 8818: „Zakłady Handlowo-Przemysłowe „Stykfast“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Likwidatorami są: Mikołaj Własow z Piastowa, Mieczysław Gasparski z Warszawy. Na mocy uchwały zarządu z dnia 26 marca 1934 r. spółka postawiona została w stan likwidacji.

B LXI 8866: „Bank Akceptacyjny, Spółka Akcyjna“. Prokura Konstantego Rouby ustala. Henrykowi Pieniążkowi i Feliksowi Bieleckiemu, obydwom z Warszawy udzielono prokury.

B LXI 8873: „Zakłady Graficzne W. Cywiński, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Likwidatorem jest Czesław Cywiński z Warszawy. Wyrokiem Sądu Polubownego z dnia 20 listopada 1933 r. zawartego w tytule wykonawczym Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 9 lutego 1934 r. N. V Co. 1677/33, spółka została rozwiązana, przedsiębiorstwo zaś z aktywami i pasywami przysądzone zostało na wyłączną własność Czesława Cywińskiego. Spółka znajduje się w stanie likwidacji.

B LXII 8883: „Efes“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Zarządcami są: Rafał Szmurak, Lazar Kohn, obaj z Warszawy. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Nowickim w Warszawie dnia 7 czerwca 1934 r. za nr. rep. 1249.

I. LXII 8898: „Polskie Towarzystwo Przemysłu Chemicznego, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Zarządca Karol Lindsztedt mieszka obecnie przy ul. Puławskiej 39.

B LXII 8932: „Ocularium“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Likwidatorem jest Chaim-Szymon Lewin Eiger z Warszawy. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Warmkim w Warszawie dnia 22 lutego 1934 r. nr. kw. 392, spółka została rozwiązana.

B LXII 8962: „Centrala Potrzeb Wojskowych Tadeusz Ibiański i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Siedziba spółki mieści się przy ul. Wołkiej 66 w mieszkaniu Tadeusza Ibiańskiego. Likwidatorem jest Tadeusz Ibiański z Warszawy. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Jamonttem w Warszawie dnia 5 kwietnia 1934 r. nr. 1263, spółka znajduje się w stanie likwidacji.

B LXII 8975: „Wakra“ przedsiębiorstwo Handlowo-Przeladunkowe, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Na za-

rządcę wybrana została Janina Rykowska z Warszawy. Spółkę zastępuje dr. Stanisław Polakiewicz łącznie z jednym z pozostałych zarządców. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Stefanem Benedyktem w Warszawie dnia 14 maja 1934 r. nr. rep. 506.

B LXII 9046: „Spółpap, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Zarządcami są: Dwojra Szydłower i Fajga Szydłower, obie z Warszawy.

B LXIII 9107: „H. Kolberg i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Stefanowi Kolbergowi z Warszawy udzielono prokury z prawem podpisywania łącznie z jednym z członków zarządu.

B LXIII 9123: „Polsko-Brytyjskie Towarzystwo Handlowe, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Wspólnej 35 m. 12. Zarządcą jest Władysław Faszowicz z Pruszkowa. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Glassem w Warszawie dnia 31 stycznia 1934 r. nr. kw. 97.

B LXIII 9145: „Palace“ Eksploatacja Kin, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Szymon Lejman i Leon Königil przestali być zarządcami. Zarządcą obecnie jest Leon Kirsz z Warszawy. Wpisano na mocy aktów zeznanych przed notariuszem Malachowskim-Lempickim dnia 17 marca 1934 r. nr. 602, 19 kwietnia 1934 r. nr. 792 i 23 kwietnia 1934 r. nr. 817.

B LXIII 9162: „Espeka“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Firma obecnie brzmi: „Espeka“ Towarzystwo dla Handlu Papierem i Przyborami Kancelaryjnymi, spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Kapitał zakładowy został podzielony na 20 udziałów. Zarządcami są: Stanisław Teofil Galik, Dawid Kirszenbaum, obaj z Warszawy. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Tarnowskim w Warszawie dnia 9 maja 1934 r. nr. rep. 795.

B LXIII 9188: „Elektro-Spółka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Siedziba spółki mieści się obecnie przy al. Jerozolimskiej 22.

B LXIII 9189: „Polski Lloyd, Spółka Akcyjna“. Eugeniuszowi Lempke z Warszawy udzielono łącznej prokury dla Centrali.

B LXIV 9228: „Rator“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Zarządcą jest Izrael-Icek Kozłowski z Warszawy. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Dembińskim w Warszawie dnia 17 stycznia 1934 r. nr. 75.

B LXIV 9233: „Kawiarnia-Winiarnia-Dancing „Goga“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Likwidatorem jest Mieczysław Bekier z Warszawy. Na mocy uchwały walnego zgromadzenia wspólników z dnia 26 maja i 18 czerwca 1934 r. spółka znajduje się w stanie likwidacji.

B LXIV 9256: „Kossowska Kuchnia Jarska, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Kapitał zakładowy został podwyższony o zł. 1 000 i obecnie wynosi zł. 8 000, podzielony na 16 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarząd obecnie stanowią: Maria Gościcka, Zofia Macelkówna, Helena Wąs-Wąsowiczowa, Helena Lipkówna. Wpisano na mocy uchwały walnego zgromadzenia wspólników z dnia 12 maja 1934 r. oraz aktu zeznanego przed notariuszem Neumanem w Warszawie dnia 2 czerwca 1934 r. nr. 759.

B LXV 9454: „Towarzystwo Przemysłowo-Budowlane „Sano“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Oddział w Łodzi.

B LXIV 9321: „Warszawska Spalarnia Odpadków „Vaso“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Kapitał zakładowy został podwyższony o zł 14000 i wynosi obecnie zł. 25.000, podzielonych na 50 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Tomasz Kozak, Waclaw Burcicki, Czesław Andrycz, Karol-Ryszard Prochnau, Eugeniusz Lempke, wszyscy z Warszawy. Spółkę zastępuje zarządca Tomasz Kozak, lub Waclaw Burcicki łącznie z jednym z pozostałych zarządców. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Swirskim w Warszawie dnia 16 maja 1934 r. za nr. rep. 1101.

B LXV 9331: „Towarzystwo Wydawnicze „Rotograf“. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Kapitał zakładowy został podzielony na 8 udziałów. Zarządcą jest Bolesław Karniszyn z Warszawy. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Dzebińskim w Warszawie dnia 22 maja 1934 r. za nr. rep. 732.

B LXV 9402: „Zgodność, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Zarządcami są: Michał Kozerski, Antoni Wereszczyński, obaj z Warszawy. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Hettlingerem w Warszawie dnia 23 kwietnia 1934 r. nr. rep. 1160.

B LXV 9415: „Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością „Centrotektura“. Miron Szeskin przestał być zarządcą. Na zarządcę wybrany został Dawid Szatka z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały Rady Nadzorczej z dnia 24 maja 1934 r.

B LXV 9451: „Centromies, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Tarasowej 66.

B LXV 9456: „Polskie Zakłady „Always“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Leszno 40.

B LXV 9463: „Nowoczesna Spółka Wydawnicza Spółka Akcyjna“. Henrykowi Sliwińskiemu z Warszawy udzielono prokury.

B LXV 9472: „Tektura Surowa, Spółka z ogr. odp.“. Henrykowi Meyza z Warszawy udzielono samodzielnej prokury.

B LXII 8980: „Bank Gospodarstwa Krajowego“. Dr. Kazimierzowi Studentowiczowi udzielono prokury dla Centrali.

B 3544 (B XLII 6182): „Zakłady Amunicyjne „Pocisk“, Spółka Akcyjna“. Zarząd obecnie stanowią: Stanisław Margules, Kazimierz Wiszowaty, Gustaw Wertheim, Witold Czaplicki, Stefan Machowicz, wszyscy z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 30 maja 1934 r. (protokół notariusza Stefana Benedykta w Warszawie nr. rep. 580).

B 45 (B XLIX 6977): „Towarzystwo Zakładów Ceramicznych Dziewulski i Lange, Spółka Akcyjna“. Zarząd obecnie stanowią: Piotr Dąbkowski, Władysław Heinrich, Jerzy hr. Lubieński, Jan Reinstein, Aleksander Tallen-Wilczewski, wszyscy z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 28 kwietnia 1934 r. (protokół notariusza Massalskiego w Warszawie nr. rep. 527).

B 67 (B XLII 6178): „Chemiczno-Farmaceutyczne Zakłady Przemysłowe Fr. Karpiński Spółka Akcyjna“. Roman Klimkiewicz z zarządu wystąpił. Do zarządu wybrany został Bronisław Koskowski z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 14 kwietnia 1934 r. (protokół notariusza Malachowskiego-Lempickiego za nr. 761).

B 92 (B I 7340): „Cukrownia Ciechanów, Spółka Akcyjna“. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Ordynackiej 8 m. 6. Kajetanowi Feliksowi Stypulkowskiemu udzielono łącznej prokury.

B 217 (B XLIII 6297): „Spółka Akcyjna Dom Handlowo-Przemysłowy Franciszek Fuchs i Synowie“. Zarząd stanowią: Stanisław Fuchs, Stefan Fuchs, Alfred Ramisch, Marcin Miłkucki, Karol Olszowski, Bogusław Werner, wszyscy z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 28 maja 1934 r. zaprotokółowanej przez notariusza Massalskiego w Warszawie za nr. rep. 684.

B II 274: „Restauracja Swoja, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Siennej 2. Kapitał zakładowy został podwyższony o zł. 50 i obecnie wynosi zł. 20000, podzielonych na 40 udziałów, całkowicie gotowizną wpłaconych. Zarządcą jest Feliks Bańkowski z Warszawy. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Laskowskim w Warszawie dnia 17 kwietnia 1934 r. nr. 411.

B III 322: „Polskie Zakłady Marconi, Spółka Akcyjna“. Prokura Fredericka Henry Reeves'a ustala.

B IV 477: „Pszczynskie Towarzystwo Handlowe, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Firma obecnie brzmi: „Wepetoha“ Spółka Przemysłowo-Handlowa z ograniczoną odpowiedzialnością“. Dr. Franciszek Ebeling i Alfred Herholz przestali być zarządcami. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Konstantym Wolnym w Katowicach dnia 25 maja 1934 r. nr. rep. 674.

B V 487 (B XLII 6128): „Częstochowskie Zakłady Wyrobów Włókiennych „Stradom“, Spółka Akcyjna“. Siedziba spółki mieści się obecnie przy pl. Napoleona 9.

B IV 521 (B XLV 6582): „Zakłady Chemiczne w Winnicy, Spółka Akcyjna“. Henrykowi Stryjewskiemu z Winnicy udzielono łącznej prokury.

B IV 609 (B LIII 7533): „J. Franaszek Spółka Akcyjna“. Stanisław Franaszek zmarł. Prezesem zarządu jest Jerzy Franaszek. Wpisano na mocy uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 26 maja 1934 r. (protokół notariusza Jelnickiego w Warszawie nr. rep. 745).

B IV 619 (B XL 5934): „Towarzystwo Zakładów Przedzalni Bawelny, Tkalni i Bielarni Zawiercie, Spółka Akcyjna“. Zarząd obecnie stanowią: inż. Stanisław Szymański z Warszawy i inż. Edmund Dębski z Zawiercia.

B V 679 (B XLII 6133): „Instytut Wydawniczy Biblioteka Polska, Spółka Akcyjna“. Do zarządu kooptowany został dr. Feliks Hilchen z Warszawy. Józefowi Kowalskiemu z Warszawy udzielono prokury. Na mocy uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 26 kwietnia 1934 r. (protokół notariusza Walerego Romana nr. 813), zmieniony został par. 7 Statutu spółki.

B V 747 (B XXXI 4933): „Północne Towarzystwo Transportowe i Ekspedycyjne Spółka Akcyjna“. Oddziały w Katowicach, Sosnowcu i Gdańsku zwinięto. Do zarządu zostali wybrani: Jakób Tempel z Gdyni, Hipolit Tempel z Częstochowy. Wybory członków zarządu dokonane zostały na mocy uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 28 kwietnia 1934 r. (protokół notariusza Zabierzowskiego nr. rep. 1157).

B I. 761: „Zakład Cukierniczo-Gastronomiczny „Złoty Róg“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Zarządcami obecnie są: Tomasz Ługowski, Waclaw Czajkowski, Paweł Sobczak, wszyscy z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Wpisano na mocy uchwały walnego zgromadzenia wspólników z dnia 12 lutego 1930 r.

B V 771 (B LVI 8126): „Zakład Leczniczy „Nalęczów“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Kazimierzowi Gajewskiemu z Leśnej Podkowy udzielono łącznej prokury.

B VI 832 (B XLI 6076): „Belgijska Spółka Akcyjna Zakłady Przemysłowe Boryszew”. Kapitał zakładowy przeznaczony na działalność na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej obecnie wynosi 5 000 000 franków belgijskich. Postanowienie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu w przedmiocie zezwolenia na zmniejszenie kapitału zakładowego o 29 240 franków belgijskich t. j. z 1 000 000 fr. b. do 970 760 fr. belg. i następnie na powiększenie tegoż kapitału o 4 029 240 fr. belg. t. j. do 5 000 000 fr. belg. przez przelew sumy 4 029 240 fr. belg. z rezerwy nadzwyczajnej do kapitału zakładowego opublikowane zostało w Nr. 121 Monitora Polskiego z dnia 29 maja 1934 r.

B VI 896: „Fabryka Krawatów A. Piekarski i S-ka. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Zarządcą jest Wacław Piekarski z Warszawy. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Siennickim w Warszawie dnia 29 maja 1934 r. nr. rep. 2928.

B 936 (B XL 5944): „Polskie Zakłady Chemiczne „Nitrat”, Spółka Akcyjna”. Janusz Radziwiłł z zarządu wystąpił.

B V 807 (B XXXIII 5161): „Towarzystwo Ubezpieczeń „Eurona”, Spółka Akcyjna”. Stefanowi Pawłowi Czarnowskiemu i Stanisławowi Wiktorowi Gajerskiemu udzielono prokury.

B II 167: „Towarzystwo Elektryczność Spółka Akcyjna”. Członek zarządu Henryk Konic zmarł. Do zarządu kooptowany został Ludwik Natanson. Wpisano na mocy uchwały zarządu z dnia 1 czerwca 1934 r.

B VII 1247 (B XLI 6049): „Zakłady Solvay w Polsce Towarzystwo z ograniczoną poręką”. Mieczysławowi Kosickiemu z Warszawy udzielono prokury z prawem podpisywania łącznie z jednym z zarządców lub prokurentów za Centralę i wszystkie Oddziały.

B VIII 1367 (B XXXIV 5226): „Zakłady Garbarskie C. J. H. Blunck, Spółka Akcyjna”. Zarząd obecnie stanowią: Henryk Patschke, Jan Blunck, Irena Blunck, wszyscy z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 30 kwietnia 1934 r. (protokół notariusza Hettlingera w Warszawie nr. rep. 1300).

B 1677 (B LXV 9495): „Bary Setka, Satyr i Mars, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Kapitał zakładowy został podwyższony o zł. 1 050 i obecnie wynosi zł. 109 150. Podzielony na 37 udziałów całkowicie włożonych. Zarząd stanowią: Prezes Antoni Materski, Stefan Jędrzejczak, Stanisław Przeździecki, Franciszek Pietrusiewicz, wszyscy z Warszawy. Leon Bednarski z Pruszkowa. Spółkę zastępuje prezes lub wiceprezes zarządu i dwóch członków zarządu łącznie. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Laskowskim w Warszawie dnia 26 kwietnia 1934 r. nr. 450.

B 1686 (B XXXV 5367): „Zakłady Przemysłu Metalowego „Staniola”. Spółka Akcyjna”. Idzie Scidenmanowej z Warszawy udzielono łącznej prokury.

B X 1964: „Fabryka Wwrobów Ceramicznych Bvrtanja, Spółka Akcyjna”. Komisję Likwidacyjną stanowią: Maksymilian Bernsztok z Warszawy i Wacław Dąbrowski z Włoch pod Warszawą. Na mocy uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 15 maja 1934 r. zaprotokulowanej przez notariusza Paszkowskiego w Warszawie za nr. rep. 920 spółka postawiona została w stan likwidacji.

B X 2060 (B XXXIX 5734): „Spółka Wytwórcza Polskich Rymarzy i Siodlarzy, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Zarząd obecnie stanowią członkowie: Walenty Gućma, Michał Kabisz, Wacław Bojarski, Józef Wróblewski, Wacław Tobolski. Zastępcy: Roman Baczkowski, wszyscy z Warszawy. Józef Budzyński ze wsi Kobyłka. Wpisano na mocy aktu zeznanego

przed notariuszem Sleszyńskim w Warszawie dnia 22 kwietnia 1934 r. za nr. 409.

B XII 2507 (B XXXV 5291): „Wrzosowa” Fabryka Portland Cementu, Spółka Akcyjna”. Bernard Holenderski i dr. Paweł Minkowski z zarządu wystąpili. Do zarządu zostali wybrani: Marjan Cederbaum, Władysław Cierlicki, obaj z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 26 maja 1934 r. (Protokół notariusza Paszkowskiego w Warszawie nr. 1044).

B XIII 2589: „Towarzystwo Akcyjne Fabryki Maszyn „Geislach i Pulst”. Spółka została zlikwidowana.

B XIII 2629: „Kopalnia Zofja w Strzelbicach, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki mieści się obecnie przy pl. Trzech Krzyży 8. Zarządcą jest Zofja Sadowska z Warszawy pl. Trzech Krzyży 8. Prokura Ignacego Świętochowskiego ustala. Wpisano na mocy uchwały wspólników z dnia 29/V 1934 r. (protokół notariusza Zaborowskiego w Warszawie nr. 1105).

B XIII 2667: „Powszechny Bank Kredytowy. Spółka Akcyjna”. Henrykowi Bieleckiemu i Mirosławowi Cejlinowi obydwom z Warszawy udzielono prokury dla Centrali.

B XVII 3219 (B LIV 7722): „Tatra-Auto. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Prokura Włodzimierza Wiesenberggo ustala.

B XX 3670: „Polskie Towarzystwo Zakładów Skodv. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Bogumiłowi Pokornemu z Milanówka udzielono prokury z prawem podpisywania łącznie z jednym z członków zarządu lub prokurentem.

B XX 3712: „Fabryka Farb Drukarskich „Pigment”, Spółka Akcyjna”. Celem spółki jest zakładanie, nabywanie i prowadzenie fabryk wszelkiego rodzaju farb i artykułów chemicznych, jako też handel wszelkiego rodzaju artykułami w ten zakres wchodzącymi. Kapitał zakładowy został podzielony na 3 500 akcji na okaziciela. Zarząd stanowią: Tadeusz Bart, Szymon Wittenberg, Natan Wohl, wszyscy z Warszawy. Uchwała walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 25 listopada 1930 r. (protokół notariusza Tyborowskiego w Warszawie nr. rep. 4914, uzgodniony został statut spółki z prawem o spółkach akcyjnych (Dz. Ust. Nr. 39/1928 poz. 383).

B XXI 3748: „Biuro Inżynieryjne I. Karbowski i J. Kurowski, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

B XXI 3838: „Polsko-Amerykańska Spółka Handlowa, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Likwidatorami są: Leopold Kotnowski, Konstanty Hejmowski, Stanisław Arct, wszyscy z Warszawy. Na mocy uchwały walnego zgromadzenia wspólników z dnia 16 marca 1934 r. zaprotokulowanej przez notariusza Zaborowskiego w Warszawie za nr. rep. 587 spółka postawiona została w stan likwidacji.

B XXIII 4006 (B LVIII 8292): „Państwowy Monopol Spirytusowy”. Do podpisywania w zastępstwie członka dyrekcji zobowiązań i aktów prawnych upoważniony jest inż. Jerzy Budzyński.

B XXIV 4236: „Centralna Kasa Spółek Rolniczych”. Ustala prokury: Jakóba Pvtla, Feliksa Przeradzkiego i Ignacego Gutowskiego. Janowi Antoniemu Bondy z Warszawy udzielono prokury dla Zakładu Głównego.

B XXVI 4455: „Fabryka Przędzy i Tkanin Sztucznych Chodaków, Spółka Akcyjna”. Dr. Jan Stoeckly z zarządu wystąpił.

B XXVI 4462: „Polskie Radio“, Spółka Akcyjna. Prokura Czesława Zawistowskiego ustala.

B XXVIII 4648: „Motor-Stock, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Zarządcami są: Antoni Więckowski, Ludwik Sliwowski, obaj z Warszawy. Spółkę zastępuje każdy z zarządców samodzielnie. Stefanowi Mikoszowi z Warszawy udzielono samodzielnej prokury. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Nowickim w Warszawie dnia 16 maja 1934 r. nr. rep. 1141.

B XXIX 4763: „Fabryka Zamków Bracia Szulman i W. Szuwał, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Sędzią komisarzem masy upadłości mianowany został sędzia handlowy Wacław Piekarski, kuratorem zaś adwokat Stefan Zand z Warszawy. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 14 lutego 1934 r. firmie: „Fabryka Zamków Bracia Szulman i W. Szuwał spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w likwidacji“ ogłoszona została upadłość.

B XXX 4897: „Towarzystwo Przemysłowo-Budowlane „Budopol“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Trębackiej 5.

B XXXI 4927: „Wielkie Pralnie Parowe „Hanka“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Prostej 17 m. 36. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Straszewiczem w Warszawie dnia 1 czerwca 1934 r. nr. 1398, przedsiębiorstwo oddane zostało w zastaw Abramowi Kahanowi.

B XXXII 5035: „Splendid Fabryka Ogniw Galwanicznych, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Stawki 79. Wpis powyższy w dniu 25 czerwca 1929 r. uzupełniony został dopełnieniem: Sędzią komisarzem masy upadłości mianowany został sędzia handlowy Jan Gebethner. Kuratorem zaś adwokat Roman Polkowski z Warszawy. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 18 kwietnia 1929 r. spółce ogłoszona została upadłość.

B XXXIII 5106: „Huta Szklana „Fortuna“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Wszelkie zobowiązania, czeki, przekazy, rewersy, umowy, pełnomocnictwa, akty notarialne i hipoteczne podpisują wszyscy trzej zarządcy łącznie. Zdzisławowi Rotmilowi z Warszawy udzielono prokury z prawem podpisywania łącznie ze Stefanem Rotmitem i Lejbą vel Leonem Bryskierem.

B XXXIV 5203: „Model“ A. Lisowski, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

B XXXV 5330: „Polskie Towarzystwo 1927 Roku dla Finansowania Przedsiębiorstw Użyteczności Publicznej, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Siedziba spółki mieści się obecnie przy pl. Napoleona 9. Likwidatorami są: Szymon Landau, Antoni Wereszczyński, obaj w Warszawie. Na mocy uchwały walnego zgromadzenia wspólników z dnia 1 czerwca 1934 r. zaprotokółowanej przez notariusza Pomykalskiego w Warszawie nr. rep. 868 spółka znajduje się w stanie likwidacji.

B XXXVIII 5701: „Towarzystwo Budowy i Eksploatacji Wodociągów i Kanalizacji Autoryzowany Inżynier Budowy Włodzimierz Dziakiewicz, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Siedziba spółki mieści się obecnie przy pl. Marcina Kromera 2. Wpis powyższy w dniu 18 czerwca uzupełniony został dopełnieniem: Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Ludnej 5. Likwidatorem jest Stanisław Harland z Warszawy. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Hettlingerem w Warszawie dnia 9 maja 1933 r. nr. rep. 1750 spółka znajduje się w stanie likwidacji.

B XXXIX 5830: „Państwowe Zakłady Inżynierji“, Inż. Kazimierz-Józef Meyer ze stanowiska naczelnego dyrektora ustą-

pił. Inż. Adamowi Kręglewskiemu powierzono pełnienie obowiązków naczelnego dyrektora.

B XXXIX 5850: „Francuska Spółka Akcyjna Bureau Veritas Registre International de Classification de Navires, Przedstawicielstwo Spółki Akcyjnej Bureau Veritas w Polsce“. Firma brzmi: „Francuska Spółka Akcyjna Bureau Veritas Registre International de Classification de Navires et d'Aeronefs — Przedstawicielstwo Spółki Akcyjnej Bureau Veritas w Polsce“. Celem spółki na obszarze Rzeczypospolitej jest: wykonywanie kontroli fabrykacji polskich statków powietrznych oraz kontroli technicznej i klasyfikacji wszystkich czynnych zarejestrowanych w Polsce statków powietrznych, sprzętu, aparatów i maszyn lotniczych, przeprowadzanie badań i dochodzeń w sprawach wypadków lotniczych, klasyfikacja i ekspertyza statków wszelkiego pochodzenia, wyjąwszy statki wojenne, dozór nad budową nowych statków i reperacja starych, stwierdzanie wszelkich uszkodzeń na konto osób trzecich, wydawanie rejestru Veritas, Repertorium Generalnego, oraz wszelkich innych wydawnictw dotyczących czynności spółki, ponadto wykonywanie kontroli, ekspertyzy i przyjmowanie materiałów, przeznaczonych zarówno do budowy statków, jak i do innego użytku, jak również wykonywanie kontroli i ekspertyzy wszelkiego sprzętu, tudzież wszelkich aparatów i maszyn, oraz konstrukcji lądowych wszelkiego rodzaju.

B XL 5885: „Pierwsza Polska Fabryka Greckiej Chalwy „Eskimo“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Szyja Rosenbaum przestał być zarządcą. Prokura Szyi Rosenbaum ustala. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Miszewskim w Warszawie dnia 20 maja 1932 r. za nr. 2230.

B XL 5886: „Polska Spółka Wytworów Chemicznych „Roché“, Spółka Akcyjna“. Zarząd stanowią: dr. Czesław Wroczyński, prof. dr. Jerzy Michalski, dr. Stanisław Weil, dr. Louis Delachaux, wszyscy z Warszawy. Dr. Emil Barell z Bazylei. Wpisano na mocy uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 21 kwietnia 1934 r. zaprotokółowanej przez notariusza Paszkowskiego w Warszawie nr. rep. 781.

B XLI 6061: „Towarzystwo Handlowe „Svea“, Spółka Akcyjna“. Harald Axell z zarządu ustąpił.

B XLII 6146: „Częstochowska Fabryka Wyrobów Celulozodowych, Spółka Akcyjna“. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Foksal 18 m. 20.

B XLII 6177: „Nife“, Akumulatory Stalowe, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Siedziba spółki mieści się obecnie przy al. Ujazdowskich 47.

B XLII 6234: „Angielska Spółka Akcyjna, Towarzystwo Ubezpieczeń Alliance“. Oddziały w Bydgoszczy i Bielsku Cieszyńskim zwinęto.

B XLII 6254: „Frigoria“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Prokura Stanisława Jazdowskiego ustala.

B XLIV 6471: „Biuro Techniczno-Handlowe „Ciepło i Siła“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Siedziba spółki mieści się przy ul. Brzeskiej 13. Zarządcami są: Salomon vel Stefan Papisz i Jakow Szyfman, obaj z Warszawy. Spółkę zastępuje każdy z zarządców samodzielnie. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Jelnickim w Warszawie dnia 5 maja 1934 r. nr. rep. 731.

B XLV 6581: „Towarzystwo Budowlano-Parcelacyjne „Dynamy“, Spółka Akcyjna“. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Krak.Przedm. 13.

OBWIESZCZENIA SPÓŁEK AKCYJNYCH

II OGŁOSZENIE

Komisja Likwidacyjna

Spółki Akcyjnej dla Przemysłu i Handlu „Polon” w Łodzi

zawiadamia PP. Akcjonariuszów, iż w dn. 11 sierpnia 1934 r. o godz. 18 odbędzie się

WALNE ZEBRANIE

w lokalu Spółki, Brzozowa 12/16.

Porządek dzienny: 1) Sprawozdanie Komisji Likwidacyjnej i zatwierdzenie bilansu na dzień 10.VI i 31.XII.1933 r.; 2) Dalsza działalność Komisji Likwidacyjnej; 3) Wnioski.

Akcjonariusze, pragnący uczestniczyć w Zebraniu, winni złożyć w siedzibie Spółki akcje, względnie dowody depozytowe.

II OGŁOSZENIE

Zarząd Spółki Akcyjnej p. f.

„Dom Handlowy Bracia Mazur”, Spółka Akc. w Warszawie

niniejszem podaje do wiadomości PP. Akcjonariuszów spółki, że w dn. 9 sierpnia 1934 r. o godz. 6 po poł. w lokalu spółki przy ul. Siennej Nr. 22 w Warszawie, odbędzie się

ZWYCZAJNE WALNE ZGROMADZENIE AKCJONARJUSZÓW

Spółki „Dom Handlowy Bracia Mazur, Spółka Akcyjna”, z następującym porządkiem dziennym:

- 1) Rozpatrzenie i zatwierdzenie sprawozdania, bilansu oraz rachunku zysków i strat za rok 1933;
- 2) Kwitowanie zarządu spółki z wykonania obowiązków;
- 3) Wybory członków zarządu oraz komisji rewizyjnej;
- 4) Wolne wnioski Akcjonariuszów.

Sąd Okręgowy we Lwowie, Wydział II Handlowy

dn. 18 listopada 1933 r. Firm. 1730/33 Spółk. III. 91

Zmiany dotyczące firmy spółki akcyjnej.

Do rejestru wpisano dnia 1 grudnia 1933 r. Brzmienie firmy:

SPÓŁKA AKCYJNA KOLEJ LOKALNA LWÓW — JAWORÓW

Siedziba firmy: Lwów.

Zmiany: Uchwałą walnego zgromadzenia z dn. 29/XII 1932 r. l. rep. 36 017 zmieniono §§ 6. ust. 2. i ust. 8, 29 ust. 1. i 2. i 48. — w brzmieniu ustalonym w protokole dołączonym do aktów.

Zarząd składa się odtąd z trzech do czterech członków. Jednego członka zarządu mianuje Minister Komunikacji, trzech zaś wybiera walne zgromadzenie na okres 3 lat z pośród akcjonariuszów lub z poza ich grona.

Odtąd rok obrotowy spółki jest zgodny z okresem budżetowym Przedsiębiorstwa Polskich Kolei Państwowych.

Dr. Lisowski, Sędzia Okręgowy

Sąd Okręgowy we Lwowie, Wydział II Handlowy

dn. 18 listopada 1933 r. Firm. 1727/33 Spółk. III. 91

Zmiany dotyczące firmy spółki akcyjnej.

Do rejestru wpisano dnia 22 listopada 1933 r. Brzmienie firmy:

SPÓŁKA AKCYJNA „KOLEJ LOKALNA ŁUPKÓW — CISNA”

Siedziba firmy: Lwów.

Zmiany: Uchwałą walnego zgromadzenia z dn. 14/XII 1932 r. l. rep. 35 361 zmieniono § 6 i § 49 statutu — w brzmieniu ustalonym w protokole dołączonym do akt.

Odtąd rok obrotowy spółki jest zgodny z rokiem budżetowym przedsiębiorstwa Polskich Kolei Państwowych.

Członek zarządu inż. Kazimierz Chojnowski — został odwołany.

Członkiem zarządu w jego miejsce został zamianowany Stanisław Kalicki, Rada Ministerstwa Komunikacji, zam. w Warszawie, ul. Chalubińskiego 4.

Dr. Lisowski, Sędzia Okręgowy

I WEZWANIE

Zarząd Spółki Zakłady Przemysłowe „Bieżanów”, Spółka Akc. w Bieżanowie

zawiadamia Akcjonariuszy swoich, iż w myśl uchwały Walnego Zgromadzenia z dn. 12 kwietnia 1934

PODWYŻSZONYM ZOSTAJE KAPITAŁ ZAKŁADOWY o kwotę zł 146 050-00 przez emisję 635 sztuk nowych akcji na okaziciela opiewających wartości nominalnej po zł 230-00 każda za cenę emisyjną zł 360-00 za nową akcję. Za każde 50 sztuk akcji starych otrzymuje dotychczasowy akcjonariusz 30 sztuk nowych akcji. Ułamki niżej 50 sztuk akcji będą uwzględnione w ten sposób, że za ułamek wyżej 25 sztuk akcji przypada 5 sztuk nowych akcji, zaś ułamek niżej 25 sztuk nie będzie wcale uwzględnionym. Akcjonariuszom wolno ułamki niewyczerpane łączyć razem i domagać się przyznania łącznego odpowiedniej ilości akcji nowej emisji odpowiednio do liczby połączonych akcji.

Cena emisyjna nowych akcji w kwocie zł 360-00 za akcje nominalnej wartości zł 230-00 ma być przez subskrybujących dotychczasowych akcjonariuszy wpłaconą w całości przy subskrypcji w kasie Spółki w Bieżanowie. Niewykonanie prawa poboru nowych akcji w ciągu dni 30 od dnia ostatniego ogłoszenia pociąga za sobą utratę tego prawa przez dotychczasowego akcjonariusza w stosunku do posiadanych przezeń akcji, a nierozbrane akcje będą przyznane przedewszystkiem zgłaszającym się akcjonariuszom, o ile ci akcjonariusze zasubskrybują takowe w ciągu dni 14 od dnia ponownego ogłoszenia i uiszczą całą cenę emisyjną natychmiast przy subskrypcji.

I OGŁOSZENIE

Zarząd Spółki Akcyjnej p. f.

„Polskie Zakłady Marconi”

SPÓŁKA AKCYJNA

niniejszem zawiadamia PP. Akcjonariuszów, że stosownie do uchwały Walnego Zgromadzenia Akcjonariuszów z dn. 22 maja 1934 r. postanowienia P. Ministra Przemysłu i Handlu z dn. 28 czerwca 1934 r. Nr. GMA 103:

1) kapitał akcyjny Spółki wynoszący zł 2 200 000-00 zostaje obniżony do zera i wszystkie 22 000 sztuk akcji nominalnej wartości zł 100-00 każda zostają umorzone;

2) przystępuje do utworzenia nowego kapitału akcyjnego drogą emisji 800 sztuk nowych akcji nominalnej wartości zł 1 000-00 każda na następujących warunkach: 1) suma w jakiej nowy kapitał akcyjny ma być utworzony wynosi zł 800 000-00 2) prawu poboru przez dotychczasowych akcjonariuszów podlega 800 sztuk akcji, infinitywnych lub na okaziciela zależnie od żądania subskrybenta, po zł 1 000-00 wartości nominalnej każda; 3) cena emisyjna nowych akcji równa się ich cenie nominalnej; 4) pierwszeństwo do nabycia akcji nowej emisji mają dotychczasowi akcjonariusze w stosunku proporcjonalnym do ilości poprzednio posiadanych akcji; 5) PP. Akcjonariusze, życzący sobie skorzystać z prawa poboru nowych akcji, winni zgłosić się z posiadaniem akcjami dotychczasowymi w lokalu Spółki przy ul. Narbutta 29, w Warszawie w ciągu 3 tygodni od daty ostatniego (trzeciego) ogłoszenia i tamże w tymże terminie uiszczyć po zł 1 000-00 od każdej pobieranej akcji nowej emisji; w razie niewykonania prawa poboru przez dotychczasowych akcjonariuszów oraz nieuiszczenia wpłat na akcje w określonym wyżej terminie, zostanie wyznaczony drugi termin poboru pozostałych akcji przez wszystkich dawnych akcjonariuszów, przy czym dodatkowy przydział akcji nastąpi w stosunku do zgłoszeń; akcje nieobjęte Zarząd Spółki przydzieli według swojego uznania.

!!! PODRÓŻUJCIE SAMOLOTAMI !!!

I OGŁOSZENIE

Zarząd Spółki Akcyjnej

Fabryki Maszyn i Narzędzi Rolniczych M. Wolski i S-ka w Lublinie

podaje do wiadomości osób zainteresowanych, że uchwałą Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia Akcjonariuszów Spółki, odbytego w dn. 21 czerwca 1934 r. postanowiono

obniżyć kapitał akcyjny Spółki do sumy zł 1 050 000

przez bezpłatne umorzenie połowy akcji, na pokrycie strat bilansowych za lata 1930/31 i 1931/32. Niniejsze ogłoszenie dokonuje się zgodnie z art. 122 prawa o spółkach akcyjnych. Wszelkie roszczenia należy zgłaszać najdalej w ciągu miesiąca trzech od daty trzeciego ogłoszenia

Sąd Okręgowy we Lwowie, Wydział II Handlowy

dn. 27 lutego 1934 r. Firm. 520/34 B. 83.

Zmiany dotyczące firmy spółki akcyjnej.

Do rejestru wpisano: dnia 5 marca 1934 r. Brzmienie i siedziba firmy:

„Unja” Spółka Akcyjna Przemysłu Naftowego we Lwowie, pl. św. Jura 5.

Zmiany: wykreśla się członka zarządu Władysława Dunke de Sajo. Wpisuje się nowy Zarząd w składzie: Józef Czleminski, przemysłowiec, we Lwowie, Tarnowskiego 18 i Roman Lewicki, dyrektor sojuszu rewizyjnego we Lwowie, Mickiewicza 12.

Dr. Lisowski, Sędzia Okręgowy.

Sąd Okręgowy we Lwowie, Wydział II Handlowy

dn. 4 listopada 1933 r. Firm. 609/33 B 1 157

Zmiany dotyczące firmy spółki akcyjnej.

Data wpisu: 16 listopada 1933 r. Brzmienie i siedziba firmy:

Bank Dyskontowy Warszawski, Spółka Akcyjna w Warszawie, ul. Fredry 8, Oddział we Lwowie

Zmiany: Prezes Zarządu Herman Poznański i Władysław Kiślański zmarli. Prezesem Zarządu uchwałą Rady Nadzorczej z 25/II 1928 Nr. R 484 mianowany został Paweł Heilperin. Członkiem Zarządu uchwałą Rady Nadzorczej z 16/IV 1923 Nr. R 485 mianowany został Dr. Wiktor Mikulecki w Warszawie, Kaliska 1. Wykreśla się prokurę Jakóba Friedmana.

Dr. Lisowski, Sędzia Okręgowy

Sąd Okręgowy we Lwowie, Wydział II

dn. 9 lutego 1934 r. Firm. 1223/33 B. I 339

Zmiany dotyczące firmy spółki akcyjnej

Do rejestru wpisano: dnia 22 lutego 1934 r. Brzmienie i siedziba firmy:

Spółka Akcyjna dla Przemysłu Budowlanego dawniej Jan Lewiński we Lwowie

Zmiany: wykreśla się prokurę Romana Konaszewicza. Wpisuje się prokurę inż. Romana Koltuniuka zam. we Lwowie, ul. Sapiehy 6.

Dr. Lisowski, Sędzia Okręgowy

I OGŁOSZENIE

Na zasadzie upoważnienia sędziego rejestrowego II Wydz. Sądu Okręgowego w Warszawie z dn. 25/VII 1934 r. B. VIII 1581 podaję do wiadomości, że z mocy art. 395 i nast. K. H.

NADZWYCZAJNE WALNE ZGROMADZENIE AKCJONARJUSZÓW

Akcyjnego Towarzystwa Krawieckiego „Ameryka”, Spółka Akcyjna

odbędzie się w jego siedzibie przy ul. Ząbkowskiej 40 w Warszawie dn. 20 sierpnia r. b. o godz. 6 po poł. z następującym porządkiem dziennym:

1) Odwołanie Zarządu i Komisji Rewizyjnej; 2) Wybory Zarządu i Komisji Rewizyjnej; 3) Upoważnienie Zarządu do zaciągnięcia pożyczki na cele przebudowy nieruchomości.

PP. Akcjonariusze mają prawo uczestnictwa w Walnym Zgromadzeniu, o ile złożą swe akcje względnie świadectwa depozytowe w siedzibie Zarządu przynajmniej na 7 dni przed terminem Zgromadzenia.

(—) Bronisław Zegilewicz

Zarząd Spółki Akcyjnej pod firmą
Towarzystwo Akcyjne Budowy i Eksploatacji Domów „Wegan”
Spółka Akcyjna w Warszawie

zwołuje

NADZWYCZAJNE WALNE ZGROMADZENIE AKCJONARJUSZÓW

też Spółki Akcyjnej, mające się odbyć w dn. 16 sierpnia b. r. o godz. 1 p. p. w kancelarii Notariusza Juliana Siennickiego w Warszawie przy ul. Kapucyńskiej Nr. 6 w gmachu Hipoteki (pok. Nr. 10) z następującym porządkiem dziennym:

1) Wybory nowego Zarządu; 2) Zmiana uchwały w przedmiocie pism, gdzie mają być zamieszczane ogłoszenia Spółki; 3) Wolne wnioski akcjonariuszów.

Akcjonariusze, życzący sobie przyjąć udział w Nadzwyczajnym Walnym Zgromadzeniu, winni złożyć Zarządowi Spółki przynajmniej na 7 dni przed terminem Zgromadzenia posiadane przez nich akcje lub też zaświadczenie, wydane przez Notariusza, względnie przez krajowe instytucje kredytowe na dowód złożenia akcji.

Towarzystwo Białostockiej Manufaktury Eugenjusz Becker i S-ka Spółka Akcyjna w Białymstoku

Bilans na dz. 31 grudnia 1933 r.

STAN CZYNNY. — Nieruchomości zł 2 107 035·37; Maszyny i ruchomości zł 2 296 891·87; Towary, surowce i materiały zł 1 359 267·03; Opał i woda zł 4 605·15; Stajnia zł 1 603·42; Kasa zł 4 116·43; Weksle zł 48 808·90; Dłużnicy zł 347 903·53; Papiery wartościowe zł 19 900·00; Fabrykacja w Łodzi zł 266·70; Sumy przechodnie zł 12 619·52; Strata za rok 1933 zł 405 881·83; Ogólna suma zł 6 608 899·75.

STAN BIERNY. — Kapitał akcyjny zł 2 400 000·00; Kapitał zapasowy zł 169 640·65; Kapitał specj. rezerwowy zł 701 647·53; Kapitał amortyzac. zł 1 981 057·54; Wierzyciele zł 1 248 917·07; Niewypłacona dywidenda zł 42 735·00; Sumy przechodnie zł 64 901·96; Ogólna suma zł 6 608 899·75.

Rachunek zysków i strat

WINIEN. — Wartość towarów w dn. 1/I.1933 r. zł 1 468 596·14; Podatki zł 60 886·07; Wydatki zł 1 450 127·15; Ogólna suma zł 2 979 609·36.

MA. — Wartość towarów w dn. 31/XII.1933 r. zł 1 128 095·40; Sprzedaż towarów w ciągu roku zł 1 277 583·88; Różnica kursowa zł 168 048·25; Strata zł 405 881·83; Ogólna suma zł 2 979 609·36.

Polski Bank Komercyjny, Spółka Akcyjna

Warszawa, Al. Jerozolimska 36

Bilans surowy na dz. 30 czerwca 1934 r.

STAN CZYNNY. — Kasa i sumy do dyspozycji w Banku Polskim, P. K. O. i w Banku Gospodarstwa Krajowego zł 156 558·77; Waluty zagraniczne zł 2 898·80; Papiery wartościowe własne: a) pożyczki państwowe zł 75 843·68, b) akcje zł 165 620·26; Banki krajowe zł 4 845·08; Banki zagraniczne zł 68 881·18; Weksle zdyskontowane zł 2 960 535·33; Rachunki bieżące (saldo debetowe): a) zabezpieczone zł 1 079 407·46, b) niezabezpieczone zł 972 829·59; Różne rachunki zł 422 629·00; Koszty, różnice kursowe i t. p. zł 158 651·41; Gwarancje zł 2 423 827·06; Inkaso zł 499 085·10; Suma bilansowa zł 8 991 615·72.

STAN BIERNY. — Kapitały własne: a) zakładowy zł 2 500 000·00, b) zapasowy zł 1 668·17; Wkłady: a) terminowe zł 545 544·40, b) à vista zł 817 418·21; Rachunki bieżące (saldo kredytowe) zł 257 957·87; Zobowiązania inkasowe zł 6 069·17; Redyskonto weksli zł 1 772 461·81; Banki krajowe zł 3 165·98; Banki zagraniczne zł 166·42; Różne rachunki zł 21 559·84; Procenty, prowizje i różne zyski zł 142 691·69; Gwarancje zł 2 423 827·06; Inkaso zł 499 085·10; Suma bilansowa zł 8 991 615·72.

SPROSTOWANIE

W zamieszczonym w Nr. 29 tyg. „Polska Gospodarcza” bilansie

Francuskiej Spółki Akcyjnej T-wo Bezimienne Kopalń Węgla „Czeladź”, w Piaskach k/Sosnowca

na stronie pasywów winno być: wierzyciele fr. fr. 17 997 437·08 zamiast 17 977 437·08.

Wileński Bank Ziemiński, Spółka Akcyjna

Bilans w dn. 30 czerwca 1934 r.

STAN CZYNNY	zł	zł	STAN BIERNY	zł	zł
Kasa i sumy do dyspozycji na rachun. bieżących w bankach		3 600 425·86	Kapitały własne:		
Waluty zagraniczne		303 300·07	a) kapitał zakładowy	6 300 000·00	
Papiery wartościowe własne:			b) kapitał zapasowy i rezerwowy	8 831 330·14	
a) w dyspozycji Banku	2 252 555·79		c) fundusz amortyzacyjny	286 452·16	15 417 782·30
b) na rachunek kapitału zapasowego Banku	642 446·74	2 895 002·53	Listy zastawne:		
Papiery wartościowe na rachunek funduszu im. Józefa Montwiłła		6 625·59	a) 4½% złotowe w obiegu	48 766 290·00	
Pożyczki umarz. ratami złotych w 4½% list. zast.	48 550 426·81		b) 5%	947 720·00	
Termin. i przedterm. zwrot pożycz. umarz. ratami złot. w 4½% list. zast. gotówką	215 863·19	48 766 290·00	c) 4½% złotowe (b. dol.) przeznacz. do obiegu	25 526 610·00	
Poż. umarz. rat. złot. w 5% listach zastawn.	938 555·48		d) 4½% dolarowe przezn. do obiegu	1 376·00	
Termin. i przedterm. zwrot pożycz. umarz. ratami złot. w 5% list. zast. gotówką	9 164·62	947 720·00	e) 8% dolarowe wylosowane	3 102·10	75 245 098·10
Pożyczki umarzane rat. mi złotych (b. dol.) w 4½% list. zast.		25 526 610·00	Kupony od list. zast. do opłacenia		8 326 958·41
Przedtermin. zwrot pożycz. umarz. ratami dol. w 4½% list. zast.		1 376·00	Dywidenda od akcji do opłacenia		2 223 902·00
Pożyczki spłacane jednorazowo złotowe w gotówce		406 632·02	Fundusz gwarancyjny od pożycz. dolarowych		1 271 393·28
Raty od pożyczek:			Fundusz na opłacenie kuponów umarzanych ratami		226 403·71
a) złotych	4 628 354·28		Fundusz im. Józefa Montwiłła		6 625·59
b) (b. dolarowych)	2 407 317·11	7 035 671·39	Fundusz na wystawienie domów dla zniedołężniałych urzędników i rodzin, pozostałych po urzędnikach Banku		20 036·99
Zaległości, które na mocy rozporząd. Prezyd. R. P. z dn. 27 X 1932 r. Bank ma prawo skonwertować na dodatkową pożyczkę i których prawo pierwszeństwa hipot. zostało potwierdzone temże rozporządzeniem:			Rezerwa na opłacenie należności przedwojennych i zaciągniętych w czasie wojny		124 079·70
a) złotych	7 849 009·07		Wpływy na raty przed terminem ich płatności		2 946·34
b) dolarowe	9 785 951·89	17 634 960·96	Sumy przechodnie		1 297 823·54
Wydatki zaliczone na rachunek dłużników		168 906·41	Kredyt w Banku Akceptacyjnym		5 000 000·00
Nieruchomości i ruchomości Banku		3 688 948·72	Dochody Banku		1 511 311·22
Dłużnicy różni i zaliczki		182 802·22			
Wydatki Banku		1 204 448·04			
		<u>112 369 719·81</u>			<u>112 369 719·81</u>

Bank Spółek Niemieckich w Polsce Spółka Akcyjna w Łodzi

Bilans surowy na dz. 30 czerwca 1934 r.

STAN CZYNNY. — Kasa i sumy do dyspozycji w Banku Polskim, P. K. O., Banku Gospodarstwa Krajowego, Państwowym Banku Rolnym oraz bony bezprocentowe Funduszu Inwestycyjnego zł 262 055·39; Waluty zagraniczne zł 14 932·40; Papiery wartościowe własne: a) pożyczki państwowe zł 35 733·28, b) papiery hipoteczne zł 2 839·03, c) akcje zł 20 895·75, razem zł 59 468·06; Udziały i akcje w przedsiębiorstwach konsorcyjnych zł 372 000·00; Banki krajowe zł 99 326·14; Banki zagraniczne zł 79 293·60; Weksle zdyskontowane zł 2 215 773·52; Rachunki bieżące (saldo debetowe): a) zabezpieczone zł 611 142·96, b) niezabezpieczone zł 403 481·08, razem zł 1 014 624·04; Pożyczki terminowe zł 771 897·60; Nieruchomości zł 835 423·14; Różne rachunki zł 70 451·06; Koszty i t. p. zł 108 157·63; Suma bilansowa zł 5 903 402·62.

STAN BIERNY. — Kapitały własne: a) zakładowy zł 1 500 000·00, b) zapasowy zł 93 780·00, c) inne rezerwy zł 61 220·00, razem zł 1 655 000·00; Wkłady: a) terminowe zł 1 106 505·82, b) à vista zł 685 337·96, razem zł 1 791 843·78; Rachunki bieżące (saldo kredytowe) zł 715 121·27; Zobowiązania inkasowe zł 10 198·41; Redyskonto weksli zł 781 740·93; Banki krajowe zł 640 329·55; Banki zagraniczne zł 45 269·61; Różne rachunki zł 74 752·38; Procenty, prowizje i różne zyski zł 189 146·69; Suma bilansowa zł 5 903 402·62.
Gwarancje zł 13 875·00; Inkaso zł 525 793·81.

I OGŁOSZENIE

Likwidator Towarzystwa dla Handlu Lytoniew, Spółki Akc. w likwidacji ogłasza w myśl art. 449 K. H.

otwarcie likwidacji

tej spółki i wzywa jej wierzycieli do zgłoszenia swych wierzytelności do powyższej spółki w ciągu sześciu miesięcy od daty, w której niniejsze ogłoszenie zostanie ogłoszone po raz trzeci.

Zygfryd Immerdauer.

Akcyjny Bank Hipoteczny

we Lwowie

Bilans surowy na dz. 30 czerwca 1934 r.

STAN CZYNNY	zł	zł
Kasa i sumy do dy pozycji		377 463·49
Waluty zagraniczne		254 741·70
Papiery wartościowe własne:		
papiery państwowe	154 480·38	
listy zastawne	3 364 244·34	
obligacje	7 427·86	
akcje	164 189·03	3 690 241·61
Udziały i akcje w przedś. konsorc.		532 450·66
Papiery wartościowe uslawowe- go kapitału zapasowego		380 726·28
Banki krajowe		27 541·66
Banki zagraniczne		189 734·36
Weksle zdyskontowane		6 801 656·11
Akcepty Banku Akceptacyjnego zł 2 520 953·99		
Rachunki bieżące:		
zabezpieczone	7 060 826·39	
niezabezpieczone	1 231 884·86	8 292 711·25
Pożyczki terminowe		1 573 799·88
Należności z tytułu układów konwersyjnych		1 624 661·26
Ruchomości		1 395·20
Nieruchomości		4 583 523·66
Koszty handlowe i administrac. nieruchomości		676 236·92
Rachunki wynikowe roku ubie- głego		6 301 923·81
Rachunki oddziałów		3 530 502·17
Długoterminowe pożyczki hipo- teczne		20 201 852·60
Aktywa oddziału kredytu dłu- gotermin. i różne aktywa		7 965 114·98
		<u>67 006 277·60</u>

STAN BIERNY	zł	zł
Kapitały własne:		
zakład wy.	5 000 000·00	
zapasowy	2 011 453·59	
inne rezerwy	623 911·88	
fundusz amortyzacyjny	612 911·45	8 248 276·90
Wkłady:		
terminowe	1 740 947·35	
à vista	738 536·80	
na książ. wkładkowe	5 352 047·54	7 831 531·69
Rachunki bieżące		1 069 829·85
Zobowiązania inkasowe		7 817·85
Dyskonto akceptów Banku Ak- ceptacyjnego		2 212 953·99
Redyskonto weksli		2 393 217·22
Banki krajowe		451 377·96
Banki zagraniczne		5 156 629·35
Bank Akceptacyjny zł 2 520 953·99		
Procenty, prow. i różne zyski		698 214·39
Rachunki wynikowe roku obie- głego		6 146 737·41
Rachunki oddziałów		3 611 217·51
Zysk z lat ubiegłych		245 426·92
Listy zastawne (obligacje)		20 199 251·73
Pasywa oddziału kredytu dłu- gotermin. i różne aktywa		8 703 794·81
		<u>67 006 277·60</u>

Gwarancje zł 465 187·59
Inkaso zł 859 403·09

Śląski Zakład Kredytowy. Spółka Akcyjna w Bielsku

Bilans surowy na dz. 30 czerwca 1934 r.

STAN CZYNNY. — Kasa i sumy do dyspozycji w Banku Polskim i P. K. O. zł 685 339·20; Waluty zagran. zł 52 207·24; Papiery wartościowe własne: a) państwowe zł 230 606·35, b) hipoteczne zł 248 651·55, c) akcje zł 2 356·52, razem zł 501 614·42; Udziały i akcje w przedś. konsorcjalnych zł 166 338·00; Banki krajowe zł 763 505·34; Banki zagraniczne zł 471 131·35; Weksle zdyskontowane zł 5 977 618·65; Rachunki bieżące: a) zabezpieczone zł 3 965 359·71, b) niezabezpieczone zł 1 264 508·98, Ra-
zem zł 5 229 868·69; Nieruchomości zł 336 523·84; Różne ra-
chunki zł 165 047·30; Koszty handlowe zł 352 201·04; Oddziały
zł 413 285·88; Ogółem zł 15 114 680·95.

STAN BIERNY. — Kapitał zakładowy zł 3 000 000·00, Ka-
pital zapasowy zł 850 000·00, Inne rezerwy zł 1 696 000·00,
Fundusz amortyzacyjny zł 18 600·00, Razem zł 5 564 600·00;
Wkłady: a) terminowe zł 1 464 698·15, b) à vista zł 1 694 278·25,
Razem zł 3 158 976·40; Rachunki bieżące zł 3 322 234·73; Re-
dyskonto weksli zł 637 000·00; Banki krajowe zł 1 301 355·72;
Banki zagraniczne zł 135 453·28; Różne rachunki zł 106 618·65;
Oddział zł 370 890·55; Procenty, prowizje i różne zyski
zł 511 194·23; Zyski z lat ubiegłych zł 6 357·39; Ogółem
zł 15 114 680·95.

Gwarancje zł 1 148 067·67; Inkaso zł 617 593·72.

Fabryka Ubuwia Mechanicznego „Cetanja”. Spółka Akcyjna w Warszawie, ul. Leszno 74

Bilans na dz. 1 stycznia 1934 r.

STAN CZYNNY. — Kasa i banki zł 4 654·41; Towary
zł 176 373·22; Ruch. masz. i urzadz. fabryczne zł 129 417·38;
Dłużnicy zł 54 273·66; Weksle w portfelu zł 650·00; Zaliczenia
w inkasie zł 2 070·55; Papiery wartościowe zł 576·00; Sumy
przechodnie zł 5 631·08; Strata lat ub. zł 140 108·29; Suma bi-
lansowa zł 513 754·69.

STAN BIERNY. — Kapitał zakł. zł 250 000·00; Fundusz
amortyzacyjny zł 50 160·71; Wierzyciele zł 131 367·26; Akcepty
zł 66 567·50; Należności Skarbowe zł 5 678·75; Sumy przechod-
nie zł 8 886·85; Zysk za 1933 r. zł 1 093·62; Suma bilansowa
zł 513 754·69.

Rachunek strat i zysków

WINIEN. — Koszty ogólne zł 114 059·60; Podatki i świadc.
socj. zł 27 294·48; Rob. pen. pers. i wyn. Zarz. zł 170 567·13;
Straty na dłużnikach zł 6 677·85; Zysk za 1933 r. zł 1 093·62;
Ogółem zł 319 692·68.

MA. — Zwrot sum dawniej odpisanych zł 20 120·26; Różnica
kursów zł 48 024·14; Zysk brutto zł 251 548·28; Ogółem
zł 319 692·68.

Bank für Handel und Gewerbe Poznań Poznański Bank dla Handlu i Przemysłu, Spółka Akcyjna

Bilans surowy na dz. 30 czerwca 1934 r.

STAN CZYNNY. — Kasa i sumy do dyspozycji w Banku
Polskim, P. K. O. i Banku Gospod. Krajowego zł 553 117·07;
Waluty zagraniczne zł 34 645·05; Papiery wartościowe własne:
a) pożyczki państwowe zł 69 670·59, b) papiery hipoteczne
zł 140 596·03, c) akcje zł 194 426·55, razem zł 404 693·27;
Udziały i akcje w przedsiębiorstwach konsorcj. zł 500 000·00;
Banki krajowe zł 115 125·94; Banki zagraniczne zł 1 405 131·94;
Weksle zdyskontowane zł 1 255 920·90; Rachunki bieżące (sal-
da debetowe): a) zabezpieczone zł 7 241 274·71, b) niezabez-
pieczone zł 938 875·36, razem zł 8 180 150·07; Pożyczki termi-
nowe zł 1 600·00; Nieruchomości zł 62 200·00; Różne rachunki
zł 294 291·39; Koszty, różnice kursowe i t. p. zł 261 945·56;
Oddziały zł 1 587 744·46; Suma bilansowa zł 14 656 565·65.

STAN BIERNY. — Kapitały własne: a) zakładowy
zł 2 000 000·00, b) zapasowy zł 314 712·70, razem zł 2 314 712·70;
Wkłady: a) terminowe zł 4 024 278·37, b) à vista zł 1 939 781·87,
razem zł 5 964 060·24; Rachunki bieżące (saldo kredytowe)
zł 3 141 458·10; Zobowiązania inkasowe zł 668·86; Redyskonto
weksli zł 88 259·63; Banki krajowe zł 430 392·09; Banki zagra-
niczne zł 248 752·84; Różne rachunki zł 266 002·73; Procenty,
prowizje i różne zyski zł 665 195·68; Oddziały zł 1 537 062·48;
Suma bilansowa zł 14 656 565·65.

Gwarancje zł 241 662·00; Inkaso zł 823 384·49.

Zmiany dotyczące firmy Spółki
Data wpisu: 29 kwietnia 1933 r. Brzmienie firmy i siedziba:
**SPÓLKA AKCYJNA „KOLEJ LOKALNA
LUPKÓW — CISNA”**

Zmiany: W miejsce s. p. Mgr. Bernarda Dygi, wpisuje się
jako członka zarządu Leonarda Chojnackiego.

Dr. R. Piotrowski, Sędzia okręgowy

Stan wkladów i listów zastawnych
w Akcyjnym Banku Hipotecznym we Lwowie
per 30/VI 1934 r.

Wkłady	zł	5 352 047.54
4½% listy hipoteczne konwersyjne	zł	6 128 400.00
4% "	zł	3 951 600.00
4½% " hipot. konwers. Banku Małopolskiego	zł	315 470.75
5% " zastawne dolarowe	\$	1 860 300.00

Polski Bank Komunalny, Spółka Akcyjna

Bilans surowy na dz. 30 czerwca 1934 r.

STAN CZYNNY	zł	zł
Kasa i sumy dyspozycji w Banku Polskim, P. K. O. i Banku Gospodarstwa Krajowego oraz bony bezprocent. Fund. Inw.		1 922 432.97
Waluty zagraniczne		31 407.56
Papiery wartościowe własne:		
a) pożyczki państwowe	2 792 591.04	
b) papiery hipoteczne	1 473 079.75	
c) akcje	142 742.25	4 408 413.04
Udziały i akcje w przedsiębiorstwach konsorcyjnych		912 595.68
Banki krajowe		3 345 971.48
Weksle zdyskontowane		6 398 641.12
Rachunki bieżące (saldo debet):		
a) zabezpieczone	1 448 207.39	
b) niezabezpieczone	403 935.70	1 852 143.09
Pożyczki terminowe		38 912 462.33
Nieruchomości		2 230 130.65
Różne rachunki		2 692 537.89
Koszty, różnice kursowe i t. p.		411 689.08
Długoterminowe pożyczki obligacyjne		16 152 213.00
		<u>79 270 637.89</u>

STAN BIERNY	zł	zł
Kapitały własne:		
a) zakładowy	5 000 000.00	
b) zapasowy	558 291.15	
c) zapasowy obligacyjny	378 635.62	
d) inne rezerwy	561 931.04	
e) fundusz amortyzacyjny	142 253.28	6 641 111.09
Wkłady:		
a) terminowe	9 858 624.96	
b) à vista	4 594 086.74	
c) specjalne	33 584 740.99	48 037 452.69
Rachunki bieżące (saldo kredyt)		98 664.19
Zobowiązania inkasowe		145.20
Redyskonto weksli		203 200.00
Banki krajowe		6 373 664.85
Różne rachunki (w tem fundusz umorzenia obligacji i na opłatę kuponów z 279 303.24)		932 532.10
Procenty, prowizje i różne zyski		831 654.77
Obligacje		<u>16 152 213.00</u>
		<u>79 270 637.89</u>

Gwarancje zł 332 063.00
Inkaso zł 147 262.71

I OGŁOSZENIE

Zarząd Fabryki Kapeluszy Illicowych „Karol Goepfert”
Spółka Akcyjna w Łodzi

zawiadamia PP. Akcjonariuszów, że
ZWYCZAJNE WALNE ZGROMADZENIE AKCJONARJUSZY
odbędzie się w dn. 25 sierpnia 1934 r., o godz. 6 po poł.,
w Łodzi, przy ul. Podleśnej Nr. 5, z następującym porządkiem
dziennym:

- 1) Wybór przewodniczącego Zebrania;
- 2) Sprawozdanie Zarządu z działalności za 1933 r.;
- 3) Sprawozdanie Komisji Rewizyjnej oraz zatwierdzenie bilansu i podział zysków za rok operacyjny;
- 4) Wybór nowego członka Zarządu w miejsce wylosowanego w myśl § 37, oraz wybór 5 członków Komisji Rewizyjnej;
- 5) Budżet i plan działalności na 1934 r.;
- 6) Wolne wnioski.

Zakłady Przemysłowo-Handlowe „Polska Chiozza”, Spółka Akc.

Bilans w dn. 31 grudnia 1933 r.

AKTYWA. — Maszyny i urządzenia zł 756 569.91; Rucho-
mości zł 15 624.00; Marka Chiozza zł 50 000.00; Koszty orga-
nizacyjne zł 58 736.19; Kasa i banki zł 27 174.49; Inkasa
zł 252.11; Weksle zł 2 714.14; Weksle protestowane zł 324.43;
Papiery wartościowe zł 960.00; Dłużnicy zł 148 439.42; Skła-
dy zł 415 060.00; Magazyn artykułów pomocniczych zł
54 078.18; Wydatki na rok 1934 zł 2 533.79; Strata za 1932 r.
zł 19 852.10; Razem zł 1 550 318.76.

PASYWA. — Kapitał akcyjny zł 1 000 000.00; Fundusz
amortyzacyjny zł 141 917.26; Wierzyciele zł 236 510.93; Sumy
przechoodne zł 17 575.37; Akcepty zł 108 253.30; Specjalny
rachunek przejściowy różnic kursowych zł 17 882.95; Zysk
za 1933 r. zł 28 178.95; Razem zł 1 550 318.76.

SUMY POZABILANSOWE. — Obligo wekslowe zł 8 100.00;
Gwarancje zł 34 500.00; Razem zł 42 600.00.

Rachunek zysków i strat w dn. 31 grudnia 1933 r.

ZYSKI. — Produkcja zł 418 778.73; Różnice kursowe zł
321.63; Razem zł 419 100.36.

STRATY. — Koszty ogólne zł 176 707.21; Podatki zł
34 522.63; Odsetki zł 26 132.02; Świadczenia społeczne
zł 13 177.29; Strata na odbiorcach w 1933 r. zł 33 821.26; Stra-
ta na udziałach zł 15 500.00; Amortyzacja zł 91 061.00; Zysk
w 1933 r. zł 28 178.95; Razem zł 419 100.36.

Danziger Privat-Actien-Bank Filiale Poznań
Gdański Prywatny Bank Akcyjny, Spółka Akcyjna w Gdańsku
Oddział w Poznaniu
wraz z wplatnią w Grudziądzu i Oddziału w Starogardzie

Bilans na dz. 30 czerwca 1934 r.

STAN CZYNNY. — Kasa i sumy do dyspozycji w Banku
Polskim, P. K. O. i Banku Gospodarstwa Krajowego oraz bo-
ny bezprocentowe Funduszu Inwestycyjnego zł 622 639.75;
Waluty zagraniczne zł 56 821.97; Papiery wartościowe własne:
a) pożyczki państwowe zł 43 788.72, b) papiery hipoteczne
zł 4 485.44, razem zł 48 274.16; Banki krajowe zł 525 020.28;
Banki zagraniczne zł 1 933 405.79; Weksle zdyskontowane
zł 358 665.86; Weksle protestowane zł 52 875.55; Rachunki bie-
żące, saldo debetowe: a) zabezpieczone zł 2 301 790.93, b) nie-
zabezpieczone zł 176 140.46, razem zł 2 477 931.39; Nierucho-
mości zł 124 070.00; Ruchoomości zł 3 786.00; Koszty, różnice
kursowe i t. p. zł 136 815.34; Oddziały zł 918 578.75; Różne
rachunki zł 143.91; Ogółem zł 7 259 026.75.

STAN BIERNY. — Kapitały własne: a) zakładowy zł
1 500 000.00, b) zapasowy zł 23 661.59, c) fundusz amorta-
cyjny zł 5 290.00, razem zł 1 528 951.59; Wkłady: a) termino-
we zł 847 787.41, b) à vista zł 611 123.55, razem zł 1 458 910.96;
Rachunki bieżące zł 1 295 574.48; Zobowiązania inkasowe
zł 3 451.16; Redyskonto weksli zł 31 304.50; Banki krajowe
zł 130 144.74; Banki zagraniczne zł 1 486 282.04; Przekazy na
bank zł 143 654.23; Różne rachunki zł 1 904.12; Oddziały
zł 917 032.29; Procenty, prowizje i różne zyski zł 139 108.43;
Rezerwa dla wątpliwych pretensyj zł 122 708.21; Ogółem
zł 7 259 026.75.

Inkaso zł 380 611.45; Gwarancje zł 137 658.55.

Niniejszem zaprasza się Akcjonariuszów

Cukrowni Pelplin

SPÓŁKA AKCYJNA

na

ZWYCZAJNE WALNE ZGROMADZENIE

które odbędzie się w sobotę, dn. 25 sierpnia 1934 r. o godz. 15 w Hotelu „Pod Orłem” w Pelplinie.

Porządek dzienny.

- 1) Przedłożenie sprawozdania, wykazu o stanie majątkowym oraz rachunku strat i zysków za rok gospodarczy 1933/34, jakoteż ustalenie bilansu;
- 2) Podział czystego zysku;
- 3) Udzielenie absolutorjum Zarządowi i Radzie Nadzorczej;
- 4) Nowe wybory:

Z Zarządu ustępują z powodu upływu kadencji:
właśc. dóbr p. Alfred Goertz, W. Walichnowy i
właśc. dóbr p. Jan Wiens, Rudno.

Z Rady Nadzorczej ustępują z powodu upływu kadencji:
właśc. dóbr p. Maks Zichm, Baldowo i
właśc. dóbr ryc. K. v. Maercker, Starajania;

- 5) Obrady i powzięcie uchwał co do wniosków Zarządu i Rady Nadzorczej oraz co do wniosków poszczególnych akcjonariuszów, o ile zostaną one na czas zgłoszone.

Pelplin, dn. 25 lipca 1934 r.

Zarząd (—) *Eugenjusz Ziehm*, (—) *Jan Dirksen*

Zwraca się uwagę na par. 24 umowy Spółki, który brzmi:
„Do brania udziału w walnym zgromadzeniu uprawnieni są tylko ci akcjonariusze, którzy udział swój zgłoszą najpóźniej trzy dni przed zebraniem w Zarządzie Spółki” — (a więc tym razem najpóźniej do dn. 22 sierpnia r. b.).

Akcjonariuszów, którzy osobiście w zebraniu uczestniczyć nie mogą, a chcą być zastąpieni, uprasza się o nadesłanie pełnomocnictw również najdalej do dn. 21 sierpnia r. b.

Realizacja kuponów dywidendowych odbywać się będzie również po powyższym zgromadzeniu w biurze Cukrowni oraz przez Danziger Raiffeisenbank w Gdańsku, jej oddział w Grudziądzu i przez Landgenossenschaft w Tczewie.

Spółka Akcyjna „Witamina“

w Warszawie

Bilans zamknięcia za okres od 1.I. do 31.III.1933 r.

AKTYWA. — Kasa zł 71·55; P. K. O. zł 704·85; Dłużnicy zł 122 808·88; Towary zł 29 181·21; Ruchomości zł 3 353·10; Strata na 1.I.1933 r. zł 15 065·67; Strata za okres 1.I. — 31.III. 1933 zł 12 855·22; Razem zł 184 040·46.

PASYWA. — Kapitał akcyjny zł 100 000·00; Wierzyciele zł 84 040·46; Razem zł 184 040·46.

Rachunek strat i zysków

DEBET. — Towary na 1.I.1933 zł 43 108·98; Zakup towarów zł 47 252·43; Koszty handlowe zł 18 935·21; Razem zł 109 296·62.

KREDYT. — Sprzedaż towarów zł 67 260·19; Towary na 31.III.1933 zł 29 181·21; Strata za okres od 1.I. do 31.III.1933 zł 12 855·22; Razem zł 109 296·62.

Bilans zamknięcia za okres od dn. 1 kwietnia 1933 r. do dn. 31 marca 1934 r.

AKTYWA. — Ruchomości zł 3 353·10; Pożyczka Narodowa zł 2 632·00; Towary na 31.III.1934 zł 48 244·92; Dłużnicy zł 99 359·33; Straty za lata ubiegłe zł 27 920·89; Razem zł 181 510·24.

PASYWA. — Kapitał akcyjny zł 100 000·00; Akcepty zł 10 100·00; Wierzyciele zł 68 397·48; Zysk za rok operacyjny 1.IV.1933 do 31.III.1934 zł 3 112·76; Razem zł 181 510·24.

Rachunek strat i zysków

DEBET. — Koszty administracji ogólnej zł 35 872·32; Koszty sprzedaży zł 34 145·90; Koszty dyskonta i bankowe zł 361·77; Opłaty stemplowe zł 922·64; Podatki zł 5 218·60; Świadczenia społeczne zł 7 188·01; Stracone należności zł 14 328·36; Zysk netto za rok operacyjny 1.IV.1933 do 31.III.1934 zł 3 112·76; Razem zł 101 150·36.

KREDYT. — Zysk brutto na towarach zł 101 150·36.

„TRI” Towarzystwo Robót Inżynierskich Spółka Akcyjna w Poznaniu

Bilans zamknięcia na dz. 31 grudnia 1933 r.

STAN CZYNNY. — 1) Gotowizna zł 10 409·15; 2) Papiery wart. zł 64 607·50; 3) Dłużnicy zł 1 477 387·35; 4) Nieruchomości zł 1 203 231·32; 5) Maszyny, urządz. i narzędzia zł 1 694 619·98; 6) Inwentarz żywy zł 7 716·18; 7) Mater. i wyroby zł 135 488·39; 8) Wydatki okresu przyszłego zł 1 319·59; 9) Sumy przechodnie zł 228·21; 10) Straty zł 341 525·14; **Ogółem zł 4 936 532 81.**

STAN BIERNY. — 1) Kapitał akcyjny zł 1 400 000·00; 2) Fundusz amortyzacyjny zł 1 201 811·89; 3) Fundusz stypendjalny zł 75 000·00; 4) Wierzyciele zł 2 257 748 92; 5) Dywidenda niewypłacona zł 1 972·00; **Ogółem zł 4 936 532 81.**

Rachunek strat i zysków

STRATY. — 1) Koszty handlowe zł 197 095·46; 2) Wydatki budowlane i koszty produkcji zł 192 344·74; 3) Podatki zł 67 775·17; 4) Świadczenia socjalne zł 13 143·48; 5) Amortyzacje zł 118 952·07; 6) Straty na inwentarzach zł 59 874·74; 7) Wątpliwi dłużnicy zł 5 759·41; **Ogółem zł 654 945·07.**

ZYSKI. — 1) Uzyskano brutto zł 628 389·16; 2) Straty za rok operacyjny zł 26 555·91; **Ogółem zł 654 945·07.**

Przegląd Kobięcy

MIESIĘCZNIK POŚWIĘCONY AKTUALJOM ŻYCIA KOBIECEGO I NAJNOWSZYM PRĄDOM MODY. „PRZEGLĄD KOBIECY” JEST W OBECNEJ CHWILI NAJBARDZIEJ OZDOBNYM KRAJOWYM PERJODYKIEM W SVOJEJ DZIEDZINIE. PRENUMERATA: ROCZNIE — zł 24; PÓLROCZNIE — zł 12·50; KWART LNIENIE — 6·50; EGZ. POJED. — zł 2·25. EGZEMPL. OKAZOWE NA ŻĄDANIE BEZPŁATNIE. REDAKCJA I ADMIN.: WARSZAWA, DŁUGA 45 (DOM WŁ.) — TEL. 11-61-73.

Przegląd Kobięcy

Urlop spędzić chcesz nad morzem,
Lecz Cię długa podróż nuży,
Wiedz, że lejąc samolotem
Wypoczywasz już w podróży!

PAŃSTWOWY BANK ROLNY

INSTYTUCJA CENTRALNA
WARSZAWA, UL. NOWOGRODZKA 50

ODDZIAŁY: ODDZIAŁ GŁÓWNY W WARSZAWIE—UL. NOWOGRODZKA 50.
ODDZIAŁ WE LWOWIE—UL. PILSUDSKIEGO 25, ODDZIAŁ W WILNIE—
UL. WIELKA POHULANKA 24, ODDZIAŁ W POZNANIU—UL. KĄTAKA 10,
ODDZIAŁ W GRUDZIĄDZU—UL. SIENKIEWICZA 18, ODDZIAŁ W KATO-
WICACH—UL. 3 MAJA 9, ODDZIAŁ W LUCKU—UL. PILSUDSKIEGO 15,
ODDZIAŁ W KRAKOWIE—PLAC SZCZEPAŃSKI 8, ODDZIAŁ W PIŃSKU—
LOHISZYŃSKA 18, ODDZIAŁ W LUBLINIE — UL. KAPUCYŃSKA 1,
ODDZIAŁ W KIELCACH—UL. SIENKIEWICZA 57, AGENTURA W GDYNI.

ADRES TELEGRAFICZNY INSTYTUCJI CENTRALNEJ „CENTROPEBROL”
ADRES TELEGRAFICZNY ODDZIAŁU „P F B R O L”

KAPITAŁ ZAKŁADOWY, CAŁKOWICIE WPŁACONY 2 130 MILIONÓW

PAŃSTWOWY BANK ROLNY

UDZIELA DŁUGOTERMINOWYCH POŻYCZEK AMORTYZACYJNYCH W 7% LISTACH
ZASTAWNYCH NA KUPNO GRUNTU I NA INWESTYCJE ROLNE; UDZIELA DŁUGOTER-
MINOWYCH KREDYTÓW NA WSZELKIEGO RODZAJU MELJORACJE ROLNE W 7%
OBLIGACJACH MELJORACYJNYCH; UDZIELA DROBNYM I ŚREDNIM GOSPODARSTWOM
ROLNYM KRÓTKOTERMINOWYCH KREDYTÓW OBROTOWYCH ZA POŚREDNICTWEM
SPÓŁDZIELNI I SAMORZĄDOWYCH KAS POŻYCZKOWO-OSZCZĘDNOŚCIOWYCH;
DOSTARCZA DROBNYM I ŚREDNIM GOSPODARSTWOM ROLNYM KREDYTU TOWAROWEGO
W NAWOZACH SZTUCZNYCH ZA POŚREDNICTWEM SPÓŁDZIELNI I KAS SAMORZĄDO-
WYCH NA DOGODNYCH WARUNKACH KREDYTOWYCH; KUPIJE MAJĄTKI ZIEMSKIE NA
PARCELACJĘ I PODEJMUJE SIĘ PARCELACJI KOMISOWEJ; PRZYJMUJE WKŁADY
Z 6 MIESIĘCZNYM TERMINEM WYPowiedzenia ZA OPROCENTOWANIEM ROCZNEM
W WYSOKOŚCI 6 OD STA. Z 3 MIESIĘCZNYM TERMINEM WYPowiedzenia ZA OPRO-
CENTOWANIEM ROCZNEM W WYSOKOŚCI 5 OD STA. Z 1 MIESIĘCZNYM TERMINEM
WYPowiedzenia ZA OPROCENTOWANIEM ROCZNEM 4 OD STA. NA KAŻDE ŻĄDANIE
ZA OPROCENTOWANIEM ROCZNEM 3 OD STA. ORAZ NA KSIĄŻECZKI OSZCZĘDNOŚCIOWE
ZA OPROCENTOWANIEM 5 OD STA. ROCZNIE.

7% LISTY ZASTAWNE PAŃSTWOWEGO BANKU ROLNEGO SĄ ZABEZPIECZONE HIPOTEKAMI
GOSPODARSTW WIEJSKICH, CAŁYM MAJĄTKIEM PAŃSTWOWEGO BANKU ROLNEGO, ORAZ
GWARANCJĄ SKARBU PAŃSTWA. MAJĄ ONE WSZELKIE PRAWA PAPIERÓW PUPILARNYCH
I PRZYJMOWANE SĄ PRZEZ SKARB PAŃSTWA NA KAUCJE I WADJA, ORAZ NA POCZET
PODATKU MAJĄTKOWEGO OD WSZYSTKICH PŁATNIKÓW TEGO PODATKU. 7% OBLIGACJE
MELJORACYJNE PAŃSTWOWEGO BANKU ROLNEGO OPIEWAJĄ NA ZŁOTE W ZŁOCIE, ORAZ NA
RÓWNOWARTOŚĆ TYCHŻE W DOLARACH STANÓW ZJEDNOCZONYCH AMERYKI PÓLNOOCNEJ; PO-
SIADAJĄ GWARANCJĘ SKARBU PAŃSTWA, ORAZ BEZPIECZEŃSTWO PUPILARNE; PRZYJMOWANE
SĄ PRZEZ SKARB PAŃSTWA NA KAUCJE I WADJA; WOLNE SĄ OD PODATKU OD KAPITAŁÓW I RENT

Lok. Ekonomicz. Polst. Rolnicze Polna 3

„POLMIN”

Państwowa Fabryka Olejów Mineralnych

CENTRALA: LWÓW, ULICA AKADEMICKA 7

TELEFONY: 102-20 do 102-23

RAFINERJA W DROHOBYCZU

REPREZENTACJA W GDAŃSKU
POLISH PETROLEUM COMPANY
KREBSMARKT 7/8

PRZEDSTAWICIELSTWA ZAGRANICZ-
NE WE WSZYSTKICH STOLECZNYCH
MIASTACH EUROPY

DZIĘKI DŁUGOLETNIJ PRAKTYCE RAFINE-
RYJNEJ I DOŚWIADCZENIOM NA POLU TECHNIKI
SMARNICZEJ, DOSTARCZAMY PRODUKTY SMA-
ROWE NAJWYŻSZYCH GATUNKÓW PO JAK
NAJŚCIŚLEJ SKALKULOWANYCH CENACH. ==

WŁAŚCIWE ZASTOSOWANIE WYSOKOWAR-
TOŚCIOWYCH OLEJÓW I SMARÓW „POLMIN”,
DOSTOSOWANYCH DO WARUNKÓW PRACY
WSZYSTKICH MASZYN I SILNIKÓW, ZAPEWNI
UZYSKANIE WSZELKICH KORZYŚCI, ZWIĄZANYCH
Z RACJONALNĄ GOSPODARKĄ SMARNICZĄ.

**OLEJE I SMARY AUTOMOBILOWE „POLMIN”
SĄ DO NABYCIA WE WSZYSTKICH NASZYCH ODDZIAŁACH ORAZ
W PIERWSZORZĘDNYCH SKŁADACH Z AKCESORJAMI SAMOCHODOWEMI**

ODDZIAŁY: BIAŁYSTOK, BYDGOSZCZ, DOLINA GDYNIA, JAROSŁAW, KALISZ,
KOWEL, KRAKÓW, LUBLIN, LWÓW, ŁÓDŹ, PIŃSK, PŁOCK, POZNAŃ,
RÓWNE, SIEDLCE, STRYJ, SOSNOWIEC, TOMASZÓW MAZOWIECKI,
TORUŃ, WARSZAWA, WILNO ==